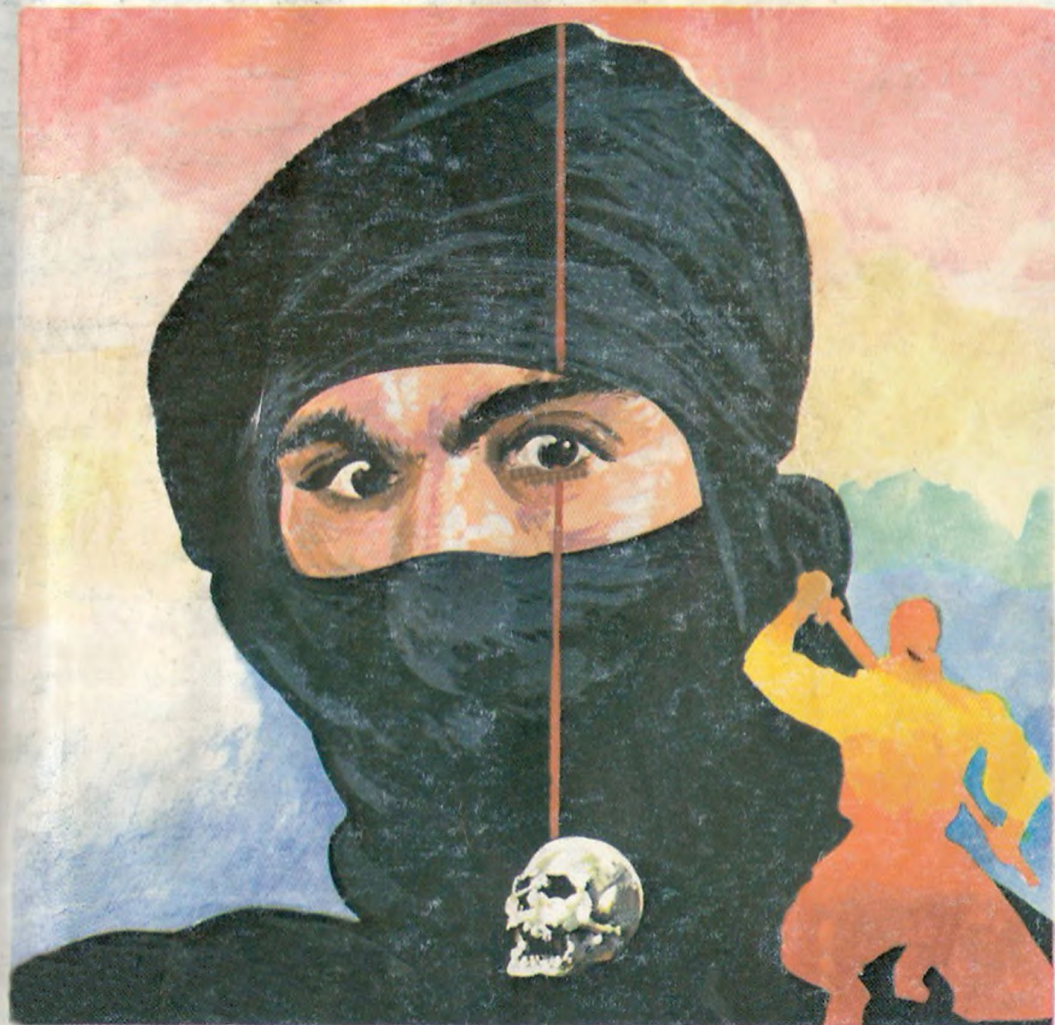

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 91

CENA 15 DINARA

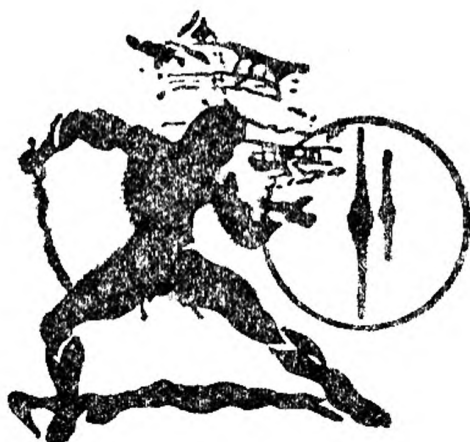
NINĐA

MOJA KRV NE PRAŠTA

Derek Finegan

MOJA KRV NE PRAŠTA

Derek Finegan
MOJA KRV NE PRAŠTA

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1990. DEN PRESS

NINDA 91 — DECEMBAR 1990. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu 60811-623-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

MOJA KRV NE PRAŠTA

Čovek u crnom ugasi minijaturnu džepnu lampu pričvršćenu metalnim prstenom za levu podlakticu.

Ne, nije se prevario. U podzemnom hodniku tama nije bila potpuna, iako je zdrav razum govorio da bi zapravo tako moralo biti, jer niotkud do ovog mesta nije mogao doći ni kakav zračak svetla.

Prsti u crnim rukavicama nežno dotakoše glatki kamen zida. Da li se vara ili po površini kamena odista postoji sloj neke materije koja emituje svetlost? Dovoljno svetlosti da postanu vidljive čak i sitnije neravnine na podu od glatkih kamenih ploča.

Znao je da je građevina u čija se nedra spustio stara najmanje hiljadu godina. Ništa manje stara, dakle, ne može biti ni smesa kojom su drevni

graditelji premazali zidove da bi olakšali porlaz kroz lavirint.

Kakva je tajna te materije o kojoj savremena hemija čak i ne sanja?

To je, međutim, u ovom trenutku bilo sasvim sporedno pitanje, jer je negde duboko u njegovoj podsvesti jedan glas šapatom podsećao na ono što je već dugo znao: da se negde u dubini podzemnog lavirinta krije užasna opasnost!

Dvadesetak jardi dalje hodnik se ponovo granao i čovek odeven u crno zastade još jednom.

Tri mogućnosti ponovo su pred njim. Po dvanaesti ili trinaesti put treba da odluči koji će ga smer odvesti tamo kud želi da stigne...

Zidovi dva hodnika, onog pravo pred njim i onoga koji vodi levo svetlucaju kao i zidovi pro

laza kojim je stigao. Desni hodnik, međutim, potpuno je mrāčan.

Čitavo lice čoveka prekrivala je kapuljača od iste onakve crne svile od koje je bio i njegov kostim. Osmeh koji na trenutak pomeri njegove usne bio je vidljiv samo po lakom pokretu tkanine.

Niko ne gradi lavirint da bi eventualnim tragačima olakšao posao. Niko ne koristi svetleću smesu da bi postigao to isto. Prema tome — treba da krene desnim hodnikom!

Lampa na podlaktici ponovo zasvetle, bacajući uski snop žute svetlosti na pod i zidove hodnika. Čovek u crnom produži istim onim lakim i bešumnim korakom kojim je hodao već satima.

Već posle nekoliko koraka signal u njegovoj podsvesti se pojača i on zastade. Izabrao je dobro, očevidno...

Ono što traži nalazi se u ovom smeru. I zaštićeno mnogo bolje nego do sada. Drevni graditelji poznavali su mnogo trikova da spreče uljeze da se do čepaju njihove tajne i svi ti trikovi bez sumnje će i ovde biti upotrebljeni.

A koliko su ti trikovi uspešni svakako pokazuje i činjenica da u proteklih hiljadu go-

dina nikome još nije uspelo da odgonetne tajnu lavirinta pod hramom, tajnu oko koje se u ovom delu sveta ispredaju najfantastičnije legende...

Mnogi su pokušali, naravno. Od avanturista iz okolnih plemena, preko španskih konkvistadora, britanskih i francuskih gusara, do modernih lovaca na blago svih vrsta, ne znajući ni arheologe, od kojih su neki godinama strpljivo pretraživali lavirint pre nego što su odu stali.

Da li su signali iz podsvesti istovremeno i znak da je on je dan od onih koji su najviše uspeli da se približe tajni Jaksčilara?

Desna ruka podiže se u visinu sopstvenog ramena i prsti čoveka u crnom obaviše se oko drške dugog mača čije su korice ukoso bile pričvršćene preko njegovih leđa. Mač bešumno, izađe iz svog skrovišta, ali su mu korice, bar u ovom trenutku mogle pomoći mnogo više.

Produžio je oprezno, mnogo opreznije nego do tada, pažljivo opipavajući korice u ispruženoj levoj ruci kamene ploče pred svojim nogama.

Sluh će mu, naravno, biti od mnogo veće koristi nego čulo dodira. Nema nijednog tajnog

hodnika koji na nekom svom mestu nema ugrađen mehanizam osetljiv na opterećenje i po dešen tako da naglo obrne jednu od kamenih ploča i neopreznog uljeza baci u jamu iskopanu u temeljima građevine.

Da!

Ddjek tihog kuckanja čeličnog vrha korica o kamen naglo se promeni i on zastade kao ukopan. Nema nikakve sumnje, pod sledećom pločom je šuplji na!

Kleknuvši na kolena, čovek odeven u crno od glave do pete, opipa ledeni kamen pred sobom, a onda postepeno poče da pojačava pritisak svoje šake.

Mehanizam star najmanje hiljadu godina još uvek je radio sa savršenom preciznošću. U trenutku kad pritisak šake dostiže težinu od stotinak funti, začu se metalno škljocanje i ploča se munjevito obrte za devadeset stepeni, propuštajući u dubinu uski snop žućkaste svetlosti lampe.

Samo delić sekunde ploča ostade u vertikalnom položaju, a onda se, uz isto onakvo metalno škljocanje, vrati u prvobitni položaj. Nikakvog traga na sastavcima sa susednim pločama, naravno, i mehanizam je pono

vo spreman da sačeka sledećeg neopreznog uljeza.

Ipak, i onaj jedan trenutak dok je jama pod pločom bila otvorena, dovoljan je da kaže mnogo o onome što se obično događa kad neko nagazi na obrtnu ploču.

Teški zadah truleži, raspada nja, još uvek lebdi pod niskim kamenim svodom. Zrak svetlosti potrajao je dovoljno dugo da čovek u crnom vidi kako je dno jame prekriveno hrpom ljudskih kostiju koje takode svetlucaju kao da su premazane smesom sa zidova lavirinta!

Bilo bi svakako zanimljivo jednom se spustiti na dno te jame smrti i identifikovati ostatke radoznalaca koji su u svom traganju po lavirintu Jakščilara stigli čak do ovog mesta.

Ali, on nije tu iz obične radoznalosti. Kad velika tajna hrama jednom konačno bude otkrivena, možda će biti vremena i za istraživanja o onima koji u proteklih hiljadu godina nisu uspeli u svojim zamislima...

Mišići nogu se zategoše, spremni da telo čoveka skokom ponesu preko obrtne ploče.

Šapat iz podsvesti pretvori se u nemi krik i on se ukoči, za-

državajući telo u neprirodnom položaju, samo delić sekunde pre nego što bi poletelo kroz vlažni vazduh.

Stari graditelji su bili neizmerno lukavi, reče glas razuma. Više nijedan korak ne sme načiniti pre nego što istraži po sledice koje bi to moglo imati po njega. U ovom lavirintu jedna zamka se nastavlja na drugu, vrebajući žrtve opuštenе posle uspešno izbegnute prethodne zamke.

Naginjući se napred čovek u crnom osvetli prostor ispred sebe. Mač u desnoj ruci kao da je opipavao tamu, sledeći uski zrak svetlosti sa druge ruke.

Da li je možda i sledeća ploča snabdevena istim mehanizmom kakav je maločas izbegao? Ili se tu krije neka nova, još opasnija zamka druge vrste?

AH!

Trzaj desne ruke, zvonki metalni zvuk sudara oštrice mača sa nekim sitnim predmetom koji se kreće neobično brzo!

Snop svetlosti pretraži pod i zadrži se na vitkoj strelici sa blistavim metalnim vrhom i raznobojnim perjem. Kraća od uobičajene strele, verovatno zato što se i ne izbacuje sa klasičnog luka, već ponovo pomoću nekog mehanizma skrivenog u kamenim zidovima.

Čovek skupi obrve pod svojom crnom maskom. Ruka sa mačem ponovo se podiže i zauze malopredlažnji položaj.

I opet zvonki zvuk sudara dva metalna predmeta. Druga strela otkotrlja se po podu, gotovo do istog mesta kao i prva!

Vraćajući mač u korice, čovek u crnom skoči, ali ne onako kako je maločas nameravao. Ovaj skok bio je gotovo paralelan sa podom hodnika, svega nekoliko palaca nad kamenim pločama.

Dočekujući se vešto na ruke, kao cirkuski akrobata, on se uspravi na drugoj strani nevidljive barijere izložene hicima sa mehanizma.

Da, u zidu je okrugli otvor, skriven u udubljenju između dva kamena bloka. Na neki ne poznati način, nepoznat bar u doba kada je hram građen, sva ko ko pređe nevidljivu barijeru može očekivati pogodak strele u visini grudi!

Ta činjenica, međutim, govori mnogo. Pre svega, da postoji neko ko povremeno dopunjava zalihu strela u mehanizmu i odvlači tela neopreznih žrtava... A onda, i te strelice...

Snop svetlosti lagano je pretraživao predmet u ruci čoveka u crnom. Glatko, tvrdo dr-

vo, savršeno iskovan čelični vrh. I pera, u svežim blistavim bojama, kao da je ova strela načinjena juče ili pre nekoliko dana!

Prsti prekriveni svilom pomi lovaše raznobojno perje i glava pod kapuljačom klinu, kao da je čovek iznenada došao do veoma važnog zaključka.

Odbacivši nemarno strelu u stranu, on produži niz hodnik, do sledeće raskrsnice, ponovo opipavajući tle pred sobom vrhom raskošno ukrašenih korica mača.

Oba hodnika pred njim sada su bila osvetljena onom istom fluorescentnom smesom i ponovo se postavljalo pitanje — na koju stranu?

Korak ulevo; glas iz podsvesti reče — opasnost!

Korak udesno... isti signal!

Da li oba hodnika, u stvari, vode do istog mesta? Ni to nije nemoguće, naravno, ali...

Gaseći lampu na podlaktici, on odlučno zakorači levim hodnikom, pružajući oštricu mača daleko pred sebe. Njegovo čulo za opasnost, nadao se, još jednom će preduhitriti pretnju koja sigurno vreba i u odabranom hodniku.

Još jedno grananje hodnika koji su sada sledili zamisli šašavog arhitekta, skrećući pod

najnemogućijim uglovima, naniže, naviše, ukoso i u stranu.

Znači li to da maločas nije odabrao dobro i da će zauvek ostati u ovom lavirintu, tražeći put kojim je došao sve dok ga snaga ne izda i ludilo žeđi ne dovede do smrti?

Ne, takva opasnost nije pretila. Svako skretanje, svaki zavijutak u hodniku bili su urezani u njegovu savršenu memoriju. Ako se konfiguracija hodnika nekim čudom ne promeni — a i to je mogućnost koju valja imati na umu — on će bez većih problema uspeti da se vrati do mesta sa kojeg je krenuo pre više od šest sati.

Već nekoliko puta, zapravo, našao se u blizini tog mesta, ili je tako bar tvrdila njegova sposobnost orijentacije. Svaki put, međutim, našao se u hodniku koji je bio nekoliko nivoa niže ili više od ulaza, gotovo sigurno nekoliko milja daleko od njega, jer kraći prolaz ne postoji kroz kamen debeo pede setak ili šezdesetak jardi...

Po prvi put pred njim se ukazala raskrsnica u obliku slova T, oblik koji zbog nečega graditelj do tog mesta nisu koristili. Pravo pred njim je glatka stena, a hodnik se račva pod pravim uglom levo i desno.

Slaba svetlost dopire iz desnog hodnika. Može li to još jednom iskoristiti kao putokaz da krene u suprotnom smeru?

Ne, jer...

Šumovi!

Po prvi put otkako se našao u podzemnom lavirintu do uši ju mu dođoše šumovi koje nije sam stvorio i čovek u crnom se ukoči, zadržavajući dah.

Tih, vrlo tih koraci. Bosi tabani na kamenom tlu...

*

* *

— Jaksčilar? — zapanji se doktor Robertson. — Rekli ste Jaksčilar, dete moje?

— Nadam se da se to tako čita — nasmeši se crnokosa devojka. — Govorim španski, ali je to ime očigledno nastalo mnogo pre nego što su konkvistadori stigli do Srednje Amerike.

— Da, to je staro indijansko ime — klimnu Robertson glavom. — Ali, dete moje, to što govorite prava je ludost, kad vam kažem!

— Bili ste tamo?

— Nisam, ali sam govorio sa ljudima koji jesu. Sa onima koji su se vratili iz džungle. Mnogi se nisu vratili, možda to ni ste znali?

— Poznato mi je da nisu, doktore Robertson. Prirodni uslovi su grozni, a njihove ekspedicije, kažu mi, nisu bile baš najbolje opremljene.

— To je pitanje — promrmlja ugledni arheolog. — To je pitanje...

— Da su uslovi grozni? Ili da ekspedicije nisu bile dobro opremljene?

— Uslovi jesu grozni... ali sasvim sigurno znam da je doktor Mušinski, na primer, bio opremljen na najbolji mogući način.

— On se nije vratio — klimnu devojka glavom. — Da, moj list, između ostalog, želi da dozna šta se dogodilo sa njim i sa njegovim ljudima.

Robertson nervozno pomeri naočari sa debelim okvirom na nosu.

— Rekli ste — progovori — da želite moj savet u vezi sa ekspedicijom do Jaksčilara, mlađa damo. Dao sam vam ga: nipošto nemojte ići tamo!

Još jednom se osmehnuvši, devojka se podiže sa udobne fotelje u kancelariji doktora Robertsona.

— Hvala vam na savetu — reče. — Na žalost, to je jedan od saveta koje ne mogu da prihvatim. Cenim vašu brigu, doktore, u svakom slučaju.

— Do viđenja, gospodice — i Robertson se s naporom dizao sa svog mesta. — Želim vam mnogo sreće...

Srdačno je stegao ruku devojci i otpratio je pogledom sve dok nije zatvorila vrata za sobom. Prsti ruke zamišljeno su mu gladili obraz dok je po smatrao kako se njeni kukovi zamašuju njišu pod tankom haljinom.

Izraz na licu, međutim, promenio se čim je devojka zatvorila vrata za sobom. Dočepao je telefonski aparat i nervoznim pokretima otkucavao jedan broj, mršteći se zato što mu sa druge strane niko ne odgovara.

— Robertson — reče prigušenim glasom kad mu se konačno javi glas sa druge strane. — Moram odmah da govorim sa Hartom!

— Gospodin Hart je upravo na sastanku. Ako želite, ja ću...

— Do đavola sa sastankom, mala! Moram odmah da govorim s njim!

— Uh... ovaj, samo trenutak...

Robertsonove obrve ostale su skupljene dok je nestrpljivo dobovao prstima po pisaćem stolu.

— Šta se dogodilo, Robertsone? — javi se na kraju dubok, hladan glas.

— Ah, najzad! Slušaj, ona mala je sad izašla od mene. »Egzaminer« ostaje pri svojoj šašavoj ideji. Halo? Čuješ li me, Dejv!

— Čujem te — u Hartovom glasu nije bilo ni tračka uzbuđenja. — I samo zato si me zvao?

— Pa da! Čoveče, ako ta ekspedicija uspe da prodre do...

— Zaveži!

— Ali, Dejv, oni...

— Zaveži, prokletstvo! I zbog čega te hvata panika? Ništa novo se neće dogoditi.

— Dejv, za ime božje, ta ekipa...

— Ako nemaš ništa novo da mi kažeš, Robertson, sidi s tog prokletog telefona. Razumeš?

— Uh... ovaj, u redu. Javiću ti se onda kasnije, Dejv...

— Nemoj se truditi. Ja ću zvati tebe. Kad mi budeš potreban.

Sa izrazom očajanja na licu, Robertson odloži slušalicu. Ručke su mu drhtale dok je iz plaukara iza sebe vadio flašu sa viskijem. Sručio je niz grlo dug gutljaj, ne gubeći vreme sa časama, ledom i ostalim što obično ide uz viski najbolje vrste.

Pošto je smirio napad kašlja, vratio je viski u plaukar i spustio se u fotelju, zamišljeno bu

ljeći u praznu površinu pisaćeg stola.

Nekakva odluka očevidno je bila plod tog razmišljanja, jer je Robertson skočio na stolice kao oprugom odbačen i gotovo se zatrčao prema vratima. Zalupio ih je za sobom gnevno, tako da je veliki kristalni luster na tavanici tiho zazvečao.

Samo trenutak kasnije otvoriše se vrata na bočnom zidu, propuštajući mnogo mlađeg i višeg čoveka od Robertsona. Pogled njegovih tamnoplavih očiju takođe je bio uprt prema vratima dok se kao mačka šunjao do pisaćeg stola, krećući se onim hitrim i bešumnim korakom koji odmah odaje ljude od akcije.

Očevidno umiren šumovima koji su rekli da se Robertson udaljava niz hodnik, mladić priđe telefonu. Ruka u tankoj plastičnoj rukavici otkuca novu kombinaciju brojeva.

Njegov sagovornik javio se mnogo brže od Robersonovog.

— Sumiko — reče on tiho — bila si u pravu. Robertson je zvao nekoga Dejva Harta čim si ti izašla. Zabeleži broj ... 553-1816. Da, svakako, iako ne verujem da ću ovde nešto naći. Ako Robertson poseduje neki kompromitujući ma-

terijal, sve to je sigurno u nekom bezbednom sefu...

Vrativši slušalicu na mesto, visoki tamnokosi čovek počeo da pretresa sto hitrim, sigurnim pokretima koji su odavali veliko iskustvo u sličnim poslovima. Dodirnuo je i pogledao svaku sitnicu u velikom pisaćem stolu i svaku od njih potom vratio u prethodni položaj, neprestano osluškujući šumove iz hodnika.

Posle stola, na red su došle mnogobrojne vitrine i plakari, pretrpani hartijama i predmetima donetim sa mnogih putovanja doktora Robertsona, jednog od najpoznatijih arheologa na Zapadnoj obali. Bio je često, međutim, dovoljan samo je dan pogled pa da oprezni traagač zaključi kako tu nema ničega što bi njega moglo zanimati.

Polu sata kasnije na red dođe sef skriven, nimalo maštovito, iza umetničke slike prilično velike vrednosti.

Radeći manirom iskusnog profesionalca, čovek se baci na posao. Nikakve nasilne metode, nikakav eksploziv; oštar sluh i osetljivi prsti otkriše željenu kombinaciju posle svega ne koliko minuta pažljivog ispitivanja.

Sadržina sefa, sudeći bar po izrazu njegovog lica, takođe ni je otkrila ništa novo. Slegnuvši ramenima, on tiho zatvori teška vrata i vrati sliku na mesto.

Još nekoliko trenutaka je stajao na sredini prostorije pretražujući je pogledom, kao da se pita nema li u njoj još nekih skrovišta koje bi valjalo pretražiti. Pogled mu, međutim, nije dugo ostao ni na jednom predmetu, sem dok je proučavao gipsanu rekonstrukciju jednog srednjoameričkog hrama postavljenu na stočić u uglu prostorije.

Iz prostorije je izašao istim putem kojim je i došao u nju, ali iz susedne je morao tražiti neko drugo rešenje od uobičajenog izlaska u hodnik, zatim niz stepenice.

Prozor popusti bešumno i on se, bez imalo oklevanja ispe na njegovu ivicu, kao da se pod njim ne otvara ponor dubok deset spratova.

Ulična svetla na Ulici Klej još nisu bila upaljena, ali je nad San Franciskom ove rane jeseni lebdela izmaglica koja je ranije nego obično progutala dnevno svetlo. Mnogi prozori na ovoj zgradi i kući preko puta već su osvetljeni, dobar

znak da niko neće primetiti njegovo šunjanje po fasadi.

To i nije potrajalo dugo; svega dvadesetak jardi dalje, iza ugla, nalazile su se požarne stepenice i čovek strča niz njih, ne stvarajući nijedan nepotrebni šum.

Ona ista crnokosa devojka koja je nešto ranije bila kod Robertsona u poseti, nervozno je šetkala u podnožju stepenica, sumnjičavo motreći sve koji bi, zbog bilo čega, zastali na ulazu u bočni slepi sokak koji do ovog mesta vodi iz Ulice Klej.

— Mladić meko doskoči na tle pored nje i ona se trže.

— Oh, Les! Uopšte te nisam čula da silaziš!

— Kao i obično — nasmeši se on, privlačeći je jednom rukom uz sebe. — Zabrinuo bih se da me jesi čula, devojčice!

— Nisi ništa otkrio?

— Ništa važno. Sem da su Robertsonovi prihodi mnogo bolji nego što bi se na prvi pogled moglo zaključiti. Recimo, naš prijatelj arheolog je nedavno kupio veliki vinograd u dolini Napa, a u sefu su i hartije koje pokazuju da poseduje nekoliko kuća u gradu i jahtu po imenu »Blanka«.

— Hmm... moja dosadašnja istraživanja pokazuju nešto dr

ugo: Robertson nije siromašan, ali za takve egzibicije svakako ne bi trebalo da ima novca!

— Uspela si da doznaš nešto o tom Hartu?

— Ne mogu ga naći bez računara. Les — prekorno reče ona ulazeći u kola parkirana malo dalje na Ulici Klej. — Moj mozak prilično dobro radi, ali kad je reč o traganju za čovekom čiji telefonski broj imaš...

— Oprosti — nasmeja se mu škarac. — Naravno, nisi imala dovoljno vremena za to. U svakom slučaju, nije daleko od pameti zaključak da taj Hart plaća Robertsona. Ton kojim su razgovarali najviše me je podsetio na dijalog sluge i gospodara.

— Onda je u pitanju veoma krupan posao — tiho reče devojka. — Kažu da su vinogradi u Napi jezivo skupi.

— I jesu. Kako stvari stoje, i ja ću morati da se pridružim ekspediciji »Egzaminera«, devojčice!

— Ti? Ali...

— Znam. Ideja mi se nije dopadala od prvog trenutka. Međutim, glas tog Harta mi se ne dopada. On bi mogao biti veoma, veoma opasan, i zato želim da budem uz tebe.

— Ti... veruješ u tajnu hrama?

— Nekakva tajna tu postoji — sleže ramenima čovek koga je devojka nazvala imenom Les. — A činjenica je da se ne koliko dobro opremljenih arheoloških ekspedicija nije vratilo iz Srednje Amerike. Prema tome...

— Hmm... biće problema sa Osbergom. Ekipa je već na okupu, Les...

— I nemam nameru da tražim posao od Osberga — odmahnu čovek glavom. — Ja ću biti, recimo, među lokalnim mećima koje ćete angažovati na licu mesta. Kao nosače, vodiče mazgi, kopače; tako je Osberg planirao, zar ne?

— Najviše od svega — nasmeja se devojka — biće mu potrebne sobarice za njegove razmažene novinare i foto-reportere. Divim se tim ljudima, zaista; spremni su da krenu u džunglu kao da se radi o jednodnevnom izletu do Tibarona, a niko od njih, sem možda Evansa, čak i ne zna kakve ih opasnosti očekuju!

— Takve stvari su pomalo izašle iz mode. Veliki listovi sada šalju ekspedicije u ratna područja, ne u istraživanje ne poznatih predela. Ti novinari više se ne snalaze bez luksuz-

nih hotela, a najgore što im se moglo dogoditi jeste da nema leda za viski u Bejrutu ili na Šat-el-Arabu.

— I to je jedan od razloga što si iznenada promenio odluku, Les? Nemaš poverenja u ljude sa kojima idem?

— Da, i to je. Što se uobičajenih opasnosti džungle tiče, ne plašim se za tebe. Međutim, kada se umešaju ljudi poput Harta, stvar dobija druge dimenzije...

— Prerušićeš se? U nekog od lokalnih momaka?

— Svakako. I biću tamo pre vas, tek toliko da se uklopim u sredinu. Palenke je najbliži aerodrom, zar ne?

— Da. Osberg planira potom da džipovima nastavimo putem prema granici Gvatemale. Možno poneti sve što će nam biti potrebno, jer u blizini nema većih naselja.

— Hmm... onda moram nešto smisliti da bih vam se pridružio još pre nego što stignete u blizinu hrama.

— Jedva čekam da vidim Osbergovo lice kada se pojaviš! — nasmeja se devojka. — A tek kada na kraju čitave priče otkrije da si sve vreme bio sa nama!

— To je najmanji problem. Bojim se da Osbergovo lice ne

dobije zapanjen izraz zbog drugih, mnogo gorih stvari...

*
* *

— Džungla? — krupni, plavokosi mladić načini grimasu. — Idemo opet u džunglu?

— Ja idem u džunglu, Pit. Ti ne, osim ako to baš ne želiš.

— Ne želim — uzdahnu Pit.

— Ne, ne želim. Sasvim sigurno ne želim da idem u džunglu. Video sam u Vijetnamu sasvim dovoljno džungle za svoj vek, do davola!

— Ali ćeš ipak krenuti! — nasmeja se Les, dovršavajući oblačenje time što je preko glave i lica navukao kapuljaču od crne svile sa dva sasvim uska proreza za oči.

Da je neko mogao videti njih dvojicu u zamračenim kolima, parkiranim u jednoj od sporednih ulica koje izlaze na Ulicu Folsom, svakako bi se veoma začudio. Ne samo zbog kostima od guste crne svile koji je sada prekrivao čitavo telo čoveka po imenu Lesli Eldridž, jer i ostatak njegove opreme delovao bi veoma čudno na ulicama San Franciska kasnih osamdesetih godina dvadesetog veka.

Zahvaljujući filmovima koji su postali popularni i na Zapadnoj obali, široka javnost sada zna o japanskim nindama mnogo više nego pre, recimo, deset godina. Na nesreću, ta slika je iskrivljena i odstupa od stvarnosti onoliko koliko su holivudski stvaraoči mislili da će biti korisno za blagajne bioskopa.

Tome je svakako doprineo i veo tajne kojim je čitava drevna veština ninducia obavijena i u samom Japanu, kolevci te veštine. Prosečan Japanac takođe smatra da nindži više nema, ali zato veoma dobro zna opštu istoriju tih boraca od kojih je nekada drhtala čitava zemlja.

Samo retki ljudi u Japanu znaju da tajne škole ninducia još uvek deluju po skrivenim mestima i da iz njih svake godine izađe po četiri ili pet ljudi koji s pravom mogu poneti ime i oružje ninde.

Šta se posle toga događa sa njima?

Varate se ako mislite da ne znate, iako se najveći deo njihove aktivnosti i dalje odvija u Japanu. Pogledajte samo jutarnje novine: nerazjašnjena ubistva ljudi koje su čuvale čitave privatne armije, nerazjašnjene otmice, krađe vrednih u-

metničkih dela, fantastični poduhvati koji se običnom čoveku čine nemogućim.

Tačno je, ninde su toliko udaljene od ljudskog društva da više ne priznaju njegove zakone. Zločin je prirodno polje za njihovo delovanje i zato se i usluge ninde mogu kupiti. Za veliki novac, naravno, ali se i čitava filozofija zločina svodi na to da se sa što manje truda dođe do velikog novca...

Postoji, takođe, još jedno uvreženo mišljenje da ninde mogu postati samo Japanci. To jeste bilo tačno do pre nekoliko godina, a onda je iz škole senseija Tanake izašao prvi ne-Japanac koji je smeo poneti ime ninde. Taj mladić odabrao je za sebe ime Leslie Eldridž, pre nego što se vratio u San Francisco, grad svog detinjstva.

U izvesnim krugovima u Japanu postupak učitelja Tanake tretiran je kao jedna od najvećih izdaja u istoriji te ostrvske zemlje. Planovi da se Tanaka i njegov učenik kazne i uklone sa lica planete bili su već uznapredovali kada se pronela vest da je Tanaka jedne noći umro u miru svoje skromne kuće na obali okeana.

Sa pravom orijentalnom strpljivošću ti ljudi nastavili su sa pokušajima da unište Eldri-

dža i nekoliko puta mu se opasno približili.

Nijedan od tih pokušaja, međutim, nije uspeo, potvrđujući time oprezno izrečeno mišljenje nekolicine da sensei Tanaka možda i nije pogrešio i da je ninducu samo dobio time što su njegove tajne postale do stupne i ljudima koji nisu Japanci po rođenju.

Tradicionalisti su, prirodno, reagovali oštro na jeres te vrste i to je dovelo do čitavog niza sukoba od kojih su neki završeni krvavim obračunima. Kako to obično biva, pobeđivali su uglavnom oni koji su naučili da misle slobodnije, kreativno primenjujući na novi način vekovima sticana znanja.

Ta pobeda, naravno, nije bila definitivna i opasnost po jednog ne—japanskog nindua i jedinog Amerikanca kome je ikada uspelo da to postane još uvek je postojala. Manja nego pre, verovatno, ali onaj kome je ninda na tragu ne sme sebi dopustiti ni trenutka opuštanja...

— Naravno da ću krenuti — sleže ramenima Tabasko Pit, jedini pravi prijatelj američkog ninde i jedan od dvoje ljudi na Zapadnoj obali koji su poznavali tajnu Leslija Eldridža. — Znaš da uvek praviš

gluposti kad ja nisam u blizini!

Naginjući se na zadnjem sedištu, ninda ukoso preko leđa pričvrsti korice sa katanom, dugim samurajskim mačem, najopasnijim oružjem u čitavom pokretnom arsenalu koji ninda ima uz sebe kada kreće u akciju.

— Neće ti biti lako — prijeti, proveravajući još jednom svoju opremu. — Osberg poznaje tvoje lice, tako da se ne prestano moraš držati daleko od njega.

— To mi neće teško pasti — sleže džinovskim ramenima Tabasko. — Problem će biti zadržati me daleko od one njegove riđokose asistentkinje, do đavola!

— Ajris Flanagan? Nisam znao da ti se ona dopada, Pite!

— Sad znaš — promrmlja plavokosi. — Hmmm... razmišljam kako bi bilo da Osberg doživi nezgodu čim stigne do te džungle. Ujed škorpiona, na primer, ili nešto slično...

— On ne spava s njom, ako je to ono što te muči, Pite — nasmeja se ninda ispod svoje maske. — Džimi Osberg je jedan od najispravnijih ljudi koje sam ikada sreo.

— Zato i ne bih želeo da mu se dogodi nešto zaista opasno.

On je jedini iz te ekipe koji me zna; ako uspem da ga uklonim, moći ću da se vrzmam oko Ajris Flanagan do mile voľje!

— Bojim se da nećeš imati vremena za to -- odmahnu ninda glavom. — Štaviše, potrebno je da ostaneš nevidljiv u toj džungli i slediš ekipu izdaleka. Kao neka vrsta zaštitnice, razumeš?

— Savršeno. Kao i obično, sve lepe stvari zadržavaš za sebe. Misliš da će odista biti tako opasno?

— Ne znam. Ova noćasnja setnja je pokušaj da doznam nešto više o čitavoj toj priči, Pite...

— Tvrd zalogaj! -- promrmlja Tabasko Pit. — Davolski tvrd zalogaj, čak i za tebe!

Ninda klimnu glavom. Odista, upad u zgradu centrale CIA za Zapadnu obalu nije dečja igra, pa čak i za jednog japanskog nindu...

— Na žalost — reče — nemam izbora. Negde u njihovim arhivama nalaze se rezultati istrage o ekspediciji profesora Mušinskog. Ta ekspedicija nestala je u blizini hrama Jaksčilar, kao što znaš!

— Kakve, do đavola, CIA ima veze sa arheologijom?

— Kad bih znao — nasme-

ja se ninda — odgovor na to pitanje, verovatno ne bih ni mogao ove noći da stavljam glavu na kocku, izazivajući elektronske uređaje i čuvare jedne od najbolje obezbeđenih zgrada na kontinentu!

Tabasko Pit se takođe čudio, kao da njegov najbolji prijatelj kreće na bezazlenu setnju ulicama San Franciska, a ne u poduhvat koji ga odista veoma lako može stajati života. Njih dvojica, uostalom, i jesu bili ljudi posebne vrste, možda i zbog bezbrižnosti sa kojom prihvataju svakodnevne opasnosti svog posla.

Ninda načini pokret rukom prema vratima kola. U istom trenutku, na parkingu pored zgrade blesnuše farovi jednog automobila, usmereni pravo prema kolima dvojice prijatelja.

Ninda zaustavi pokret ruke. Njegov pogled, brzinom radarskog snopa, prede po najbližoj okolini.

— O-ho! — tiho reče Tabasko Pit. — Ortak, ovde nešto gadno smrdi!

Paljenje farova mora da je bio ugovoreni signal, jer je onim kratkim pogledom ninda uočio kako se senke pomeraju u nekoliko različitih vozila duž ulice i na parkingu, vozila za

koja je sve do tada smatrao da su prazna.

— Pusti me za volan, Pite — reče, zbacujući sa leđa mač u korice, a kako mu ne bi smetalo u prelasku na prednje sedišta.

Taj ne baš tako jednostavan poduhvat izveli su u deliću sekunde i ninda se, kao da mu je tolo od gume, stvori na prednjem sedištu, još jednom pretražujući okolinu pogledom.

— Šta kaže haragei? — promrmlja Tabasko.

— Još ništa posebno opasno — odgovori. — Hmm... da pokušamo da se tiho izvučemo...

Ne paleći svetla, ninda obrte ključ i snažni motor, ugrađen pod haubu neupadljivog »bjui« prigušeno zabrunda.

O-ho! — još jednom se oglasi Tabasko.

S razlogom; kao da je neko dao znak za vatromet, blesnuše mnogobrojna svetla svud u naokolo, čak i jedan reflektor sve dotle skriven u žbunu obližnjeg parka.

Noga ninde pritisnu papuču gasa; gume zaškripaše na asfaltu i »bjui« poskoči, hitrinom bika koji na rodeu izleće iz svoje pregrade, nestrpljiv da što pre zbaci za sebe drskog jahača.

Neko nešto nerazumljivo zaučla kroz megafon; dvojica kola, parkirana jedna nasuprot drugih na obe strane ulice, ustremišu se da prepreče put zahuktalom vozilu begunaca.

Sa usana Tabasko Pita ote se psovka koje ni sam nije bio svestan.

Znao je da je njegova procena tačna i da će prostor između kola biti premali za »bjui« u trenutku kada stigne do njih. Već se odupirao nogama o pod, stežući rukama sedišta, očekujući naglo kočenje i pokušaj da se prepreka zaebide nekim drugim putem, preko parkinga ili kroz živu ogradu parka.

Umesto toga, ninda dodade gas...

— Ne! — vrisku Tabasko. — Ludače, ti...

Procena brzine i rastojanja, međutim, jedna je od onih vrлина koja ninde i čini tako užasnim protivnicima u borbi.

Tresak čelika o čelik, pljusak razbijenog stakla po asfaltu, užasno cviljenje deformisane nog lima...

Kao tenk, »bjui« malo odgurnu u stranu oboja kola i proširi rastojanje između njih, taman toliko veliko da se može provući, gubeći samo jedan delić svoje već ogromne brzine.

— Dole, Pite! — mirno reče ninda. — Sad počinje pravi va tromet!

Tabasko se zguri, iako njego vo ogromno telo nije moglo na-ći dovoljno zaklona ispod prednjeg sedišta.

Meci zadobovaše po limu au tomobila, hici ispaljeni u žurbi, nesigurnim rukama. Kao i obično u sličnim okršajima, ninda je računao sa nedovoljno koordiniranim napadom velike grupe i još jednom bitnom činjenicom; u napadima ove vrste, streleči moraju biti oprezniji nego inače, kako ne bi pogodili svoje ljude, raspoređene oko cilja.

»Bjuik« poslušno zaplesa, po koravajući se ostrim pokretima volana. Sledeći rafal, koji je bio već pažljivije nanišanjen, ode u prostor u kojem kola više nije bilo, parajući glatki asfalt i pogađajući vozila parkirana duž ulice Folsom.

Još svega pedesetak jardi do raskrsnice... svega nekoliko sekundi pri ovoj brzini, ali...

Hitac bolje nanišanjen od ostalih probi istovremeno i zadnji i prednji vetrobran, zasipajući dvojicu prijatelja komadićima pleksiglasa.

Ninda na trenutak sklopi oči kako bi izbegao da ga neki od komadića povredi. Vid mu, bar

na nekoliko trenutaka, i nije bio potreban, jer sledećih pedesetak jardi može provesti i doslovno zatvorenih očiju.

Međutim, sam metod napada već mu je rekao dovoljno o njegovim protivnicima. Onaj ko je planirao čitavu akciju neće se zadovoljiti samo jednom preprekom...

Uz škripu guma, »bjuik« se zanesse, skrećući oštro u levu stranu i ukoso sekući kolovoz prema poprečnoj ulici. Ninda otvori oči.

Policijska kola, zaustavljena poprečno na toj ulici; dva policajca upravo dovršavaju postavljanje čeličnih ježeva po kolovozu...

Nema drugog izbora, naravno, iako je potpuno svestan čijenice da na probušenim gumama neće moći da proveze više od nekoliko desetina jardi bez značajnijeg gubitka brzine.

— Drži se, Pite!

»Bjuik« poskoči od dvostruke eksplozije pod prednjim točkovima. Ona dva policajca luđačkom przinom se baciše u stranu i otkotrljaše po trotoaru, da ih poludela kola ne bi zakačila.

Upravo ono što je i želeo; potrebno mu je svega nekoliko

sekundi u kojima niko neće pucati za njima dvojicom...

Nova dvostruka eksplozija, znak da su i zadnje gume stradale na čeličnim šiljcima. Ninja ponovo naglo obrte volan, osećajući kako kola naglo gube brzinu zbog povećanog trenja sa podlogom, uprkos činjenici da je papuča gasa pritisnuta do samog kraja.

Pit je gledao u njega, sa rukom na vratima. I njemu je već bilo jasno da je jedini izlaz iskakanje iz kola i pokušaj da se izgube među zgradama, uprkos tome što u Ulici Folsom sirene zavijaju svom snagom, prigušujući grmljavinu motora mnogobrojnih vozila koja su krenula za njima.

— Sad!

Pit vešto iskoči, ne gubeći ravnotežu i pogledom potraži svog prijatelja. Već čvrsto stojeći na obe noge, ninja je zamahivao rukom, okrenut prema uglu ulice iza kojeg će se svakog trenutka pojaviti prvi progonitelj.

Tri kuglice, ne veće od dečjih klikera, izleteše iz šake ninde i rasprsnuše se na asfaltu. Tri oblaka dima gotovo trenutno se sastaviše u jedan jedini, koji je neverovatnom brzinom rastao, potpuno zaklanjajući raskršnicu.

Dimne bombe nindi bile su poznate u Japanu mnogo pre nego što su ih stvorili pirotehničari na Zapadu. Veštačka magla, u kojoj su u svoje vreme nestajale čitave armije zavađenih japanskih feudalaca, takođe je izum ninducia i sastav ovih hemikalija još uvek je jedan od najstrože čuvanih tajni tog uskog kruga ljudi.

— Idemo, Pite!

Tabasko se jednim skokom približi nindi. Cerio se široko, osluškujući buku iz naglo stvorenog oblaka dima: škripanje guma, tresak metala i stakla, ludo zavijanje sirena koje su ostale bez kontrole.

Novi skok približi ih mračnom prolazu između dve stambene zgrade. Još samo nekoliko jardi i oni će se izgubiti gonjocima iz vida, a svako ko je ikada bežao i sam zna koliko se olakšanje oseti u jednom takvom trenutku...

HARAGEI!

Predosećanje opasnosti zadržalo mišić ninde u času kada ih je napeo za taj poslednji skok. Ispružajući desnu ruku, on zadržava i Tabasko Pita, podižući istovremeno levom korice mača tako da svakog trenutka može isukati svoje opasno oružje iz korica.

Dva čoveka istupiše iz tame prolaza, sa puškama na gotovs. Jednim pogledom ninda uoči sve bitne detalje na njima: ledena lica, blistave oči, zaštitnu boju uniforme pripadnika antiterorističkih jedinica policije San Franciska...

— Ruke gore! — zapovedi hladnim glasom onaj koji je stajao bliže nindi. — Ti, maskirani, baci taj mač!

»Profesionalci«, govorio je glas u mozgu ninde. »Ljudi na vikli na oružje i na ubijanje... Pucanje na najmanji pokret koji im se učini opasnim...«

On sam, zapravo, nije se bojao njihovih pušaka, jer su refleksi ninde dovoljno hitri da čak i na tako malom rastojanju izbegnu rafal iz vatrenog oružja. Tabasko Pit, međutim, malko brz bio, neće uspeti da se na vreme izmakne sa puta olovni vosnicima smrti...

Katana u koricama zazveketala na asfaltu. Običan čovek ne može čak ni zamisliti intenzitet osećanja koja jedan takav pokret pokoravanja izaziva u duši jednog ninde!

Taj pokret, međutim, kao i sve što ninde čine, bio je sra-

čunat na opadanje opreznosti kod protivnika, jer je jedino u tome još video svoju šansu. Go nioci iz Ulice Folsom uskoro će se probiti kroz oblak dima i be kstvo učiniti gotovo potpuno nemogućim.

— Oh, boga mu! — rezignirano reče Tabasko Pit, dižući ruke nad glavu. — Kakvo sranje, a, ortak?

Izraz lica bio mu je neverovatno komičan i tome ne odoleše ni dvojica okorelih profesio nalaca. Oštro oko ninde opazi na njihovim licima i telima prve znake opuštanja mišića.

Pokrenuo se brzinom strelice odapete iz luka, skokom koji se golim okom i ne može analizirati, jer bio izveden tako strahovito brzo da se svi njegovi elementi mogu razlučiti tek na nekoliko puta usporenom filmu.

Odskok napred i uvis, obrtaj čitavog tela na najvišoj tački putanje, udarac levom nogom u lice bližeg protivnika, dok sa obe šake istovremeno hvata cev puške drugog čoveka skrećući je sa pravca koji njena usta spaja sa grudima Tabasko Pita.

Puška u njegovim šakama uzdrhta od ispaljenog rafala, ali meci se sručiše samo u fasedu zgrade preko puta. Tabasko Pit, i sam jedan od najvećih

majstora borilačkih vještina na Zapadnoj obali, također se bacio u stranu, ustremljujući se prema čoveku koga je stopalo pogodilo u lice i odbacilo unazad, prema prolazu između zgrada.

Dohvatajući nogama tle, ninda načini nagli trzaj i izbaci pušku iz ruku protivnika, odbijajući kolenom udarac njegove noge. Kundak se sruči na glavu zaštićenu kapom, ali ne dovoljno snažno da bi smrskao loba nju.

Ne zato što ninda ne bi imao snage za to; da je želeo, mozak nesrećne žrtve razleteo bi se po prljavom asfaltu nalik razbijenom kokosovom orahu...

Saginjući se da podigne svoj mač, on polete za Tabaskom u prolaz, preskačući nepomično telo drugog čoveka. Pit je iskoristio njegovu ošamućenost prvim udarcem ninde da ga doslovno pregazi i izbaci iz optičaja na nekoliko desetina minuta.

— Prokletstvo! — dopre iz tame Tabaskov glas. — Prokletstvo, prokletstvo, prokletstvo!

Pogled ninde već je otkrio razlog za nove Pitove psovke; prolaz između zgrada bio je za tvoren visokom i gustom mrežom od čelične žice, suviše ozbiljnom preprekom čak i za fa-

ntastičnu snagu plavokosog diva.

Kaifasa oštrim šumom izlete iz korica i fjučnu kroz vazduh. Pit se instinktivno povi, iako je znao da je udarac ninde uvek savršeno tačan.

Okca mreže razdvojiše se kao da su od vlažnog papira, a ne od čvrste čelične žice. Šireći prolaz, Pit se provuče u betonirano dvorište, tražeći pogledom neki izlaz iz njega.

Ninda prolete pored njega, povećavajući brzinu. Njegov pogled je u tami već otkrio za vršetak požarnih stepenica, po običaju podignutih na visinu od desetak stopa nad tlom.

Nikakva prepreka za njega, naravno. Dohvatio ih je jednim skokom i povukao naniže, stežući zube zbog užasne škripe koju je to izazvalo. Na ulici je, međutim, još uvek veoma bučno i veoma je verovatno da će taj šum ostati nezapažen...

Sačekao je da Pit projuri pored njega, a onda povukao stepenice za sobom. I kada stignu do ovog mesta, gonioći neće odmah pomisliti na prostor iznad sebe; još nekoliko dragocenih sekundi koje će dobro doći beguncima...

Zastao je još trenutak da oslušne zvuke sa ulice, ignorišući škripu metalnih stepenica

pod Pitovom težinom. Ne, niko još nije stigao čak ni do prolaza pred kojim sada leže dva ne pomična tela. Ako sve bude u redu, njih dvojica za nekoliko trenutaka biće potpuno van opasnosti.

Uprkos Pitovoj prednosti, do stigao ga je u nekoliko skokova, neprestano osmatrajući okolinu i osluškujući šumove iz nje. Kada su stigli do odmorišta u visini poslednjeg sprata, on je već imao plan za nastavak bekstva.

— Uhhh! — zastenja Pit pre vijajući se preko ograde stepeništa da zaviri u tamu pod sobom. — Čoveče, dok sam trčao, ovo mi se nije činilo ovako visoko!

— Šest spratova — osmehnu se ninda, skidajući kapuljaču sa glave i pažljivo je sklanjajući pod svoj kostim. — Nadam se da se ne bojiš visine?

— Niko još nije stradao od pada — poučnim tonom reče Tabasko. — Opasan je, kažu, onaj trenutak kad se zaustaviš, dođe na zemlju!

Ninda je hitrim pokretima odmotavao sa svog pojasa užu od crne svile.

— Podsetio si me — reče — na vic o čoveku koji je pao sa Empajer Stejt Bilinga...

— Je li? Nisam čuo taj vic.

— Negde oko dvadesetog sprata neko je protunio glavu kroz prozor, video ga kako pada i upitao kako je, znaš...

— Aha. Momak je imao vremena da odgovori, a?

— Jeste — klimnu ninda glavom. — Izgovorio je samo tri besmrtne reči...

— A to su?

— Do sada dobro. Pretpostavljam da je i on poznavao onu tvoju malopredašnju mudrost o opasnosti od pada...

Pit je pažljivo pratio pokrete svog prijatelja, vrteći glavom. Nije se iznenadio kada je slobodni kraj užeta, opterećen čeličnom trokrakom kukom, po leteo prema požarnim stepenicama susedne zgrade, udaljene dobrih trideset stopa.

— Ti od mene očekuješ da pređem po tom užetu na drugu stranu, ortak?

— Aha. Ne sviđa ti se ta ideja?

— Nimalo — Pit se počesa po glavi, motreći kako ninda zatezanjem proverava čvrstinu užeta. — Ni najmanje, veruj mi.

— Verujem ti. Imaš neku bolju ideju?

— Hmmm... možda će njih mrzeti da se penju ovako visoko...

— Možda. A možda i neće.

A ja mislim da neće... Čuješ?

Ljudski glasovi dopirali su sada već sa mesta na kojem je maločas ninda prosekao čeličnu mrežu da bi im otvorio prolaz. Za minut, najviše dva, gonioći će biti ispod njih.

Pit proguta pljuvačku i klimnu glavom, prilazeći užetu. Uzdahnuo je, prebacujući noge preko ograde i hvatajući se obe ma rukama za nevidljivu spornu nad ponorom.

Uprkos gundanju, prešao je rastojanje do susedne zgrade veoma brzo, a ninda mu je u tome pomogao držeći uže zategnuto.

Glasovi sa tla, međutim, bili su sve bliži. Samo je pitanje vremena kada će neko od gonilaca podići pogled naviše i ugledati priliku čoveka na sve tlijoj pozadini neba San Franciska...

On će mnogo brže nego Pit preći ovo rastojanje, ali je rizik već preveliki. Čovek koji visi okačen sa obe ruke o uže čak i u tami cilj je koji automatsko oružje ne može promašiti.

Oslobađajući kraj užeta na svojoj strani, on sačeka da se Tabasko prebaci na požarne stepenice, a onda se obema nogama odbaci u ponor, stežući rukama tanko uže.

Dok je lebdeo kroz tamu, nje gov mozak hladnokrvno izračuna brzinu s kojom će stići do zida susedne zgrade i kinetičku energiju svog tela. Velika, ali u granicama tolerancije; u trenutku kada obema nogama do dirne prepreku, može sa sigurnošću računati da njegovi zglobovi i kosti neće stradati.

Naravno, mora nepogrešivo proceniti rastojanje do zida i pravi trenutak dodira s njim, kako bi savijanjem nogu mogao amortizovati udarac, ali su to stvari koje mozak ninde radi potpuno nesvesno i u jednom deliću sekunde, dopuštajući mu da se istovremeno koncentriše na ono što se događa u neposrednoj okolini...

SADA!

Savijajući kolena i ispružajući levu ruku da bi dodatno amortizovao energiju sudara, ninda ostade da visi na užetu, stežući ga samo prstima jedne ruke. Dečja igra za njegove mišiće, naravno: već u sledećem trenutku on je gotovo neverovatnom brzinom počeo napredovanje naviše, pomažući se pri tom i vrhovima nožnih prstiju.

Svega nekoliko sekundi bilo mu je dovoljno da se nađe kraj Pita na odmorištu požarnih stepenica i da ponovo namota

uže i pričvrsti ga oko pojasa. Glasovi tragača još uvek su do pirali odozdo, ali je njihov ton odavao razočarenje i gnev što im umakli ljudi za koje su već bili ubeđeni da ih imaju u šakama.

— Lepa trka! — prostenja Tabasko Pit brišući znoj sa čela i lica. — Đavolski lepa!

— Ne budi siguran da je već završena — upozori ninda. — Može im pasti na pamet da pre tresu sve okolne zgrade.

— Neće. Diglo bi se previše buke, ortak, a oni nisu sigurni da će nešto i naći pošto probude nekoliko stotina stanara u okolini.

— I ja tako mislim. Međutim, nešto drugo muči me još više: kako su, do đavola, doznali šta nas dvojica večeras smeramo?

Pit se tiho nasmeja.

— Ma hajde, ortak! Ne treba ti više od pet sekundi da to ukapiraš, čim se jednom ozbiljno baciš na razmišljanje!

— Robertson?

— Jasno. Oni ga bez sumnje drže na oku... a nas troje se čitav dan vrzmamo oko njega. Što je još gore, ti i ja satima smo sedeli pred onom zgradom i jasno im dali do znanja da nešto spremamo.

— Da — klimnu ninda glavom — bojim se da si u pravu, Pite. Bio sam užasno, neoprostivo neoprezan!

— Nema veze — velikodušno se isceri Tabasko. — Mene, u stvari, čudi, što nisi mnogo neoprezniji.

— Da... protivnici sa kojima se obično suočavamo jednostavno nam nisu dorasli i priznajem da sam se pomalo opustio. Žao mi je, Pite.

— Bilo je baš zabavno, do đavola! Sem onog dela na uže tu. Ortak, kad sledeći put budemo neoprezniji, da izbegnemo cirkuske atrakcije, važi?

— Važi. Uostalom, tamo kuda idemo neće biti ovako visokih zgrada, obećavam ti...

*
*
*

Uprkos svom zvučnom imenu, Vado de Santa Maria obično je selo sa pedesetak raštrkanih kuća pored gaza na reci Lakanha, u onom kraju gde niko živi ne zna tačno gde prestaje Meksiko, a počinje Gvatemala. Stanovnike Vada, u stvari, takve sitnice i ne zanimaju, jer su još davno naučili da gledaju svoja posla i izbegavaju predstavnike vlasti bilo koje države.

Moglo bi se očekivati da će blizina tajanstvenog hrama Jakščilar i relativno česte posete naučnih ekspedicija i običnih avanturista malo prenuti selo iz mrtvila, ali se to nije dogodilo. Najviše zbog praznovernog straha, potvrđenog tragičnim krajem mnogih koji su se uputili prema hramu, a među njima i nekolicine hrabrijih stanovnika koje je namamila obećana bogata nagrada.

Stanovnici tog dela sveta, uopšte, filozofski se odnose prema događajima koje ne shvataju i na koje ne mogu uticati. Mnogi ljudi sa Zapada koje su želja za saznanjem ili želja za novcem doveli do hrama Jakščilar, skloni su da tu ravnodušnost nazovu glupošću. Pogrešno, naravno. Kao i drugde na svetu, stanovnici Vada de Santa Maria ponašaju se na najracionalniji mogući način koji zahteva tehnika preživljavanja u određenim uslovima.

Mudrost stara mnogo vekova kaže da preživljavaju oni koji gledaju svoja posla i Vado de Santa Maria još uvek živi po tom jednostavnom pravilu...

Nikakvo čudo, dakle, što je don Felipe, vlasnik oronule seoske krčme, savršeno ravnodušnim pogledom odmerio viso-

kog stranca u odrpanom ponču, izlizanim pantalonama i jačim čizmama koje su dobar deo svog životnog puta prošle bez ikakvog konja u blizini.

— O, da, senjor, Vado de Santa Maria, tako se zove ovo mesto — odgovorio je ljubazno na pitanje postavljeno promuklim glasom. Don Felipeu se stranac nije dopao: visok, krupan i vrlo snažan, govorio je prvi pogled, a te oštre oči pod šeširrom navučenim na čelo navikle su na šire horizonte od ovih ovde.

Begunac koga goni zakon. Najverovatnije zato što je nekoga ubio. I njegov naglasak je čudan; tako, valjda govore ljudi sa severa, iz provincije Kampeče...

Stranac sruči niz grlo drugu čašu agvardijentea. Don Felipeu se ni to nije dopalo; ljudi koji tako žurno piju obično traže nevolje.

— Nije loše mesto, a? — upita nepoznati, brišući crne brkove vrhovima prstiju.

— Ne, senjor. Nije loše mesto.

— Čovek bi ovde mogao da se smiri — promrmlja stranac. — Željan sam mirnog života, don Felipe...

— Si senjor.

— Da li neko u selu prodaje zemlju?

— Zemlju? Ne, niko ne prodaje zemlju, senjor. Zemlje ima sasvim dovoljno za sve...

— O, da! — isceri se nepoznati. — Samo je treba iskrčiti, je li tako?

Stranac je postavio još mnogo čudnih pitanja pre nego što se povukao u jedinu sobu koju je don Felipe imao iza krčme. Vozač autobusa iz Palenkea do sada je bio jedini koji je koristio, ali će Manuelu biti sasvim lepo i kod udovice Ramirez. Stranac ionako neće ostati dugo u Vadu, bio je to zaključak don Felipea, zasnovan na iskustvu. Mnoge takve pridošlice ponekad bi otišle već sledećeg jutra, istim onim autobusom kojim su prethodne večeri došli...

Za razliku od njih, ovaj stranac je imao novca. Orlovske oči don Felipea opazile su čak i debeo smotuljak zelenih američkih novčanica koje je visoki neoprezno pokazao plaćajući po pijenoj pici i sobu.

Bila je to, naravno, glavna tema razgovora nekolicine meštana koji su svoje večeri provodili oko petrolejke u krčmi don Felipea. Naizgled nezainteresovanog razgovora, ali su se na kraju svi složili da je krčmar pogrešio što stranca nije

pitao bar za ime, kako bi sutra ostali mogli znati kako da mu se obraćaju.

Ujutru je autobus ipak otišao prema Palenkeu bez stranca, a nepoznati se, uprkos vrućini, u onom istom odrpanom ponču i sa čizmama na nogama uputio u džunglu koja je počinjala svega nekoliko jardi iza poslednjih seoskih kuća.

Niko ga nije pratio, jer, rekli smo, stanovnici Vada de Santa Maria naučili su da gledaju svoja posla.

Uostalom, da je neko to i pokušao, stranac bi ga odmah pri metio, jer se u džungli, očevidno, snalazio kao kod svoje kuće...

Nije to bila besciljna šetnja; pola sata kasnije stranac se zastavi na ivici čistine među drvećem i oprezno izviri, osmatrajući improvizovani logor.

Neko je spavao u ogromnoj vreći, zaštićen od vlage nadstrešnicom od šatorskog krila. Smešeći se, nepoznati mu priđe i tiho pozva.

— Pite! Pite, probudi se, dolazi Ajris Flanagan!

— Čuo sam te, Les! — proglunda glas iz vreće. — Šta je s tobom, zaboravio si na opreznost?

— Nisam se ni trudio da budem tih — nasmeja se ninda,

koga niko ne bi mogao prepoznati ovako prerusenog u Meksikanca. — A kako si ti znao da sam to ja, a ne neka od lokalnih devojaka?

Razbarušena duga kosa izroni iz vreće za spavanje i Tabasko Pit se zagleda u prijatelja.

— Lokalne devojke? Nemoj mi reći da ovde ima devojaka, Les!

— Koliko sam video, ima.

— I?

— Možda bi se našla i poneka zgodna... posle dobrog kupanja, naravno. Hajde, vreme je da ustaneš. Osbergova ekipa će uskoro stići u selo.

Tabasko se protezao, izvlačeći se iz vreće.

— Misliš da su već sada u opasnosti? Do tog prokletog hrama ima još mnogo milja puta!

— Ne mislim, ali verujem da će neko motriti na njih. Želeo bih da ti otkriješ ko je to i, ako je moguće, da ga pratiš do njegovog skrovišta...

— Što znači da neću videti Ajris Flanagan? — uzdahnu Tabasko. — Prokleta džungla! Prokleti komarci!

Uprkos gundanju, Tabasko je bio spreman samo minut ili dva kasnije. Žvaćući u hodu komadić dvopeka, raspitivao se o selu koje, ako sve bude ona-

ko kako su očekivali, neće ni imati prilike da vidi izbliza.

— I nije neki veliki gubitak — uzdahnu, sležući ramenima, pošto je saslušao nindū. — Čuj, neće li se tim ljudima u selu učiniti čudnim što odmah odlažiš sa Osbergom? Šta ako mu neko oda da si tek stigao?

— Ništa. Biću Osbergu sumnjiv i ništa drugo, ali on nije u situaciji da bira... Jednostavno, neće naći dovoljno lokalne radne snage za ekspediciju i svaki čovek mu je dragocen. Čekaj, nećemo dalje...

Pit se osvrte oko sebe.

— Odavde se selo ne vidi — promrmlja.

— Put je na svega tridesetak jardi odavde — nasmeja se nindū. — Staza, zapravo, koja vodi prema ruševinama hrama. Ako neko želi da uhodi Osbergu i ekspediciju, mora proći ovuda. Dođi, da ti nađemo pogođno skrovište...

Taj ne baš jednostavan posao potrajao je gotovo pola sata pre nego što je nindū bio za dovoljan skrovištem za svog prijatelja. Upozorivši ga još jednom na opreznost, pohitao je natrag u selo, zaobilazeći u širokom luku kako bi se vratio sa one iste strane na koju je i ušao u džunglu.

Don Felipe je sanjivo trepćući stajao iza šanka, u istom onom položaju u kojem ga je ostavio prethodne večeri.

— Agvardijente — rekao je ninda, oslanjajući se na šank.

Čaša se stvori pred njim i on istrese njen sadržaj niz grlo.

— Ima li čega novog u selu, senjor?

— Novog u selu, don Felipe? A otkuda bih ja to znao?

— Vi ste bili u šetnji, senjor. Ja ne.

— Još jedan agvardijante — nasmeja se ninda. — Lukavi ste, don Felipe. Vrlo lukavi. Ne, nema ničeg novog u selu, bar koliko jedan stranac može da primeti. Ali će uskoro biti!

— Uskoro? Šta to, senjor?

— Kada sam juče ujutru kre-
nuo iz Palenkea — objasni ninda, verno imitirajući naglasak ljudi iz Kampečea — čitav grad pričao je o šaašvim Amerikancima koji se spremaju da otkriju tajnu hrama Jakščilar, don Felipe. Oni treba danas da stignu u Vado de Santa Maria...

Pogled krčmara se zamrača.

— To je loše, senjor — promrmlja. — Vrlo loše.

— Loše? Zašto, do đavola? Ti Amerikanci će biti puni para, hombre! Nešto od tih para mora ostati i ovde, zar ne?

— Njihov novac nam nije po-

treban, senjor. Kao ni oni. Mi sasvim lepo živimo i bez njih...

Nesigurnom rukom, ninda sam natoči sebi novu čašu i ispi je, mljackajući usnama.

— Mislio sam — promrmlja — da ste vi mudar čovek, don Felipe. — Čega lošeg ima u novcu? Za novac se može kupiti mnogo lepih stvari... I mnogo žena...

— Taj hram nikome nije do neo dobra, senjor. U ovom selu Amerikanci neće naći nikoga ko bi pošao sa njima. Ni za kakav novac!

— Priče za decu! — odmahnu ninda rukom. — Ja ne verujem u duhove, don Felipe. A što se ljudi tiče... pogledajte!

Vučji se cereći, on malo odiže svoj pončo, pokazujući krčmaru veliki crni automatski pištolj zataknut za opasač pantalona.

— Ja sam video već četiri grupe koje su otišle do hrama — vrteo je glavom don Felipe. — Moj otac video je tri. Od svih njih samo se šaćica ljudi vratila, a svi oni bili su upola ludi od straha. Ne, senjor... ne mojte tamo ići!

— Šta im se dogodilo, prokletstvo?

— Quien sabe? — sleže ramenima krčmar. — A ko to zna, senjor?

Stranac ga je nekoliko trenu taka ukočeno posmatrao, a onda sruči niz grlo novu čašu agvardijentea, u očividnoj nameri da povрати malo pokolebanu hrabrost.

— Sve su to gluposti — pro mrmrlja pijano. — Ničega tamo nema. Ti ljudi jednostavno ne poznaju šumu i njene zakone. Sa sigurnim vodičem, nemam čega da se plašim...

— Gde ćete naći sigurnog vodiča, senjor?

— Ovde, u selu... Vi pojma nemate šta sve može da učini velika gomila para, don Felipe!

— Možda... možda, senjor...

Stranac se naže preko šanka i oprezno se osvrte oko sebe, iako su njih dvojica bili jedini u krčmi.

— Kažu da tamo ima zlata, don Felipe — prošaputa promuklo.

— Možda, senjor. Ali, ako ga ima, to zlato je prokletu, kaže legenda.

— Legenda! — prezrivo frknula ninda, izvanredno igrajući ulogu pijanog avanturiste zahvaćenog zlatnom groznicom. — Legende su legende... a zlato je zlato, don Felipe! Sećate li se ekspedicije Amerikanca sa čuđnim imenom... Mušinskog?

— Sećam se, senjor — uzdahnu krčmar. — Ni on nije prošao bolje od ostalih!

— Čuo sam da je jedan čovek iz sela bio sa njima...

— Dobro ste čuli. Horhe Ramirez, tako se zvao. Kuća njegove udovice je ona na drugoj strani ulice...

— Ali je on bio živ kada se vratio u selo, zar ne?

— Jeste — krčmar se nelagodno vrpeljio. — Čujte, senjor, samo vi ostanite ovde, ja moram da...

Leva ruka stranca munjevitom se sklopila oko prljavog okov ratnika košulje, privlačeći krčmara preko šanka.

— Bili ste uz njega, don Felipe, je li tako? Horhe Ramirez je nešto rekao pre nego što je umro?

Niz maslinasto lice don Felipea slivale su se krupne kapi znoja. On nekoliko puta otvorio usta kao da pokušava da progovori, ali mu iz grla ne izade ni kakav glas.

— Šta je rekao Ramirez? — prosikta ninda. — Govorite, don Felipe, inače...

— Bio... bio je u groznici, senjor, tako mi Presvetle device! U bunilu, kunem se!

— Šta je rekao?

— Rekao je... rekao je...

— Šta?

— Ljudi u crnom... sa crnim licima... i dugim uskim mačetama, senjor...

— Oni su napali Amerikanke?

— Da... brzi kao misao, re kao je Ramirez... čak ni automatsko oružje nije pomagalo protiv njih!

— To je sve?

— To je sve, kunem se! Ramirez je govorio još puno, ali ništa od toga nismo mogli da razumemo...

Stisak ruke popusti i krčmar se uspravi, brišući znoj sa lica.

— Ljudi u crnom — ponovi stranac, nalivajući sebi novu čašu agvardijentea. — Ljudi u crnom... Šta to znači, don Felipe?

— Ne znam... mi smo mislili da Horhe Ramirez bunca...

— Niko nije otišao da potraži tela ostalih iz ekspedicije?

— Vojska... sa helikopaterima, ali...

— Ali?

— Mrtva tela ne ostaju dugo nedoručena u šumi, senjor...

— Ah, da! — isceri se nepoznati. — Šuma je nemilosrdna... i prema živima i prema mrtvima!

— Da, senjor. I zato vas molim još jednom... ne idite tamo!

Ninda se isceri, podižući glavu da oslušne. Don Felipe ga upitno pogleda.

— Motori, don Felipe. Čujete li?

— Ne... ne čujem još ništa...

Stranac ispi još jednu čašu žestogog pića i baci nekoliko novčića na šank.

— Amerikanci dolaze, don Felipe — reče, cereći se. — Idemo da ih dočekamo!

*
* * *

Kolona vozila koja se zaustavila na seoskom trgu načinila je u nekoliko minuta više buke nego što je Vado de Santa Maria doživio u poslednjih šest godina. Nikakvo čudo, onda, što se za tili čas čitavo selo sjatilo, stvarajući nepravilan krug od manje ili više radoznalih lica oko pridošlica.

Sa šeširom navučenim na oči ninda je stajao pred krčmom, osluškujući bučno disanje don Felipea iza svojih leđa. Pogledom je najpre potražio Sumiko, tek koliko da proverj da li je sa njom sve u redu. Osberg ne spada u ljude koji bi takav pogled mogli primetiti, ali je ninda imao predosećanje da su se u njegovu ekspediciju ubacili i ljudi koje bi takav detalj mogao zanimati.

Neko od ljudi, na primer, ko ji su pratili njega, Pita i Sumiko u San Francisku i osujetili pokušaj da se dočepaju do kumenata o ekspediciji Mušinskog...

Vrlo malo poznatih lica, ali je Sumiko imala više vremena i prilike da upozna ostale članove ekipe. Upozoriće ga na ljude koji su joj sumnjivi kako bi ih, iza svoje maske, mogao držati na oku.

Kao što oni nju, bez sumnje, već drže na oku, od samog polaska iz San Franciska. To je bio još jedan razlog zbog kojeg je odlučio da ih dočeka upravo ovde, prerušen u Meksikanca, i da Pita sve vreme drži van domašaja pogleda članova ekspedicije...

Ljudi i žene izlazili su iz džipova i kamiona, protežući se posle duge i neudobne vožnje raskaljanim putem. I protiv svoje volje ninda zadržao pogled na divnom telu Ajris Flanagan kojem ni nezgrapna muška odeća vojničkog kroja nije mogla umančiti privlačnost.

Osberg, visok i mršav čovek retke plave kose, već je žustro koračao prema krčmi. Kao i u svakom selu, to će biti mesto gde će u najkraćem vremenu dobiti potrebna obaveštenja.

Sumiko je išla za njim, bez sumnje da posluži kao prevodilac, jer je njen španski bio mnogo bolji od Osbergovog.

Još jedan čovek, međutim, izdvoji se iz grupe čim je opazio Osberga i Sumiko i ninda ispod oboda šešira neupadljivo osmotri nepoznatog.

Izrazito lep muškarac, širokih ramena i uskih kukova. Kreće se onim mekim hodom čoveka od akcije, iskusnog borca koji neće dopustiti da ga bilo šta iznenadi. Kao ni ostali, nema vidljivog oružja kod sebe, ali oštro oko ninde otkri skrovište pod odećom i obrise pištolja za taknutog za pojas.

Skidajući svoj šešir, ninda se ceremonijalno pokloni pred pri došlicama, pijano se cereći. Osberg ga začuđeno pogleda, a Sumiko hladno klimnu glavom. Izmičući se u stranu, ninda to bože slučajno, prepreči put visokom čoveku.

— Hej! Čoveče, skloni mi se s puta?

Lesli ga pogleda.

— Oprostite, senjor — reče vrlo ljubazno, na španskom, iako je drugi čovek govorio engleski. — Nije bila moja namera da vam stanem na put, već samo da se divim ovoj ljupkoj crnokosoj dami!

— Ne razumem! — zbunjeno odvrati čovek. — Non comprendo!

— Vрати se do kola, Viler — hladno reče Osberg. — Rekao sam da svi ostanete u grupi, do đavola!

— Zašto? — ležerno odvrati čovek, zaobilazeći nindū. — Grlo mi se osušilo, čoveče! Nikome se neće ništa dogoditi ako popijem jednu čašicu!

Izraz gneva prelete preko Osbergovog lica, ali se novinar ćutke okrete na peti i uđe u polumračnu unutrašnjost krčme.

Sledeći njega i arogantnog Vilera, ninda se nasmeši za sebe. Viler očevидно ima poseban status u ekspediciji, kad tako ležerno može odbiti izritito na ređenje njenog vođe.

Podatak koji vredi zapamtiti. I koji govori veoma mnogo ka da se sabere sa činjenicom da Viler zbog nečega ne želi da ispusti Sumiko iz vida...

I dalje se pijano cereći, on se nasloni na šank pored Sumiko i ponovo skide šešir, ne obraćajući pažnju na to što ona već prevodi na španski dugo Osbergovo objašnjenje o ekspediciji namenjeno don Felipeu.

— Senjorita — reče — vi tako divno govorite moj jezik da je pravo uživanje služati vas!

I Osberg i Sumiko ga zbunjeno pogledaše. Don Felipe se oprezno odmače od šanka, dokaz da je dobro ispekao svoj zanat. Iza Lesliejevih leđa, Viler zaškrguta zubima.

— Ostavi devojkę na miru, prokleta pijanice! — reče promuklo. — Hajde, gubi se!

— Vi meni nešto govorite, senjor? Oprostite, ali ja vaš jezik ne razumem... ako bi senjorita bila tako dobra da mi prevede, možda...

Njegov ljubazni ton postigao je ono što je i želeo, pravu provalu besa kod Vilera, ubeđenog da ga taj pijani odrpanac ismeva. Pružajući ruku, on pokuša da zgrabi nindū za rame i odgurne ga dalje od devojkę.

Lesli se pijano zatetura, ali je taj pokret samo prividno bio nekontrolisan. Viler promaši njegovo rame i na trenutak izgubi ravnotežu.

Lice mu potamne od snažne navale krvi. Kao i svi koje gnev savlada, reagovao je nepromišljeno.

Udarac pesničom svakako bi bacio protivnika na pod da je pogodio, ali se ninda još jednom izmače, jedva primetnim pokretom. Vilerova pesnica promaši svoj cilj i završi na masivnom drvetu šanka, potresaju-

či ga tako da zazvečaje poreda ne čaje.

Viler zaurla, stežući povrede nu šaku.

— Žao mi je, senjor — reče ninda, i dalje ljubaznim tonom, na kitnjastom španskom. — Da niste hteli da me udarite, ruka vas sada sigurno ne bi bolela!

Lice drugog čoveka se izobličilo. Odstupajući korak unazad, on nepovredenom šakom posegnu pod bluzu vojničkog kroja.

Iako je sledio taj pokret, ninda krajičkom oka primeti da još neko ulazi na vrata i malo promeni položaj tela kako bi mogao kontrolisati i prodošlicu ako pokaže nameru da se umeša u borbu na Vilerovoj strani.

— Viler!

Glas čoveka sa vrata odjeknu kao prasak biča. Glas naviknut da zapoveda...

Isto onako kako je i Viler navikao da poštuje njegove zapovesti.

Povlačeći ruku, Viler se uspravi i pođe prema vratima, do bacujući nindi u prolazu pogled koji nije obećavao ništa dobrog. Još uvek sa šeširom u ruci, ninda se previ u pasu, duboko mu se klanjajući.

Kao i obično, taj pokret imao je dvostruku svrhu: da još

više razgnevi Vileru i pruži nindi priliku da bolje pogleda lice čoveka na vratima.

Još pre mnogo stotina godina ninda su naučile da ljudi koji su obučeni na sličan način, veoma često izgledaju slično, odevaju se, ponašaju i govore na isti način.

Pridošlica je bio gotovo veran Vilerova kopija, bez obzira što na prvi pogled među njima nije bilo fizičke sličnosti. Njihovo držanje, međutim, odavalo je istu školu, pripadnost istoj organizaciji sa čvrsto utvrđenom hijerarhijom u kojoj je drugi čovek bar jednu stepenicu više nad Vilerom.

Osberg se tiho nasmeja kad oba čoveka izadoše, ostavljajući njih četvoro same u krčmi.

— Prokletstvo — reče — taj Viler mi od prvog dana ide na nerve! Čudi me samo što je tako mirno poslušao Henesija... nisam do sada primetio da su u nekim posebno dobrim odnosima, Sumiko!

— Ni ja — tiho odgovori devojka. — Ali, da nastavimo razgovor sa krčmarom, iako ne verujem da ćemo imati mnogo sreće...

Smešeći se, ninda se malo povuče u stranu, ne obraćajući previše pažnje na ono što se zbiva u unutrašnjosti krčme.

Mesto koje je odabrao omogućilo mu je da kroz prljavo okno prozora pogledom isprati dvojicu ljudi koji su napolju gnevno razgovarali.

Veština čitanja reči sa usana takođe je odavno u arsenalu ni ndi. Veoma mnogo toga može se otkriti po pokretima usana, gestikulaciji, izrazu lica govornika.

— Šta radiš, budalo! — siktao je Henesi. — Hoćeš da upropastiš čitavu stvar?

Vilerovo lice nije mogao da vidi, ali su pokret ramena i raširene ruke pokazali da se prava svom šefu.

— Zaveži! Rekao sam da je držiš na oku, a ne da se nijednog trenutka ne odvajáš od nje! To postaje upadljivo, Viler!

Njih dvojica izgubiše se među ostalima, okupljenim oko vozila, tako da je ponovo svu svoju pažnju mogao posvetiti razgovoru za šankom. Osberg je stigao do istog mesta gde se i on nalazio samo nekoliko minuta ranije: don Felipe je žustro ponavljao tvrdnju kako nije dan čovek iz sela neće poći sa ekspedicijom do hrama Jaksčilar.

— Ponudi više para, Sumiko — rezignirano reče Osberg. —

Iako mi se ne čini da će to upaliti...

— Ne, senjorita, ne! — odmahivao je glavom don Felipe. — Možete pitati sve redom, ni ko neće poći sa vama! Niti će pristati da vam iznajmi svoju mazgu, senjorita, verujte!

— Oh, do đavola! — proste nja Osberg. Prevod mu nije bio ni potreban, izraz na licu krčmara govorio je sam za sebe. — Pitaj ga hoćemo li naći bar nekoga ko će nas samo odvesti do hrama, ništa više!

Saslušavši prevod Sumiko, Leslie stupi korak napred pre nego što je don Felipe mogao bilo šta da odgovori.

— Ja ću vas dovesti do hrama, senjorita! — reče ponosno. — I u sam hram. I poći ću i do pakla za vama, ako to želite!

— Šta kaže? — trže se Osberg. — Želi sa nama?

— Da — nasmeja se Sumiko. — Ne znam samo da li je to samo zbog mene, ili je novac u pitanju...

— Hmmm... iako je pijan, ne izgleda loše — sleže Osberg ramenima. — Šteta što se već zakačio sa Vilerom, do đavola! Potreban nam je neko ko poznaje lokalne prilike!

— Drugog nećemo naći, Džimi — upozori Sumiko.

— Ne, ne вреди. Polovinu svog vremena morao bih provoditi pazeći da se ta dva petlića ne počupaju oko tebe, Sumiko. Žao mi je.

— Grešiš, Džimi. Tebi je zapravo potreban neko ko će umeti da umiri Vilera ako to bude potrebno. A ovaj momak to očigledno može.

Osberg odmahnu glavom.

— Ne. Bolje pitaj ponovo krčmara da nam potraži vodiča.

Odgovor don Felipea bez sumnje ga je iznenadio.

— Ovo je — reče krčmar po kazujući na Leslija — jedini koji mi je rekao da će poći sa vama. Drugog nećete dobiti, verujte mi, gospodo!

Smešeci se, kao da gotovo ništa nije razumeo, Lesli se još jednom nakloni skidajući šešir.

— Ne znam — promrmlja Osberg. — Ne znam, do đavola... ali, kad već nemam izbora... Pitaj ga koliko, do đavola, traži, Sumiko?

Cereći se, ninda pomenu dvostruko veću cifru od one koju je Sumiko nekoliko trenutaka ranije ponudila. Osberg tiho opsova. Ni ovoga puta prevod mu nije bio potreban.

— U redu — reče. — Para imam dovoljno, do đavola, jer sam računao na bar deset lju-

di... Kako se zove taj momak, Sumiko?

Sačekavši da čuje prevod Osbergovog pitanja, ninda se zadovoljno isceri.

— Raul Alehandro de Tehera — reče, prseći se. — Vama na usluzi, senjor!

— Dobro, dobro! — promrmlja Osberg i pođe prema izlazu. — Objasni mu šta su njegove obaveze, Sumiko! — dobaci preko ramena. — I reci mu da neću nikakve gluposti! Sa Vilerom ili bilo kim drugim!

Ninda sačeka da Osberg izađe, pa se obrati krčmaru.

— Don Felipe — reče tiho — budite ljubazni i ostavite mene i senjoritu nekoliko trenutaka nasamo...

Krčmar upitno pogleda Sumiko, a ona klimnu glavom, smešeci se.

Uzdahnuvši, don Felipe se izgubi kroz zadnja vrata, a njih dvoje hitro dotakoše prste jedno drugom, jedini izliv osećanja koji su u tom času sebi smeli dozvoliti.

— Sve u redu, devojčice?

— Jeste. Viler i Henesj su naši ljudi, ali to već sigurno i sam znaš.

— Aha. CIA.

— Siguran si?

— Potpuno. Svi njihovi operativci prolaze istu obuku i to

na njima ostavlja neizbrisiv trag, čak i kada su prerušeni. Oni sigurno već dugo drže Robertsona na oku i zato su i na-
trapali na nas kada smo mu se približili.

— Jedna briga više — promrmlja devojka. — Doznao si nešto o hramu?

— Vrlo malo. Sem da su ekspediciju Mušinskog napali lju-
di odeveni u crno, sa crnim li-
cima i dugim, vitkim mačeta-
ma...

— Ljudi u...? Les!

— Ti ne misliš da je to ko-
incidencija? — nasmeši se ni-
nda. — Ni ja.

— Ali... to je nemoguće!

— Nemoguće nije. Samo ma-
lo verovatno. Uostalom, veru-
jem da ćemo ih, ako zaista po-
stoje, i sami uskoro sresti...

— Ne mogu dugo ostati —
reče Sumiko, bacajući pogled
kroz prozor. — Pit je u redu?

— Jeste, devojčice. Budi op-
rezna... iako ću ja neprestano
paziti na tebe.

— Šta ćeš predložiti Osber-
gu? Kao vodič.

— Nema razloga da menja-
mo plan. Videla si avionske sni-
mke ovog kraja; podići ćemo
logor predveče, na petnaest mi-
lja odavde, tako da sutra do po-
dneva stignemo u hram.

— U redu. Idemo, onda, na-
polje...

— Idemo. Ako nešto budem
morao hitno da ti javim, poslu-
žiću se jezikom znakova. Sećaš
se onog posla na Floridi?

— Naravno da se sećam. Ve-
žbali smo danima, sve dok ni-
smo postigli da prepoznamo
čak i najmanje pokrete jedno
drugom.

— Možda će nam to ponovo
biti potrebno — osmehnu se
ninda. — A sada, ponovo mas-
ke na lice i pokret: imam uti-
salk da se ovaj dan neće završi-
ti onako mirno kako je počeo!

*

* *

Kažu da predosećanja nika-
da ne varaju ninde, jer to za-
pravo i nisu prava predoseća-
nja, već svesni zaključci koji
su došli kao plod zbira mnogih
sitnih detalja...

Lesli se još jednom osvrte
oko sebe, tražeći u tami pozna-
te orijentacije. Da, ovo je sa-
svim sigurno mesto na kojem
je još rano jutros ostavio Ta-
basko Pita.

Pit bi još uvek morao biti
tu, ali...

Njega nema!

Sklopljenih očiju, da bi se
što potpunije koncentrisao na

čulo sluha, ninda oslušnu. Sa svih strana dopirali su uobičajeni šumovi džungle, neporemećeni nikakvim stranim prisustvom.

Uski snop svetlosti iz mini-jaturne baterijske lampe osvetli vlažno tle među žbunjem, lagano ga pretražujući.

Da, tragovi su tu. Jasni i čitljivi za oko jednog ninde kao za vozača krupni natpisi na kolovozu auto-puta...

Duboki otisci u tlu, smrvljene vlati trave, lišće sa okolnog žbunja koje nije otrgla ruka vetra, sve to govorilo je o kratkotrajnoj očajničkoj borbi jednog snažnog čoveka protiv većeg broja protivnika.

Sireći nozdrve, ninda duboko udahnu vazduh. Ne, nema mirisa krvi i smrti na ovom mestu, nema ni tragova crvene tečnosti po tlu. Tajanstveni napadači obavili su svoj posao brzo i čisto i potom odveli Tabasko Pita u svoje skrovište.

Ali... kojim putem?

Ma koliko da je pretraživao okolinu, sem tragova borbe nikakvih drugih otisaka u okolini nije bilo. Gotovo kao da su ljudi koji su odveli Tabasko Pita doleteli kroz vazduh!

Kroz vazduh?

Ninda podiže pogled ka krošnjama drveća oko sebe. Da, mo-

žda odgovor odista lebdi u vazduhu, negde oko debelih grana čiji splet predstavlja čitavu mrežu skrovitih puteva visoko nad njegovom glavom.

Sa bezgraničnim strpljenjem, još jednom osobinom koja ninde čini tako opasnim protivnicima u borbi, on pretraži debelo i grane najbližeg visokog drveta. Njegov trud bio je brzo nagrađen; na jednom mestu glatku koru ošteti je konopac po moću kojeg je sa tla podignut neki nimalo lak teret...

Potrajalo je, međutim, još na jmanje desetak minuta pre nego što je, prelazeći bešumno sa drveta na drvo i postepeno šireći krug oko mesta Pitove borbe sa otmičarima, otkrio sledeći trag: zalomljenu grančicu ostavljenu u neprirodnom položaju duž debele, horizontalno postavljene grane.

Prava linija povučena od ovog mesta do mesta Pitove borbe sa napadačima odvešće ga njihovim tragom. Nije teško odrediti, naravno, ni krajnju tačku na tom pravcu.

Sekcije i avionski snimci koje je proučio pre polaska u ovaj kraj pomogli su mu da se orijentiše i usred mračne džungle. Nije bilo nikakve sumnje u to da su otmičari odveli Pi-

ta u pravcu tajanstvenog hrama Jaksčilar!

Do kojeg još nisu mogli stići, svakako. Ako bi krenuo tim pravcem, možda bi još pre jutra uspeo da oslobodi prijatelja...

Ne. To nije najrazumnije što se u ovom trenutku može učiniti. Pre svega, suviše je opasno, pogotovu po samog Tabasko Pita. Jedan jedini udarac nožem dovoljan je da usmrti vezanog čoveka pre nego što ninda uspe to da spreči...

Da su želeli da ubiju zarobljenika, otmičari bi to već učinili. Njegov život, dakle, nije u neposrednoj opasnosti, a Leslie mora još misliti o bezbednosti Sumiko.

Ona je sada usred uspavanog logora čije straže nisu uspele da spreče nindu da se išunja u potrazi za Pitom. Njihov plan predviđao je da se Tabasko vrati po Lesliejevo oružje u svoj logor pošto ga obavesti o onome što je, eventualno, otkrio u toku dana.

Ima vremena samo da ode do Pitovog logora i prenese svoje oružje ovamo, da bi ga zatim sakrio negde u prtljagu ekspedicije kako bi mu se, u slučaju potrebe, našlo pri ruci. Suviše je rano da svojim ponašanjem izazove sumnju kod os-

talih! Viler i Henesi ionako već gundaju protiv njega, sumnjičeći tiho da će čitavu grupu odvesti u propast...

Čitav ovaj proces donošenja odluke, zapravo, nije trajao više od nekoliko sekundi, jer je mozak ninde navikao da odme-rava činjenice sa hladnokrvnošću elektronskog računara, ne dopuštajući osećanjima da ga povedu pogrešnim putem.

Odluka koju je doneo, naravno, nije laka. Treba ostaviti prijatelja na milost i nemilost tajanstvenih protivnika i krenuti u suprotnom pravcu; mora biti veoma hitar i spretan ako misli da se vrati u logor pre izlaska sunca...

Čak i stanovnici ovih predela ne pokušavaju da se probiju kroz šumu bez mačete, širokog i dugog noža veoma oštrog sečiva kojim putnici čiste sebi prolaz kroz džunglu. Šumskim životinjama, međutim, takva oruđa nisu potrebna, a veliki deo svoje mudrosti ninde su preuzele upravo od životinja koje se pokoravaju prirodnim zakonima, umesto da ih, poput ljudi, prilagođavaju svojim željama.

Klizao je kroz gusto rastinje kao senka, usporavajući svoj hitri trk samo na mestima gde bi mu bodljivkavo žbunje mog-

lo povrediti kožu. Čak ni pri takvoj brzini, od skoro sedam ili osam milja na sat, nije stvorio nikakav šum, tako da čak ni najoprezniji stanovnici šume nisu bili uznemireni u svom snu.

Sa gotovo neshvatljivom preciznošću stigao je u gotovo pravoj liniji do Pitovog logora i njegovi prsti napipawe tkamini vreće za spavanje, vlažnu od dodira sa šumskim vazduhom.

Njegovo oružje bilo je skriveno u grmlju samo korak dalje, u vreći od crnog nepromočivog platna. Pokupio ga je jednim pokretom i istog trenutka se ustremio natrag, putem kojim je jednom već prošao.

Ovoga puta napredovao je mnogo brže, jer su svaka prepreka, svako drvo i svaki grm i njihova međusobna nastojanja bili urezani u njegovu savršenu memoriju. Umesto dva sata, njegov povratak trajao je skoro upola manje, bez obzira na činjenicu što je usporio napredovanje kada se približio logoru ekspedicije.

Tropske noći su mračne i kratke. Šumske životinje već se meškolje u snu, prvi znak da će se sunce uskoro pojaviti na horizontu...

Nije teško naći logor, čak ni

u tami. Miris sagorelog benzina još uvek se u talasima širi kroz vlažni vazduh, bez obzira što motori satima ne rade.

Zguren u šiblju, on pogledom potraži stražarsko mesto. Stražari će biti oprezni, ali sve to su ljudi iz grada, nenavikli na ovaj ambijent. Neće biti nimalo teško da se vrati u logor, sakrije oružje i dopusti sebi bar petnaest ili dvadeset minuta sna posle svih napora koje mu je donela noć.

Međutim...

Nema uspravne prilike stražara tamo gde bi trebalo da bude. Da li je u obilasku logora, ili...?

Ovoga puta zadah sveže i još tople ljudske krvi dopire do nosnice ninde i on se zguri niže u zaklonu, zavladeći desnu ruku u otvor vreće sa oružjem.

Kao i obično, drška katana, dugog samurajskog mača, pozdravi ga blagim električnim udarom, kao da energija iz okolnog prostora preko čelične oštrice prelazi u mišiće i telo ninde.

Izvukao je mač iz korica lagano, pazeći da sečivo ne odbije neki zalutali zračak svetlosti i oda ga pažljivim očima koje vrebaju iz tame.

Tiži nego senka, ninda se pri

krade stražarskom mestu, osećajući kako se zadah krvi pojačava.

Stražar je ležao nauznak, raširenih ruku, a pod grlom mu je zjapila velika rana. Ubica se nije zadovoljio time da mu jednostavno prereže vrat; čitav grkljan bio je iščupan ostavljajući ogroman otvor, nalik crnim ustima, na vratu žrtve...

Nije prošlo ni nekoliko minuta kako se to dogodilo. Telo stražara još je toplo, krv je tek počela da se grušava po vlatima trave oko njega.

Priljubljen uz tle, ninda se poput zmije privlačio središtu logora. Nije ništa mogao ni videti, ni čuti, ali mu haragei jasno i razgovetno reče da opasnost više nije daleko.

Da... nekoliko senki koje se bešumno kreću po logoru...

Njihovo kretanje nije slepo pipanje po tami. Nanda je dovoljno blizu da proceni kako oni, raspoređeni u neku vrstu streljačkog stroja, pažljivo pretražuju logor, stopu po stopu.

Dižući se na noge, ninda se priljubi uz bok kamiona natovarenog opremom ekspedicije. Prethodnog dana pažljivo je proučio gde se šta nalazi i njegovi prsti kroz ceradu napipavše sanduke sa oružjem.

Vrh mača zapara čvrsto pla-

tno. Samo još nekoliko sekundi potrebno je da ponovo bez ikakvog šuma obije bravu i da se prsti leve ruke sklope oko izbrazdane drške velikog signalnog pištolja.

Rakete su tu, u kartonskoj kutiji pored pištolja. Vraćajući mač u korice, ninda zavuču vreću sa oružjem u dubinu kamiona, iza ostalih sanduka. Kasnije će biti dovoljno vremena da nađe bolje skrovište, a sada...

Tupi pucanj i šištanje rakete na trenutak ukočiše tragače u najneobičnijim položajima. U trenutku kad se nad logorom rascvetala bela signalna raketa, osvetljavajući prostor na stotine jardi unaokolo, sve to je podsećalo na iznenaadni ble-sak blica koji je na fotografskom filmu ovekovečio neku scenu iz pakla.

Šest ljudi, odevenih u crno od glave do pete, među ispruženim telima članova ekspedicije...

Njihovo iznenađenje, međutim, potrajalo je samo jedan kratki delić sekunde. Mnogo pre nego što se prvi spavač uspravio u sedeći položaj i zatrepao, štiteći oči rukama, šest senki bacilo se na tle i otpuzalo u pravcu šume brzinom uplašenog guštera!

Jednim skokom ninda se stvori na ivici kruga spavača, tamo gde su ležala njegova čebad. Uprkos tome, bio je među prvima koji su skočili na noge, zbunjeno se osvrćući unaokolo, kao da se tog trenutka i sam prenuo iz sna.

Haragei je ćutao, najbolji znak da je šestorka u crnom odabrala povlačenje u šumu kada je shvatila da je otkrivena. Zadovoljan time, Lesli učini sve da što bučnije pridoda i svoj glas galami koja se trenutak kasnije digla u logoru.

Neko je otkrio mrtvog stražara i zaurlao, tako da ni svi Osbergovi povici da se stišaju nisu pomogli. Koristeći opštu zbrku, Lesli se neupadljivo približi Sumiko.

Raketa se već ugasila u krošnjama drveća, ali su mlazevi svetlosti iz baterijskih lampi šarale logorom, tako da je sasvim jasno mogao videti niz neupadljivih pokreta devojke.

»Sve sam videla«, govorili su ti pokreti. »Ti napadači meni liče na... ninde!«

*

* *

— Možda oni nisu bili ninde, Les — reče devojka uglom usana. Njih dvoje stajali su po

red jednog od džipova ekspedicije i pokušavali da razgovaraju, prvi put posle uzbudljivih noćnih događaja. — Ali su meni po svemu ličili na ninde, čak su imali i mačeve prebačene ukoso preko leđa, baš kako to i ti činiš...

Lesli je krpom brisao vetrobran džipa, uklanjajući sa njega tragove puta od prethodnog dana.

— I meni oni liče na ninde. Previše.

— Malo su sporiji, a?

— Da. Mene, recimo, ona raketa ne bi iznenadila...

— Svejedno, prilično su dobri. Sunjali su se kroz logor tako tiho da čak ni mene nisu probudili, Les.

Lesli baci pogled preko ramena. Henesi i Viler već nekoliko minuta gledali su u njihovom pravcu i zato su i morali razgovarati tako oprezno...

— O-ho! — tiho reče Sumiko. — Naši prijatelji imaju nešto da nam kažu...

Cereći se, ninda odloži krpu na haubu džipa. Svud naokolo, ljudi su se pripremali za nastavak putovanja. Ćutke i bleđih lica; smrt jednog od njih, na tako užasan način, morala je uticati na raspoloženje.

— Hej, ti! — reče Viler, zastajući nekoliko koraka iza ni-

nde. Henesi je ćutao, ali je nje gova desna šaka počivala na dršci pištolja u otkopčanoj futroli. Posle noćasnog uzbudjenja, niko se više u logoru nije ustručavao da otvoreno nosi svo je oružje.

Lesli se okrete sa osmehom na licu.

— Meni govorite, senjor? — upita učtivo, na španskom.

— Ne pravi se da ne razumeš engleski, prokleti Meksikanče! — cedio je Viler kroz zube. — Kladam se da ga govoriš mnogo bolje nego što želiš da se zna!

— Šta hoćete od njega? — umeša se Sumiko. — Ako nešto imate da kažete, recite; ja ću mu prevesti.

— O, da! — klimnu glavom Heneesi. — Viler i ja mislimo da taj tip zna nešto više od nas o onome što se noćas dogodilo.

— Otkuda vam takva ideja?

— Nekoliko puta u toku noći pogledao sam prema njegovom ležaju i jednom mi se učini da on više nije tamo — objasni Heneesi. — Proverio sam, odista ga nije bilo pod pokrivačima.

Leslijevo lice ostade nepomično, iako je pogledom prelazio sa jednog lica na drugo, sa izrazom čoveka koji se trudi da

razume razgovor na nepoznatom jeziku.

— Pa? — upita Sumiko.

— Tip je sumnjiv — sleže Viler ramenima. — Kladam se da zna nešto o noćnim posetiočima, a i o onom signalnom pištolju koji smo našli kraj kamiona!

— Gluposti! Ako je već pomagao ubicama, zašto bi onda ispalio raketu koja ih je oterala?

— Ne znam — isceri se Heneesi. — Zato smo i želeli da malo porazgovaramo s njim, mis Sumiko... U redu, prevedite mu ta pitanja; želim da mu bude potpuno jasno šta očekujem od njega!

Okrećući se Lesliju, Sumiko ponovi sumnje njih dvojice na španskom. Slušajući, Lesli se nasmeja u lice dvojici ljudi, drsko i arogantno.

— Kažite gospodi — reče ka da je ona završila — da su obojica veoma glupi... i da su im majke bile prljave kurve koje su se u Americi mogle dobiti za nekoliko novčića!

Nema stanovnika Zapadne obale koji ne zna bar nekoliko reči španskog, pa makar se to znanje svodilo samo na inače veoma slikovite španske psovke...

Heneesi se samo prezrivo na-

smejaio, ali je Viler imao mnogo nižu tačku ključanja. Stežući pesnice, on glasno opsova i baci se na Leslija, u očevidnoj nameri da ga obori jednim jedinim snažnim udarcem levicom.

Kao i prethodnog dana, taj udarac promaši. Ovoga puta, međutim, nije bilo šanka koji bi ga zaustavio. Gubeći ravnotežu, Viler se zatetura, potpuno otvarajući svoj gard za protivudarac.

I on stiže. Ne onako brz i snažan kakvi su obični udarci ninde, ali je Lesli još uvek brižljivo čuvao svoju masku meksikanskog avanturiste.

Pogoden odozgo pesnicom u potiljak, Viler posrte i pade na ruke i kolena, tresući ošamućeno glavom.

Krajičkom oka ninda je sledio Henesijeve pokrete. Drugi čovek istrže pištolj iz futrole, otkoči ga i ubaci metak u cev, jednim jedinim hitrim i glatkim pokretom koji je pokazivao veliku veštinu u upotrebi ovog oružja.

— Ne mrdaj! — reče Henesi promuklo, upirući cev pištolja Lesliju u grudi. — Ne mrdaj ili si gotov!

Sada ozbiljnog lica, ninda po diže ruke. Već je unapred znao šta će se dogoditi i mogao je s lakoćom oboriti Henesija mno

go pre nego što se dočepa oružja, ali nije želeo da to učini.

Čovek koji misli da protivnika drži u šahu postaje neoprezan i veoma često kaže i ono što u drukčijim prilikama ne bi rekao...

— Ostavi pištolj, Henesi! — oštro reče Sumiko. — Do đavola, Viler je dobio ono što je tražio!

— Ovo se vas ne tiče, mis — hladno odvrati Henesi ne skidajući pogled sa ninde. — Ovo je privatna stvar između nas i tog prljavog Meksikanca. Hajde, Meks: počni da pevaš!

Klateći se, Viler se lagano dizao, još uvek staklenastih očiju.

— Ostavi ga meni, Henesi! — reče promuklo. — Smrviću ga golim rukama!

— Polako, Viler — upozori ovaj. — momak nije naivan...

Više nego Henesijevo upozorenje, na Vilera su svakako uticala dva dosadašnja neuspeha napada. Ovoga puta nije jurao slepo, prepuštajući se gnevu. Zauzeo je gard i počeo lagano da obigrava oko Leslija, opipavajući stopalima tle ispod sebe kako bi imao siguran oslonac.

Sa drugog kraja logora Osberg je trčao u njihovom pravcu. Oni najbliži ostavili su

svoj posao i ćutke buljili u prizor pred sobom.

Izbegavajući iznenadni Vilerov udarac, ninda se saže i odozdo podhvati rukama telo iznenađenog protivnika. Ni Henesi nije bio spreman na takav razvoj događaja; pre nego što se i snašao, teško Vilerovo telo sudari se s njim i obojica zajedno se stropoštaše u dvostruku brazdu urezanu u meko tle točkovima teških kamiona.

—Dosta, boga mu! — urlao je Osberg bez daha. — Zar vama, ljudi, još nije dosta gluposti?

Ajris Flanagan trčala je nekoliko koraka iza njega. Pogled ninde samo se na trenutak zadrža na oreolu od riđe kose oko bleđog lica i razigranim dojčkama pod tankom košuljom, mokrom od znoja.

Nesreća je htela da Henesi upravo taj trenutak izabere za svoj pokušaj. Nasuprot Vileru, njegov gnev rastao je sporije, ali se više nije mogao kontrolisati kada dostigne kritičnu tačku...

»Henesi je ubica«, prolete nudi kroz glavu dok je naglim skokom menjao položaj. »Njegove oči... on doslovno uživa u trzaju ruke dok ispaljuje hitac i udaru teškog metka o telo žrtve!«

Leteći kroz vazduh brzinom misli, telo ninde sudari se sa zahuktalim Osbergom i odbaci novinara daleko u stranu. U poslednjem trenutku, jer bi se inače njegove grudi ili trbuh našle na putanji ispaljenog metka.

Dodirnuvši jednim stopalom meko tle, ninda se, poput cirkuskog akrobate, odbaci u vazduh i načini jednostruki salto. Nimalo slučajno, njegove teške čizme padoše na ispruženu Henesijevu ruku sa pištoljem, delić sekunde pre nego što se prst mogao zgrčiti na obaraču da ispali novi hitac.

Kost suvo prasnu, a Henesi zaurla, ispuštajući oružje. Odskačući u stranu, ninda vrhom čizme pogodi u bradu Vilera koji se tek sada ponovo pridizao.

U sedećem položaju, Osberg razrogači oči i podiže ruku da obriše znoj sa lica. Nije ni primetio da su njegovi prsti ostavili po koži duge blatnjave tragove.

— Neka sam proklet! — reče tiho. — Neka sam stotinu puta proklet... taj momak je pravi uragan!

Cereći se, Lesli mu pruži ruku da se podigne i Osberg je prihvati. Čak i iz neposredne blizine nije mu uspelo da pre-

pozna čoveka koga je mnogo puta sreo u San Francisku, jer jer je Lesli Eldridž veoma često nastupao i kao novinar, ta kozvani »slobodni strelac«, pišući za »Egzaminer«.

— Fantastično! — progovori uz Leslijevo uho tihi, malo promukli glas Ajris Flanagan. — Džimi, pa mi ovde imamo pravog majstora borilačkih veština!

Kao da ništa ne primećuje, ninda se okrete Sumiko.

— Recite ovoj gospodi — počeo na španskom — da me ostave na miru. Do sada sam se uzdržavao, ali ću sledeći put morati da ubijem obojicu i prospećem im creva po džungli!

Henesi gadno opsova, stežeći levom rukom na grudi slomljenu desnicu. Posle onog prvog vriska bola, herojski se uzdržavao, stežući zube, ali mu se u očima videlo toliko mržnje da je ninda znao kako ga jednog dana mora ubiti...

Pre nego što Henesi ponovo pokuša da ubije njega...

*

* *

— Odvratno mesto — reče Ajris Flanagan zureći prema ruševinama hrama Jaksčilar. Čitava kolona vozila, posle mu-

čnog probijanja uskom i raskaljanom stazom, zastala je na nepune dve milje od svog cilja kako bi svi mogli po prvi put videti mesto zbog kojeg su i stigli ovamo, na samu granicu Meksika i Gvatemale.

Ninda se ne pomeri, iako je na desnoj mišici osećao lak dodir grudi rđokose. Nije to bilo prvi put da se ona nađe u njegovoj neposrednoj blizini, jasno dajući do znanja visokom crnokosom muškarcu da joj se dopada.

Ostaci hrama kao da su srasli sa vrhom kupastog brda koje je podsećalo na ugašeni vulkan i čije padine je pokrivalo samo nisko rastinje. Sunce na zalasku osvetljavalo je sivi kamen ruševina, ali im to nije dalo nimalo topline; naprotiv, činilo se da pogled na hram kod svakog od njih izaziva laku, ne prijatnu drhtavicu.

Od šest spratova, od kojih je svaki bio malo uvučen u odnosu na onaj ispod sebe, samo su prva dva ostala gotovo nedirnuti, dok su ostatak nekada veličanstvene građevine vreme i zemljotresi opet pretvorili u hrpe nabacanog kamenja kroz koje će biti veoma teško proći se, čak i uz pomoć savremene mehanizacije kakve Osbergova ekipa nije imala.

— Raul predlaže da stalni lo gor načinimo tamo, u podnožju brda — ču se glas Sumiko koja je govorila sa Osbergom. — Potok je u neposrednoj blizini, pa ćemo imati dovoljno vode.

— Ne znam... možda bi se gore moglo raščistiti dovoljno prostora za nas i opremu. Muka me uhvati kad samo pomislim da se svako jutro moram verati uz to brdo sa trideset ili četrdeset funti tereta na leđima!

— Da spavamo u tim ruševinama? — strese se devojka. — Nikome se ta ideja neće dopasti, Džimi?

— Znam, do đavola. Ajris, šta ti misliš?

Ridokosa odmahnu glavom.

— Raul je u pravu, Džimi. To kamenje je stvarno neprijatno.

— Oh, do đavola! Za vas dve je jevandelje, sve što taj tip progovori! — uzdahnu Osberg. Samo da znate, ni žene neće mimoići iznošenje opreme do ruševina!

— Nema potrebe da izigravamo mazge — nasmeja se Sumiko. — Opet Raulova ideja: napravićemo neku vrstu žičare!

Ajris se osmehnu nindži i ovaj joj uzvрати osmehom. Gle-

dajući ga pravo u oči, ona načini nekoliko pokreta čije je značenje bilo potpuno jasno: želela je da njih dvoje pođu u izviđanje do ruševina.

Lesli odmahnu glavom. Ni gest kojim je otvorenim dlanom prešao ispod brade nije bio manje rečit. Takva poseta ruševinama suviše je opasna.

— Žičaru? — čudio se Osberg. — Od čega, do đavola? Kako?

— Spojićemo čeličnu užad sa vitala naših kamiona — objasni Sumiko, a jedno od vozila korišćićemo za pogon. Jedino što sami moramo načiniti od drveta jesu stubovi i koturače preko kojih će užad ići, Džimi.

— To je puno posla, do đavola!

— Možda... ali manje nego nošenje tereta svakog jutra do vrha brda, zar ne?

— Videćemo — promrmlja Osberg. — Idemo najpre do podnožja, da pogledamo čitavu tu prokletu stvar izbliza...

Motori vozila ponovo zabrujaše i duga kolona nastavi probijanje uskom stazom koju su na nekoliko mesta morali proširivati mačetama da bi propustila kamione. Nikakvo čudo, stoga, što je oko njih već vladao mrkli mrak kada su se za-

ustavili na travnatoj čistini u samom podnožju brega sa ruševinama hrama.

— Poređajte vozila ukруг! — vikao je Osberg. — Spavaćemo u središtu kruga, a straže postaviti okolo!

Pogledi ninde i Sumiko se sretoše i oni izmieniše nekoliko neupadljivih znakova.

Oružje i ostala oprema ninde sada su se nalazili u devojčinom prtljagu. Trebalo je da iskoristi gužvu i mrak i da ga iznese van stvorenog kruga, odakle će ga ninda kasnije uzeti...

Da potpuno sam krene do ruševina hrama, u potrazi za prijateljem.

Večera i pripreme za noć ni su trajali dugo, jer su ljudi bili preumorni od dnevnih napora i uzbuđenja. Osberg lično odredio je stražare, među njima i Henesija sa rukom u zavoj.

Ovaj se nije pobunio. Oteo mu se jedino mračan pogled u Lesliejevom pravcu, pogled koji nije obećavao ništa dobro, kada se logor konačno utiša.

Sam ninda određen je na stražu pred samo svitanje. Moraće da požuri ako želi da pregleda ruševine i vrati se do tog trenutka u logor...

Jedna sitna prilika stvori se u tami pored njega.

— Les...

— Sve u redu, devojčice?

— Tvoje oružje je u travi, pedeset koraka zapadno od poslednjeg kamiona. Ali...

— Nešto ipak nije u redu, zar ne?

— Ne, nije. Henesi i Viler se sašaptavaju, a to ne obećava ništa dobro.

— Znam. Neće me naći tamo gde sam ostavio svoju ćebad.

— Gde ćeš biti?

Ninda se prigušeno nasmeja.

— Kod Ajris Flanagan. Dama veoma jasno daje do znanja da neće imati ništa protiv ako joj se pridružim...

Jedna sitna šaka dotače njegove prste.

— Ako... ako već moraš...

— Ne brini — nežno šapnu on. — Čak i da je želeim, neću imati vremena da bilo šta učinim. Uspavaću je hipnozom i tako sebi stvoriti alibi kada ujutru Heneesi i Viler ponovo budu pitali gde sam bio. Moram se vratiti iz ruševina pre nego što dođe moj red za stražu, devojčice, znaš i sama...

Ona mu na trenutak steže prste i izgubi se u mraku. Smešeci se, ninda se vrati do svog ležaja i uvi u ćebad, sve vreme

svestan da svaki njegov pokret pažljivo prate dva para neprijateljskih očiju.

Nisu to, međutim, jedine oči koje će ove noći motriti logor. Znao je da ga osećaj ne vara i da su uhode tajanstvenih protivnika već u blizini, vrebajući neoprezne ljude sa severa koji žele da otkriju tajne hrama Jaksčilar...

Polu sata kasnije, kada se logor umirio, on se bešumno izvuče iz ćebadi i otpuza do najbližeg kamiona. Jedan stražar šetao je po unutrašnjoj strani kruga od vozila sa puškom u rukama, ali nije primetio ništa, iako se ninda provukao ispod vozila na nepune dve stope od njega.

Vrativši se među vozila na suprotnoj strani kruga, daleko od očiju Henesija i Vilera, ninda se privuče ležaju Ajris Flanagan.

Žena se trže od dodira njegove ruke, ali joj on blago stavi prst na usne.

— Ajris... to ja... Raul Teheira...

— Raul? Ludače!

On počne da šapće nežne reči na španskom, u samo njeno uho i Ajris se prigušeno nasmeja, dižući pokrivače da se zavuče pod njih. Usne su joj bile tople i vlažne, jezik nemir-

na životinjica nestrpljiva od želje.

Raskopčavajući košulju žene, ninda spusti usne na nape te bradavice i ona prigušeno zastenja od uživanja. Milujući joj grudi rukama, on nastavi da šapuće umirujuće reči, sve dok ne oseti da se telo žene opušta i ona diše duboko i ravnomerno.

Nije bilo previše teško svući i ostatak odeće sa nje. Hipnoza je takode jedno od važnih oružja ninjucua, u čemu je Leslie bio pravi majstor. Kada se probudi, žena će osećati prijatnu toplinu u svom telu, upravo onako kako bi se osećala da je odista imala seksualni odnos sa čovekom po imenu Raul Teheira...

Straže oko vozila nisu problem, ali je ninda bio oprezniji nego inače dok se šunjao van logorskog kruga. Nevidljive oči još uvek su motrile na logor i jedino čega se bojao bilo je da će doći do napada u vreme kada on bude odsutan.

Izgledi za to, međutim, nisu bili veliki. Da su želeli da napadnu, ljudi odeveni u crno i sa mačevima nalik njegovom, mogli su napasti još prethodne noći...

U skrovištu od žbunja prevukao se u crni kostim od pu-

ne, debele svile i navukao na glavu kapuljaču sa dva uska proreza za oči. Vreme mu nije dopuštalo da i očne kapke premaže specijalnom crnom smešom, tako da u tami i zatvorenih očiju, postane doslovno nevidljiv.

Držeći se sve ređih zaklona među žbunjem i visokom travom, on je lagano napredovao naviše, svestan da su neposredna blizina logora i, takode, ne posredna blizina hrama, mesta koja bi mogla postati najopasnija. Strminu između logora i hrama niko neće kontrolisati, što znači da će tuda moći da napreduje mnogo brže...

Za svaki slučaj, obišao je po dnožje brega u širokom luku kako penjanje uz strminu ne bi počeo iz pravca logora, još jedna predostrožnost koja će se možda pokazati nepotrebnom i oduzeti mu dragocenih pet ili šest minuta.

Odlučan da ih nadoknadi, on jurnu naviše, neprestano povećavajući brzinu uprkos strmom uspenju. Disao je pravilno i duboko, potpuno koncentrisan na to da sa što manje napora zaobiđe prepreke u tami. Hara-gei će ga na vreme upozoriti ako iskrсне neka opasnost; na ostala čula u ovim uslovima i-

onako se ne sme previše osloniti.

Zastao je negde oko polovine uspona i bacio se u zaklon od visoke trave. Nije još bio umoran, ali je znao da je sprint uz ovako oštru strminu ozbiljno naćeo njegovu raspoloživu energiju. Dva minuta pre daha i opuštanja mišića uklonice i najmanji trag umora, tako da će, kada stigne do samog hrama, njegovo telo biti potpuno spremno za sve napore.

Nikakav šum još nije dopirao do njega, ni iz logora, ni od hrama na vrhu brega. Sa ovog mesta neravni zidovi ruševina koji su zaklanjali mračno nebo delovali su još zloslutnije.

Ćudno, ali on neprestano ima utisak da ti kameni zidovi koji stoje već više od hiljadu godina, nisu tako stabilni kakvi bi morali biti. Možda je to i zbog položaja iz kojeg ih posmatra, ali oni deluju krhko, gotovo kao kula od karata koju može srušiti i najmanji vetrić!

Duboko udahnuvši još jednom, ninda produži napredovanje naviše, postepeno usporavajući korak. Blizina zidina hrama znači i veću opasnost nego do sada i zato i mora biti oprezniji, naroćito zato što je u prvom delu uspona nado-

knadio vreme izgubljeno u obilasku brega.

Još stotinu jardi. Ležeći u travi, ninda pogledom pažljivo ispita sive zidine nad sobom.

Novih pedeset jardi puta; no vi predah i prilika da se istraži okolina...

Breg je ovde postajao sve strmiji, tako da je sada napredovao sporo, pomažući se sve češće rukama. Sa druge strane prilaz je mnogo udobniji, ali nevidljivi stražari, ako ih ima, veći deo svoje pažnje posvetiće upravo tom pravcu.

Još samo nekoliko koraka i moći će da dotakne rukom kamen zidova...

Prostor uz sam zid takođe obrastao gustim rastinjem, dobar dokaz da tuda već stotinama godina niko ne prolazi. Pu zaviće se veru uz zidine, koristeći kao oslonac svaku pukotinu u koju se može zavući njihovo žilavo korenje. Trudeći se da ne načini nikakav šum, ninda oprezno ispita čvrstinu nekoliko zelenih zmijsa koje su vijugale po zidu.

Dodatni oslonac ipak je potreban i on navuče na prste leve šake čelične kandže, iskovane tako da podsećaju na kandže tigra. Uz njihovu pomoć napredovaće i brže i lakše uz vertikalnu prepreku, do prvog

četvrtastog otvora u zidu građevine.

Haragei još uvek čuti. Može krenuti; naviše...

Zarivajući kandže u pukotinu između dva kamena bloka, ninda se drugom rukom uhvati za puzavicu i osloni stopalima o zid. Da, ovo je najlakši i najsigurniji način da se dočepa mračnog otvora nad svojom glavom.

Nekoliko minuta kasnije ležao je u uskom otvoru prozora i pokušavao da pogledom prodre u tamu prostorije koja se otvarala sa druge strane.

Maketa koju je video na stolu Robertsonovog kabineta, ukoliko je verna, sada će mu dobro doći. Sklapajući oči, ninda dozva iz memorije sliku tog predmeta...

Glavni ulaz u hram nalazi se stotinak jardi levo od njega. Od njega mora krenuti ako želi da uđe u trag skrovištu gde najverovatnije drže zatvorenog Tabasko Pita.

Lak skok u mračnu unutrašnjost, dodir stopala sa tvrdom, utabanom podlogom od zemlje. Posle toliko vremena, rastinja bi moralo biti i u unutrašnjosti hrama, ali ga nema. Još jedan podatak koji vredi imati na umu.

Nikakvog šuma iz okoline, ali haragei iz podsvesti šalje prve slabašne signale upozorenja. Ništa drugo, uostalom, ni je ni očekivao; prilaz hramu bez sumnje je dobro čuvan od trenutka kada se doznalo da nova grupa radoznalaca stiže u blizinu...

Dodirujući prstima zid od grubog kamena, ninda izviri, tražeći pogledom ulaz.

Da, nešto svetliji pravougao-nik u tami pokazuje gde se ulaz nalazi. Ali...

Neko stoji na vratima, gotovo ih sasvim ispunjavajući svojim ogromnim telom!

Poznati obrisi glave, ramena, ruku...

Tabasko Pit!

Da li je nekako uspeo sam da se oslobodi i sada pokušava da pogledom probije tamu, tražeći logor svojih prijatelja, ili...?

— Pite! — tiho pozva ninda.
— Pite!

Prilika na vratima lagano se okreće, šireći ruke. U podsvesti ninde, haragei zabubnja, pojačavajući svoje signale...

— Lesli Eldridž! — čudno iz menjenim glasom reče Tabasko. — Ipak si došao... da umreš!

*
* *

Stežući zube, ninda iskorači iz zaklona zida. Čula su mu već rekla da nikog drugog nema u blizini, da su on i Tabasko jedini koji se nalaze u nevelikom prostoru osvetljenom samo slabašnom svetlošću koja dopire kroz otvor vrata.

— Pite... šta se dogodilo s tobom?

Plavokosi džin je ćutao. Čulo se samo njegovo teško disanje dok se, korak po korak, približavao svom prijatelju, nagi njući se unapred da bi u gotovo potpunoj tami naslutio obri se čoveka odevenog u crno.

— Mrak je — požali se Tabasko, istim onim nepoznatim glasom. — Ništa ne vidim. Ne vidim ga.

Kao da su te reči bile dogovoren signal, u kamenoj prostoriji blesnu svetlost. Izvor te svetlosti bile su uske plavičaste pruge koje su se pružale od poda do tavanice na međusobnom rastojanju od po četiri stope, stvarajući iznenada utisak da su se njih dvojica, kao dva gladijatora, našli u kavezu sa sve tlećim šipkama.

— Aaahhh! — reče Tabasko. — Ovo je već bolje!

Zastao je da bi se njegove oči navikle na svetlost. Ninda

shvati da svetlost i nije tako snažna kako mu se u prvom trenutku učinilo, ali je intenzitet bio dovoljan da uoči i najmanji detalj na licu prijatelja.

Sve crte su tu, ali izmenjene, kao i Pitov glas. To lice ne ma više ničeg zajedničkog sa licem njegovog prijatelja, kao da je Tabasko napustio svoje telo i ustupio ga nekom drugom, nepoznatom...

— Sada te vidim! — govorio je monotono, premećući u ruka ma krajeve dugog čeličnog lanca. — Sada vidim dovoljno dobro da te mogu ubiti, Leslie Eldridže!

»Hipnoza«, pomisli ninda. »To je jedino razumno objašnjenje za ovo što se događa!«

Tabasko ispusti kraj lanca iz leve ruke, vitlajući desnom iznad svoje glave. U podzemlju San Franciska pričaju se čitave legende o plavokosom džinu čije je to omiljeno oružje. Jednom je, kažu, razjurio uz pomoć lanca čitav odred gradske policije koja je pokušala da ga uhapsi u blizini Kineske četvrti...

Malo je ljudi na svetu koji s takvom lakoćom mogu vitlati lancem dugim dvadeset stopa. Njegov slobodni kraj pri tom dobija užasno ubrzanje ta-

ko da svaki udarac njime gotovo sigurno postaje fatalan.

— Ha-ha-ha! — promuklo se nasmeja Tabasko Pit. — Plašiš se, ortak, a?

Ninda ga je posmatrao kroz proreze na kapuljači. Da, to je Tabasko Pit, snažan i samouveren, kao i uvek. I praktično nepobediv sa ovom vrstom oružja u rukama...

»Ljudi koji su ga hipnotisali zaboravljaju jednu sitnicu«, mislio je, proučavajući Pitove pokrete. »Tabasko je bio majstor sa lancem... ali sam ja bio taj koji ga je naučio najboljim trikovima!«

Bez obzira na to, duel sa Pitom neće biti nimalo naivan. Naravno, sve bi se moglo većma lako rešiti jednim jedinim šurikenom, čeličnom zvezdom sa ivicama oštrim poput brijača, omiljenim oružjem nindi u borbi na distanci.

Ne može da ubije Tabasko Pita, uprkos činjenici da bi ovaj njega ubio bez oklevanja ako dođe u takvu priliku...

Ne želi čak ni ozbiljnije da ga povredi. Idealno rešenje bilo bi da ga onesvesti, a potom pokuša sa poznatim postupkom poništavanja posthipnotičke komande.

Ako mu to dopuste ljudi koji su zamislili čitavu ovu okrut

nu igru smrti između dva najbolja prijatelja...

Jer, neko, odnekud, prati sve što se zbiva u prostoru osvetljenom plavim prugama. Ninda je bio siguran u to. Ako pobedi u ovom obračunu, a pobediće, na bilo koji način, mora očekivati da će se odmah potom umišati i još uvek nevidljivi ne prijatelj.

Tabasko Pit načini još jedan korak. Slobodni kraj lanca sada je opisivao krugove na samom davdesetak palaca ispred lica ninde.

Znao je kako će Tabasko Pit napasti. Njegov pogled otkrio je suptilne znakove u položaju njegovog tela, rastojanju stopa la na tlu, razmaku između lakta ruke i desnog boka.

Nagli skok unapred, sa spuštanjem desne ruke naniže. Na lik dugoj zmiji, lanac će se, za hvaljujući svojoj težini, nekoliko puta omotati oko tela žrtve. Čak i ako taj udarac ne bude smrtonosan, niko u takvom položaju ne može preživeti napad...

Haragei naglo pojača tempo svojih impulsa. Tabasko Pit otvori usta da snažno udahne, njegove oči se suziše.

Mnogo puta Lesli ga je upozoravao da se upravo time oda je i da će mnogi protivnici po

tim znacima moći da odrede trenutak napada. Pitu, međutim, nikako nije uspevalo da da se otrese te loše navike...

— AAAAHHH! — zaurla Ta basko.

Sva energija njegovog moćnog tela bila je uneta u nagli skok napred i zamah desnom rukom. Vrh lanca dostiže fantastičnu brzinu, takvu da ga oko više nije moglo ni slediti!

Ninda elastično odskoči u stranu, potežući mač iz korica brzinom misli. Lanac jeste uža sno oružje, ali je upola manje opasan kada protivnik ima dovoljno prostora za odstupanje.

Snažan, potmul zvižduk s kojim je lanac rezao vazduh naglo se završi kratkim metalnim zvukom i odmah potom treskom čelika o kameni zid.

Tabasko Pit zastade, zureći u lanac u svojoj ruci, sada dobre dve stope kraći nego malo čas. Kraj odsečen veštím udarcem mača ležao je uza zid, plavkasto se presijavajući na svetlosti.

— Dobar trik! — promuklo reče Tabasko. — Zaboravio sam koliko si vešt sa tim tvojim prokletim gvožđem!

— Zaboravio si ti mnogo toga, Tabasko Pite — odgovori ninda mirno. — Recimo... da smo ti i ja prijatelji...

— Prijatelji! — prezrivo frknu Tabasko. — Nikada ti i ja nismo bili prijatelji, do đavola! Mrzeo si me od početka! Uvek si mi ostavljao prljave i dosadne poslove, a za sebe za državao samo ono što je najbo-
lje!

Ninđa je ćutao. Ko bi bolje od njega mogao znati koliko je jak privid stvarnosti uliven hipnozom u mozak Tabasko Pita!

Reči tu ne pomažu. Biće pred njim više nema normalnih ljudskih osećanja na koja bi se moglo uticati.

Lanac ponovo zafijuka kroz vazduh.

— Još uvek je dovoljno dug, Eldridž! — govorio je Pit kroz zube. — Još uvek je dovoljno dug!

Lesli ćutke podiže mač. Gest je bio jasan: u sudaru sa oštricom od plemenitog čelika, čak ni debeli lanac nema nika-
kvih izgleda!

— Izbiću ti tu igraču iz ruke, »prijatelju«! — cerio se Tabasko. — Gledaj!

Lanac se sada obrtao u vertikalnoj ravni, ali je namera Tabasko Pita ponovo bila sasvim jasna njegovom učitelju. U takvom položaju teže je, ali ne i nemoguće, zaustaviti udarac oštricom mača i Pit verova-

tno računa s tim.

Novi zamah, novi udarac. Još jednom izbegnut hitrim skokom u stranu, van domašaja lanca. Ovoga puta, međutim, Pit ne prekide svoj napad; čineći novi korak, on obrte ruku tako da lanac još jednom zafijuče paralelno sa tlom.

Ninđa je bio spreman na to. Podižući visoko mač, on dopusti da se lanac omota oko oštrice, a onda načini nagli trzaj u stranu.

Lanac izlete iz šake Tabasko Pita, noseći sa sobom i dobar deo kože sa dlana i prstiju. Zamahnuvši mačem, ninđa odbaci opasno oružje daleko u stranu.

Ali je Tabasko jurišao i dalje, ne mareći za bol od povrede, čak ni za činjenicu da golo ruk nasrće na jednog pravog japanskog nindua. Režeći kao divlja zver, stisnutih zuba, on se baci napred, šireći ruke da stisne protivnika u svoj medveđi zagrljaj.

Ninđa s lakoćom izbeže taj nekontrolisani napad, dočekujući Pitove grudi laktom leve ruke, kako ga oštrica mača slučajno ne bi povredila.

Džinovsko telo zastade u mestu, kao da se sudarilo sa jednim od kamenih zidova prostore. Sa lakim uzdahom, ninđa

-zadade udarac drškom mača u Pitovu slepoočnicu, bacajući plavokosog džina bez svesti na tle.

Leđa oborenog čoveka nisu još bila ni dotakla tvrdu zemlju, a svetla u prostoriji se pogasiše, isto onako naglo kako su se nekoliko trenutaka ranije upalila.

Sklapajući oči, da bi ih što pre navikao na tamu, ninda od skoči u stranu, iako haragej ni je najavio nikakvu novu opasnost. Kada se na neki prostor naglo spusti tama, to je obično pogodna prilika za novi napad...

Ništa se, međutim, ne dogodi i ninda se naže nad nepomično telo prijatelja. Tabasko Pit disao je pravilno, najbolji znak da posledice udarca nisu teške i da će on uskoro doći sebi.

Naravno, čak ni udarci u glavu ne mogu ukloniti posthipnotičku komandu i biće potrebno dosta vremena i truda da se to postigne, ali je najvažnije da sada što pre ukloni Tabasko Pita van domašaja njegovih otmičara.

Što samo po sebi neće biti lak posao... a naročito u trenutku kada haragei ponovo upozorava na opasnost...

Vraćajući mač u korice i skivši tigre kandže sa prsti-

ju leve ruke, ninda se saže i baci na rame opuštено Pitovo telo.

Šta je to?

Pravilne vibracije kroz pod od tvrde zemlje dopreše do nje govih tabana. Kao da negde u dubini grotla ugašenog vulkana neko ritmično udara nogama o podlogu!

Ne...

Znao je kakav je to šum. Ritmični zvuk mnogih bosih nogu koje složeno udaraju po tlu u trku koji ih vodi sve bliže mestu na kojem se ninda nalaži...

Nije bilo vremena za oklevanje. Pridržavajući jednom rukom teško Pitovo telo na rame, on naizgled bez napora pređe u trk i izlete kroz pravougaoni otvor u zidu.

Padina pred njim i podnožje brega bili su i dalje mračni i tihi. Ovoga puta moraće da reskira i najkraćim putem se spusti do logora, jer vreme ne umitno protiče i on mora biti na svom mestu za manje od petnaest minuta!

Zastao je samo na trenutak, da u prostoriju iza sebe ubaci kuglicu, veoma nalik onoj koja mu je pomogla da umakne progoniteljima u Ulici Folsom. Ovoga puta to neće biti obična dimna zavesa; za nekoliko tre-

nutaka kamenu prostoriju ispunije oblak sivkaste pare koji će ostati satima da lebdi na visini od pet-šest stopa iznad tla.

Svako ko makar samo jednom udahne malo te pare ne može izbeći dubok san koji će ga zahvatiti gotovo istog trenutka. U zavisnosti od konstitucije čoveka i spoljnih uslova, takav san traje od jednog do jednog i po časa; sasvim dovoljno vremena da on sa svojim teretom umakne progoniteljima...

Spuštanje niz strminu sa Pitovim telom na ramenu predstavljalo je pravu moru, ali telo ninde sposobno je i za podvige nedostižne prosečnom čoveku. Svega osam minuta bilo mu je potrebno da se spusti do podnožja i sa olakšanjem baci Pitovo telo u vlažnu travu u zaklonu najbliže grupe drveća.

Tabasko Pit moraće da ostane ovde, vezan i zapušenih usta. Kada za to dođe čas ninda ili Sumiko pokušaće da razbiju uticaj hipnoze, ali će do tle njihov prijatelj morati da preživi još dosta neugodnih trenutaka...

*

* *

— Raul...

Ninda se okrete i osmehnu.

Taj osmeh nije trebalo glumiti, jer je ovog sunčanog jutra Ajris Planagan blistała od životne energije na svom divnom licu.

— Bilo je divno — šapnu žena, stežući mu mišicu. — Fantastično, Raul... čini mi se da mi nikada nije bilo tako lepo sa jednim muškarcem.

On je posmatrao sa osmehom, praveći se da ne razume njene reči, ali da shvata osećanja iza njih.

— Moramo to ponovo učiniti, Raul — produži ona poluglasno, pribijajući se grudima uz njega. — Večeras... Questa sera, comprende?

— Si, senorita — reče on. — Questa sera..

— Raul — viknula je Sumiko sa druge strane. — Dodi o vamo!

Ona i Osberg stajali su malo po strani i ninda pođe prema njima, rastajući se sa osmehom od Ajris. Henesi i Viler pratili su ga mračnim pogledima i onim se ceremonijalno nakloni u prolazu, izazivajući novu poplavu psovki sa Vilerovih usana.

— Džimi Osberg je zainteresovan za tvoju ideju sa vitlom, Raul — objasni Sumiko — ali ga zanima kako ćeš rešiti neke detalje...

— Jedini problem su užad, senjorita — reče ninda na španskom. — Pogledao sam jutros i neće ih biti dovoljno. Moćemo upotrebiti puzavice, što znači da će nosivost biti mnogo manja nego što bi bila sa čeličnim užadima...

— Puzavice? — Osberg odmahnu glavom kad ču prevod. — Ne, to je nemoguće, do đavola! Samo ćemo uzalud izgubiti vreme; reci mu to, Sumiko!

Umesto odgovora, ninda sa mačetom u ruci priđe najbližem drvetu i uspuza se sa neverovatnom lakoćom i hitrinom. Sa nekoliko udaraca širokim sečivom oslobodio je veze sa stablom snop gipkih i još mladih puzavica, a onda se isto tako hitro vratio na tle.

Nekoliko minuta kasnije, po što je lijane oslobodio lišća, po čeo je da upreda tri struka u čvrsto i još uvek gipko uže. Ka da je bio gotov, on ga prinese Osbergu, zadovoljno se cereći i žurno govoreći na španskom.

— On kaže — prevede Sumiko — da vežete ovo uže između dva kamiona i pokušate da ga prekinete...

Osberg s nevericom na licu uze jedan kraj u ruke, a drugi dade nindi, pokazujući mu da vuče iz sve snage.

Taj test izdržljivosti uže je podnelo s lakoćom, pa Osberg, vrteći glavom naredi da se izvede eksperiment sa kamionima.

I taj test elastično uže izdrža, iako je uoptrebljeno da se povuče još uvek teško natovareni kamion. Zadovoljan ishodom, Osberg naredi da se svi bace na posao izrade užadi od lijana.

— Reci mu, Sumiko — nastavi — da on i ja idemo do hrma...

Ninda odmahnu glavom kad saslušao prevod.

— Nedovoljno — reče. — Još dva čoveka. Dobra borca.

— Koga predlažeš?

— Henesi i Viler — isceri se ninda. — Oni su ovde najbolji borci, zar ne?

— Je li to šala? — progunda Osberg. — Ali, u redu... ionako još uvek ne znam zašto je gazda insistirao da povedem i njih dvojicu, a ovo je možda prilika da i to otkrijem...

— Idem i ja! — reče Ajris Flanagan. Ona je već napustila grupu koja je bez mnogo uspeha pokušavala da načini isto onako čvrsto i gipko uže kao ninda maločas.

— A, ne! — odmahnu Osberg glavom. — Moglo bi biti opasno, mala!

— To smo znali od početka, zar ne, Džimi?

— Ne dolazi u obzir, Ajris. Kasnije, možda, sada je još uvijek opasno!

Zelene irske oči blesnuše i Osberg uzdahnu nemoćno šireći ruke. Kao i mnogi pre njega shvatio je da Ajris Flanagan obično dobija ono što želi...

Naoružana do zuba, mala grupa lagano pođe naviše. Prepuštajući vođstvo Vileru i Osbergu, ninda se držao sasvim po zadi, sa Ajris Flanagan, tako da je i Henesi sa rukom u zavoju bio ispred njega.

»Tvrđ momak«, pomisli ninda posmatrajući kako se Henesi s lakoćom uspinje i pored slomljene ruke. Puška mu je počivala u pregibu desnog laktata i jasno se videlo da će se sasvim dobro snaći ako bude morao da puca i levom rukom.

Uspinjanje je potrajalo mnogo duže nego prethodne noći, ali se nindi sada nije žurilo. Osberg je često zastajao da dvo gledom osmotri ruševine, nešto nerazumljivo mrmljajući za sebe, a Ajris je sve te zastanke koristila da prizor ovekoveči filmskom kamerom.

Sunce je bilo već visoko na nebu i postajalo je sve toplije, tako da su sa olakšanjem zaronili u polutamu prve kamene

prostorije, one iste u kojoj je prethodne noći ninda vodio dvoboj na život i smrt sa svojim najboljim prijateljem.

— Pravi lavirint — promrmlja Osberg, gledajući mnogobrojne otvore hodnika koji su počinjali u prednjoj prostoriji. — Moramo najpre načiniti mapu tih hodnika, inače će se neko izgubiti u njima...

Henesi se nelagodno osvrte oko sebe.

— Gadno mesto — promrmlja. — Davolski gadno mesto...

— Idemo li dalje unutra? — tiho upita Ajris. Čak i ona se u ovoj kamenoj grobnici osećala nelagodno.

— Ne znam — promrmlja Osberg. — Trebalo bi, kad smo već tu... ali...

Svi su osećali isto što i ninda prethodne noći. Ma kako so lidno delovali ti kameni zidovi, činilo im se da na ovom mestu nisu sigurni i da će se kameni svod srušiti na njih čak i ako neko malo glasnije progovori.

Lesli pogledom potraži tragove noćasnijeg obračuna, ali ih nije bilo. Neko se pobrinuo da odstrani ostatake Pitovog lanca i sve što bi radoznalim očima moglo otkriti da je neko ga uopšte bilo u ruševinama Jaksčilara.

Ponovo nešto mrmljajući, Osberg iz kožne torbice na ramenu izvadi blok belog papira i poče hitro da skicira izgled prednje prostorije, orijentišući se miniijaturnim kompasom.

Lesli mu priđe i zaviri preko njegovog ramena, a onda za vrte glavom.

— Senor Osberg — reče — to ne norte. Norte tamo!

— Šta?

— Norte tamo! — ponovi ni nđa pokazujući pravac koji se za dobrih petnaestak stepeni razlikovao od onoga koji je pokazivala igla na kompasu.

— Davola! — pobuni se Osberg. — Gledaj... Mira... norte!

— To ne. Ne norte!

— Ima li još ko ovde kompas, boga mu? Možda ova moja sprava nije u redu!

Sa izvesnim oklevanjem Henesi izvuče iz džepa robusni armijski kompas i uporedi ga sa Osbergovim. Obe igle pokazivale su isti pravac i Henesi se grubo isceri.

— Glupi Meks! — reče glasno. — Uobrazio je da je njegov nos magnetna igla!

Ninđa sleže ramenima, iako je njegov osećaj za orijentaciju i dalje uporno tvrdio da oba kompasa pokazuju pogrešan sm

er. Postojalo je i objašnjenje za to; negde pod njima deluje snažno lokalno magnetno polje koje utiče na igle kompasa.

Još jedna zagonетка više u čitavom nizu tajanstvenih događaja u hramu, ali i još jedan detalj koji će možda pomoći da svaka kockica nađe svoje mesto u složenom mozai ku događaja...

— Hoćemo li u jedan od tih hodnika? — upita Ajris. Ona je, očevidno, prva savladala ne lagodnost izazvanu atmosferom u polumračnoj prostoriji.

Osberg klimnu glavom. Sa puškom na gotovs, Viler se uputi prema mračnom prolazu u kamenom zidu, a ostali za njim.

Mlaz svetlosti iz baterijske lampe prošara kamenim zidovima i tavanicom, podom od tvrdo utabane zemlje. Nikakvih detalja, sem što se ovaj hodnik blago spuštao naniže do mesta gde se račvao pod uglom od oko 45 stepeni.

— Kuda sad? — upita Viler vrlo tiho. Pod niskim svodom jasno se čulo njegovo hrapavo disanje.

Pomažući se svetiljkom, Osberg kompasom odredi ugao pod kojim hodnici skreću i ucrta ih na svoj kroki. Smešeći se za sebe, ninđa je pogledom pra

tio poteze olovke po papiru. Ako nastavi da veruje kompasu, Osberg će veoma brzo shvatiti da nešto nije u redu.

Krenuli su desnim hodnikom, ali je sledeća raskrsnica bila samo dvadesetak jardi dalje. Kad izmeri njen ugao i povuče liniju, Osberg se počea po glavi. Njegov crtež je tvrdio da će se, ako krenu ponovo desnim hodnikom, vratiti u proštoriju iz koje su i krenuli.

Zdrav razum govorio mu je da to nije moguće i on gnevno otpljunu na zemlju ispred svojih nogu i vrati blok u torbicu.

— Idemo natrag — reče. — Ovako nećemo nikuda stići, do đavola!

— Zašto? — pobuni se Hene si. — Ovo tek sada postaje interesantno, Osberg!

— Ako ne želiš natrag, ti ostani — sleže Osberg ramenima. — Idemo, Ajris, Teheiro...

Žena upitno pogleda nindu, ali se ovaj već okretao da krene za Osbergom. Nije joj se ostajalo u društvu sa Henesijem i Vilerom i zato i ona pođe za njim.

U prednjoj prostoriји Osberg još jednom izvadi svoju skinu i kompas i pokuša da se orijentira. Upitno je pogledao u nindu, ali njegovo znanje špa-

nskog nije bilo dovoljno čak ni da pokuša da zatraži objašnjenje za ono što se dogodilo.

— Umorna sam — reče Ajris, spuštajući se uz kameni zid. — Hoćemo li ovde da sačekamo ona dva tipa. Mnogo je prijatnije nego napolju, znate, iako...

— Ni meni se ovo mesto ne svida — nasmeja se Osberg ukočeno. — Znaš, pomalo me podseća na one kuće straha u luna-parkovima. Očekuješ da se svakog trenutka dogodi nešto strašno, je li da?

— Ovde se i događaju strasne stvari, Džimi. Nemoj to nikada zaboraviti...

— Ne bih ni uspeo ni kada bih to hteo. Čuj, mala... ovaj momak ovde ti se svida?

— Aha — odvrati ona malo promuklo. — Smeta ti?

— Meni ne, ali takve stvari u principu nisu dobre u malim grupama, znaš.

— Znam, ali... Do đavola, Džimi, mora da postoje žene koje te strahovito uzbude čim ih ugledaš. Razumeš šta hoću da kažem?

— Veoma dobro — uzdahnu Osberg. — Pokušaj da se kontrolišeš, to je sve što tražim. Bar dok ne odemo sa ovog prokletog mesta.

— Šta se dogodilo, Džimi? Ova zamisao ti se više ne dopada?

— Nije mi se dopadala od početka. U redu, tiraž »Egzami nera« će se povećati... ali ne bih želeo da to bude zbog naslova da je novinar Džimi Osberg nastradao negde u prokletoj Americi!

Žena uzdrhta, obavijajući rama rukama.

— Ne govori o tome, Džimi — reče nesigurno. — Ništa loše nam se neće dogoditi. Ono sa Sidom bila je slučajnost. Ne ki seoski lopov šunjaao se oko logora i prerezao mu grlo...

— Voleo bih da mogu da verujem da je tako, Ajris. Među tim...

Samrtni krik čoveka uvek izaziva jezu kod onih koji ga čuju, pa makar to bilo i usred vedrog letnjeg dana, u najlepšem predelu ove planete.

Samrtni krik čoveka, međutim, pod sivim kamenim svodom hrama Jaksčilar i u njegovoj polutami, strašniji je hiljadu puta nego bilo gde drugde.

Ajris takođe vrisnu, ostajući ukočena na mestu gde se zatekla. Ispuštajući torbicu, Osberg nesigurnim prstima počeo da kopao po poklopcu futrole sa pištoljem.

Ninda je, kao i obično, bio jedini koji je reagovao. Odjek kriika još uvek se odbijao od zidova kada je on nestao u mračnom hodniku u kojem su ostali Henesi i Viler...

*
* *

Onaj koji je vrisnuo bio je Viler. Henesi je umro brzo i lako.

Krv je još šikljala iz nekoliko rana po licu, grudima i trbuhu kada je ninda stigao do njih, ali je Henesi bio mrtav. Samo korak dalje od njegovog ispruženog tela, Viler je sedeo na podu i urlao, nastojeći da raširenim prstima ruku zaustavi creva koja su se, nalik živim zmijama, prosipala iz njegove utrobe.

Stežući zube, ninda zastade.

Ko je to učinio? Ko je zadao nekoliko strahovitih udaraca ostrim oruđem i onda nestao, kao da poseduje volšebnu moć da prolazi kroz kamene zidove.

Nigde nikakvog traga, nikakvog šuma pod kamenim svodom, sem odjeka Vilerovih krikova...

Viler iznenada začuta i otvorio oči. Na svetlosti baterijske lampe odbačene na tle, oči su mu blie jasne, pogled bistar.

— Ti si, Meks — šapnu, sa-
svim razgovetno.

— Ko je to učinio, Viler?

Usne samrtnika se razvukoše
u iskrivljen osmeh. Ti trenuci
lucidnosti, neposredno pred sm-
rt, nisu nikakva retkost.

— Gle, pa ti govoriš engle-
ski...

— Ko je to bio?

— Ljudi... u crnom... sa
dugim mačevima... odjednom
su se stvorili pred nama i...
Henesi, Henesi je odjednom
pao, a ja... oh, bože...

Ljudi u crnom sa dugim ma-
čevima!

Lakim pokretom ruke ninda
sklopi oči mrtvog čoveka i us-
pravi se, zamišljeno pretražu-
jući pogledom zidove i pod ho-
dnika.

Nikakvog traga. Sem smrto-
nosnih rana na telima dvojice
ljudi.

Pa, kad nema ničeg boljeg, i
takvi tragovi mogu poslužiti.
Ne oklevajući, ninda vrhovima
prstiju dotače ranu na Henesi-
jevim grudima.

Zadata je oštrim sečivom, ali
nešto u obliku tog sečiva zbu-
njuje. Video je mnogo rana od
mača, ali nijedna nije imala
ovakve ivice.

— Henesi! Viler! Šta se, do
đavola, dogodilo? — dopre do
njega Osbergov glas.

Ninda se polako vraćao ho-
dnikom.

— Raul! — doviknu kada se
približio prednjoj prostoriji. —
To ja, sanjer Osberg!

Pištolj je opasno oružje, a na
ročito u rukama čoveka koji ni-
je navikao da se njime služi.
Bolje je upozoriti Osberga na
svoj dolazak nego reskirati da
on ispali hitac na prvi pokret
u tami...

— Raul! Šta... šta je sa He-
nsijem i Vilerom?

— Muerto. Henesi muerto.
Viler muetro.

— Mrtvi? — prostenja Ajris.
— Ali... kako?

— Idemo, do đavola, odav-
de? — nervozno reče Osberg.
Osvrtao se, mašući pištoljem,
kao da je zaboravio da mu je
oružje u ruci. — Idemo, pre ne-
go što...

— Džimi! — pobuni se žena.
— Ne možemo ih ostaviti ov-
de... u ovoj proklesoj... gro-
bnici!

— Doći ćemo kasnije po njih,
sa ljudima — prigušeno odvra-
ti Osberg. — Idemo, Ajris...

Ninda pomože ženi da usta-
ne i ona se čvrsto privi uz nje-
ga, tako da je osetio kako dr-
hti čitavim telom.

Bleštava sunčeva svetlost za-
slepi ih kad naglo izbiše na
ulaz u hram. Dole, u logoru,

ljudi su vredno radili, ali je ne koliko dvogleda, vide ninda, ipak upereno prema njima.

— Hej! — zaurla Osberg. — Ovamo! Dodite ovamo!

Nekolicina ljudi naoružanih puškama potrčaše uzbrdo. Ninda pogledom ispita okolinu i, pošto se uveri da nema nikakve opasnosti, bešumno se vrati kroz pravougaoni otvor u polutamu hrama.

Henesi i Viler su umrli zato što su, potpuno nesvesno, natrapali na jedno od mesta koje tajanstveni stanovnici hrama smatraju osetljivim. Čuvari su reagovali brzo i nemilosrdno, ne shvatajući da su upravo takvom reakcijom upozorili na važnost mesta koje štite.

Potpuno bešumno ninda se još jednom vrati do dva mrtva tela i zastade da prouči njihov položaj.

Henesi je pao nauznak. Desna ruka mu je još uvek u zavoju pričvršćenom za vrat. Ako je uspeo da otkrije neki tajni mehanizam, onda se on nalazi negde u visini podignute leve ruke, na kraju slepog hodnika u kome su njih dvojica sreli svoju smrt.

Zastavši na korak rastojanja od tog zida, gotovo dotičući Henesijeva stopala, ninda lagano podiže levu ruku.

U njegovoj podsvesti haragei čuti. Može nastaviti sa svojim traganjem...

Vrhovi prstiju dotakoše grubi kamen, lagano se pomerajuć. Postepeno, ninda je pojačavao pritisak, ali haragei još uvek nije upozoravao da bi takav postupak mogao biti opasan.

Nikakav mehanizam se, međutim, nije pokretao. Zar je moguće da se prevario u proceni?

A šta ako Henesi zid nije dotakao rukom?

Šta čini čovek koji se u tami iznenada sretne sa završetkom slepog hodnika?

Udarac nogom nije tipičan, ali mnogi od nas će to uraditi. Oprezno, dakako. Čak i vrlo mala deca znaju da su zidovi obično tvrđi od ljudskih kostiju i mesa...

Ninda podiže levu nogu i za mahnu. Još uvek nikakvog upozorenja u podsvesti.

Lak udarac o široki kamen koji se ni po čemu ne razlikuje od ostalih, i...

Pogodak!

Odskočivši u stranu, ninda se priljubi uz bočni zid hodnika. Da je i Henesi tako učinio, njegovo lice i telo ne bi tako brzo pogodili vrhovi mačeva

ljudi koji su spremni čekali na drugoj strani tajnog prolaza!

Mehanizam vrata tiho zaškri pa i čitav zid skliznu u stranu, kao po glatkim čeličnim šinama, iako na podu hodnika ničeg sličnog nije bilo.

Hodnik iza vrata bio je prazan i tih. Obavivši svoj posao, ubice sa mačevima su otišle...

Ne ostavljajući ni ovde nika kvih novih tragova. Nekij veoma oprezni momci.

Glasovi i šum koraka dopreše do ušiju ninde i on se žurno povuče natrag. Da li će imati vremena da pronađe način da zatvori tajna vrata pre nego što oni stignu?

Osetljivi prsti predoše po ivici vrata i mehanizam ponovo skljojenu. U trenutku kada su prva dvojica ljudi stupili u hodnik, osvetljavajući prostor pred sobom mlazevima svetlosti, Leslie je bio nekoliko koraka od vrata, nagnut nad Henesijevo mrtvo telo.

— Prokletstvo! — reče neko poluglasno. — Ti momci su imali baš gadnu smrt...

— I na gadnom mestu — složi se drugi čovek.

I ostali su pristizali, tako da uski hodnik ubrzo ispuni gomila ljudi koji su svoj strah i gnev praznili najčešće grubim psovkama.

— Hajde da ih iznesemo, ljudi — reče neko konačno. — I neka sam proklet ako još jednom uđem u ovu odvratnu ruševinu!

— Ti si lud, Ralfe! A posao?

— Posao? U mom ugovoru ne piše ništa o prosutim crevima i izbušenim grudima, Monty! Nema tih para za koje bih pristao da me ubiju da bi novinama skočio tiraž!

— Hmmm... kad malo bolje razmislim...

Probijajući se kroz uzbuđenu gomilu, ninda se vrati do izlaza. Osberg je sada sedeo, oslonjen o zid, ali mu je lice bilo zelenkasto, kao da je tek sada nastupila reakcija na prizor koji je maločas video.

— Ne možeš me razuveriti, Ajris — stenjao je. — Izgubili smo tri čoveka, a nismo još ni počeli da radimo, do đavola!

— Zašto se ipak ne bi najpre posavetovao sa Longfordom, Radio-veza funkcioniše, zar ne?

— Čemu? Gazda će insistirati da nastavimo... a kad smo već kod toga, da li si snimila... Henesija i Vilera?

Ajris odmahnu glavom.

— Nisam. I moja kamera ostala je negde unutra...

— Poslaću nekoga po nju. Moramo imati bar nešto kada se vratimo.

— Longfordu se to neće dopasti, Džimi.

— Znam. Bio sam šašav kada sam se uopšte prihvatio ovog posla. Ako Longford misli da ga može obaviti bolje od mene, samo neka izvoli! Što se mene tiče, ekspediciji je kraj! Kraj, razumeš!

Praveći se da nije razumeo ni reč od tog razgovora, ninda počeo da se spušta niz strminu. Njegovo oštro oko otkrilo je Sumiko kako neupadljivo izbijala iz gustiša i priključuje se ljudima u logoru. Dole je vladala takva zbrka da niko verovatno nije ni primetio da je dugo nije bilo.

Sastali su se iza jednog od parkiranih kamiona, van domašaja pogleda ostalih. Osmeh devojke odmah reče nindži da je sa Tabasko Pitom ponovo sve u redu...

— Sem što mu je sa desne šake koža potpuno odrana — dodade devojka. — Ne seća se kako je zadobio tu povredu; uopšte, malo čega se seća od trenutka kada ste se ti i on rastali, Les.

— Pomoći ću mu da se seti — zavrte ninda glavom. — Slušaj, Osberg je odlučio da prekinu ekspediciju i vrati se.

— Šta?!

— Ajris pokušava da ga ubedi da bar govori sa Longfordom, ali mislim da neće uspeti.

— Nateraćes me da se vratim sa njima? — tiho upita devojka.

— Tako je najbolje, devojčice. Opasnije je nego što sam mislio.

Ona ćutke klimnu glavom. Razum uvek ispred osećanja, sem u retkim trenucima opuštanja, to je jedan od zakona ninducia koji se ne sme kršiti...

— Pit ostaje?

— Pit ostaje. Neko mora da mi čuva leđa, jer ti momci iz hrama đavolski dobro imitiraju japanske ninde!

— Kako je to moguće, Les?

Njegov pogled odluta prema ruševinama na vrhu ugašenog vulkana.

— Još uvek ne znam — reče. — Ali imam utisak da ću doznati... veoma brzo...

*

* *

— Taj lanac onda nije bio nizašta — sleže ramenima Tabasko Pit. — Kad smo vežbali, nikad ti nije uspelo da ga tek tako presečeš!

— Aha. Lokalna izrada, bez sumnje. Kaži mi, Pite, da li si imao prilike da pogledaš izbliza momke u crnoj odeći.

— I da, i ne — uzdahnu Tabasko. — Da, bili su mi vrlo blizu kada su me pokupili, ali su svi ti detalji užasno mutni u mom sećanju. Ne kao nešto što sam sâm doživeo, razumeš, već kao sećanje na film koji si vrlo davno gledao.

Njih dvojica ležali su u visoj travici, sledeći pogledom duž niz vozila koji je odmicao u pravcu Vada de Santa Maria. Leslie nije više izgledao kao sećanje na Raul Teheira koji je na vrlo lšan način nestao u noći pre polaska ekspedicije natrag, bez sumnje izazvavši nešto tuđe kod dražesne Ajris Flanagan.

I Tabasko Pit ponovo je bio onaj stari, oslobođen uticaja hipnoze uz pomoć Sumiko. Nije više bilo ni traga ubilačkom gnevu u njegovim otvorenim plavim očima, i jedino je čisti beli zavoj oko desne šake još uvek podsećao na susret dvojice prijatelja u hramu Jaksčilar.

— Opazio si njihove mačeve, Pite?

— Mačeve? Naravno da sam opazio mačeve, do đavola! Jedno pet ili šest komada bilo mi je upereno u nos kad su me iznenadili u onom grmlju!

— Od čega su bili?

— Kako od čega, prokletstvo? Od čega mogu biti mačevi?

Lesli se nasmeja.

— Da nisu slučajno bili od drveta, Pite?

Plavokosi džin začuđeno pogleda nindžu.

— Ne znam... Zašto bi bili od drveta? Mislim, samo deca se igraju drvenim mačevima, zar ne?

— Recimo zato što u ovom delu sveta ne možeš doći do kvalitetnog čelika od kojeg bi se dali iskovati pravi samurajski mačevi kao što je moj katana — strpljivo objasni Leslie. — Video sam nekoliko tela ljudi ubijenih njima. Sve rane su bile isključivo ubodne.

— Hmmm...

— Komad tvrdog drveta relativno lako se može obraditi da bude kao mač. Da seče — ni kada!

— Pa, u redu — sleže Tabasko ramenima. — Oni nemaju prave mačeve i nisu prave japanske ninde. To si hteo da mi dokažeš?

— Da nisu prave ninde, to sam znao od prvog trenutka. Jer, da jesu, i ti i ja do sada bismo verovatno već bili mrtvi. Previše ih je, Pite!

— Mučiš me! — požali se Tabasko. — Znaš da moj mozak ne može normalno da radi dok se ne podmaže pivom, a tu plemenitu tečnost nisam okusio

još od Palenkea. Hajde, reci mi šta si zaključio, tako je mnogo jednostavnije!

— Neko je pokušao da od mladića iz šume stvori nešto nalik japanskim nindama i go tovo uspeo u tome — zamišljeno reče Lesli. — Taj neko može biti samo pravi ninda, nara vno.

— Šta bi jedan pravi ninda tražio u ovoj pustinji? — nasmeja se Tabasko. — Prisutne budale, naravno, ne računamo!

— Ovo i nije takva pustinja kao što se misli. Robertson i Hart, na primer, očevidno lepo zarađuju na poslu koji ima ne ke veze sa hramom i ne žele da mu se bilo ko drugi približi. S druge strane, i CIA je zainteresovana za njihov posao, što objašnjava gužvu u San Francisku i prisustvo Henesija i Vileru u ekspediciji.

— Sve u svemu, natrapali smo na osinje gnezdo, ortak. To si hteo da mi kažeš?

— Nešto slično — nasmeja se ninda. — Čitava ova priča trebalo je da ti pokaže kako posao ni izbliza još nije gotov. I da se naši nevidljivi neprijatelji neće suviše opustiti zato što je ekspedicija otišla.

— To ti verujem. Šta misliš, šta je u pitanju: droga ili oružje?

— Ili i jedno i drugo. Možda ćemo to doznati još ove noći, Pite, i zato — u krevet!

— Krevet je divna stvar — uzdahnu Tabasko, protežući se na svom pokrivaču. — I veoma retka u ovim predelima. Za što sad ti ne spavaš, do đavola?

— Spavaću — obeća ninda. — Noć koja dolazi neće biti laka.

Začutili su i Pit sklopi oči. Slično nindi, i on je naučio trik da može spavati ne onda kada je umoran, već kada za spavanje ima vremena. Lesli je još nekoliko trenutaka razmišljao o onome što ih čeka među zidinama hrama, a onda se i on prepusti snu.

Nije bilo nikakve opasnosti da će ih neko iznenaditi. Hara gei bdi i kada ninde spavaju, spreman da upozori ako im se približi neko sa lošim nameramama...

Mnogo puta Sumiko i Lesli razgovarali su o harageiju, pokušavajući da pronađu naučno objašnjenje za taj specifični predosećaj opasnosti koji su ninde, strpljivim vežbanjem, razvile do krajnjih granica. Polazeći od tvrdnje orijentalne filozofije da se može ostvariti potpuno jedinstvo živog bića sa njegovom okolinom, došli su

do zaključka da je u pitanju ipak neka vrsta ekstrasenzorne percepcije.

Slično telepatiji, veštini sa kojom su neko vreme intenzivno vežbali, bez znatnijeg uspeha. Umesto telepatije, usavršili su sistem znakova koji im je mnogo puta korisno poslužio, iako su se oboje složili da u po jednim trenucima intenzivnih osećanja mogu jedno drugom poslati telepatske poruke čak i na veoma velikim rastojanjima...

Kao ovoga puta, na primer...

— Les!

Ninda se prenuo iz sna i skočio na noge, osvrćući se oko sebe.

Sasvim jasno je u snu čuo glas Sumiko kako izgovara nje govo ime, tonom koji ukazuje da je devojka upravo u ovom trenutku u nekoj velikoj opasnosti!

Tabasko Pit takode se trgao iz sna, ali samo zato što je osetio kako je ninda ustao.

— Šta se dogodilo, Les? — promumlao je sanjivo.

— Sumiko... nešto nije u redu...

Tabasko je bio na nogama gotovo isto onako brzo kao i ninda trenutak ranije.

— Idemo! Gde je ona?

— Sačekaj, Pite...

— Ali...

— Sačekaj!

Tabasko se umirio, ali samo na trenutak. Užurbano se bacio na spremanje njihovih stvari, iako je ninda stajao savršeno mirno, sklopljenih očiju, kao da osluškuje neki glas koji mu govori iz daljine.

Kada je potom duboko udahnuo i spustio se u sedeći položaj, Pit ga zapanjeno pogleda.

— Čoveče... šta je sad?

— Sedi. Žurba nam neće pomoći.

Pit prebleda.

— Nije valjda...?

— Sve što se dogodilo, Pite, već se dogodilo. Na najmanje šest milja odavde. Ništa što bismo ti i ja sada učinili više ne može izmeniti stvar — muklo odgovori ninda.

U Pitovo lice navre krv.

— Pa? — upita zajedljivo. — Sedećeš tu i gledati sebi u pupak, dok to dete tamo...

— Sedi, Pite — zamoli ninda. — Ekspedicija je napadnuta, u to sam sasvim siguran. Ako su napadači odlučili da ih pobiju, onda su to već učinili. Ako su samo zarobljeni, oni će ih dovesti ovamo. Nemamo razloga da kao budale jurimo kroz džunglu!

— Ti... ti nemaš osećaja!

optuži ga kroz zube Tabasko Pit, očajnički nastojeći da se obuzda.

— Osećaji ne smeju imati veze sa onim što radimo, jer oni zamagljuju mozak i dovode do pogrešnih odluka — suvo odvratila ninda. — Pokušaj da se smiriš, Pite, a ako ne možeš, pođi negde drugde. Moram da se koncentrišem!

Pit se ugrize sa usnu, gotovo do krvi. Nasuprot njemu, ninda je sedeo na tlu poput kipa orijentalnog božanstva, sklopljenih očiju, u dubokom transu meditacije koji mu je omogućavao da u veoma kratkom vremenu analizira mnoštvo po dataka.

— Oni će se vratiti ovamo! — reče konačno, otvarajući oči.

— Ko? Napadači?

— Da. Stalo im je, sasvim očigledno, do opreme ekspedicije, možda i do vozila.

— A ljudi?

— Videćemo. Izgledi da su bar žene pošteđeli veoma su veliki. I još nešto, Pite: to nisu učinili naši prijatelji iz hrama!

— Prokletstvo, kako možeš da budeš tako đavolski siguran u sebe?

— Zato što umem da na razuman način interpretiram činjenice kojima raspolazem i o-

cenim verovatnoću pojedinih događaja. Imamo još dosta vremena da se pripremimo, a onda ćemo im poći jedan deo puta u susret.

Promrmljavši nešto, Pit skoči na noge i odjuri u šumu. Ninda ga isprati pogledom.

Svako iskazuje uzbuđenje i brigu na drugi način. Tabasko Pit je od onih kojima je neophodna akcija, kretanje. Kada se vrati, za nekoliko minuta, biće spreman da prizna kako je ninda ipak u pravu i da ne vredi slepo srljati u opasnost.

U međuvremenu, ninda pažljivo pregleda svoju opremu, pripremajući one njene delove za koje je očekivao da bi mu u sledećih nekoliko sati mogli biti potrebni. Kako je i rekao, razloga za žurbu nije bilo i on je to činio sa uobičajenom podrobnosti.

Pit izbi iz žbunja sa rukama u džepovima.

— U redu! — reče svađalačkim tonom. — Šta sada?

— Sada možemo da krenemo — osmehnu se ninda.

— Logor?

— Te stvari ostaju ovde. Vraćaćemo se.

Tabasko jednim pogledom proceni šta je ninda odabrao od svoje opreme, a onda i sam od

abra oružje: automatsku pušku i pištolj velikog kalibra.

Ćutke je krenuo za nindom koji je, zbog Pita, morao da bi ra lakše prohodne delove džungle. Kretali su se paralelno sa raskaljanom stazom koja povezuje hram i selo, sve dok ninda iznenada ne zastade nasred jedne slične staze i osvrte se oko sebe.

— Ovde negde — promrm-lja.

— Ovde ćemo ih čekati?

— Ne. Na kraju ove staze.

— Poludeo si? Staza se završava u podnožju hrama.

— Ovo je druga staza. Pite. Odvaja se od te o kojoj govoriš pod uglom od devedeset stepeni.

— Siguran si? — promrm-lja Pit. — U stvari znam... ni kada se još nisi prevario u orijentaciji.

— Dođi da vidiš početak staze...

Prvo na šta su naleteli, oprežno se krećući duž puta, bila je gomila debelog granja sa lišćem. Lišća i sitnih grančica bilo je mnogo i po tlu oko njih, a obližnje drveće pokazivalo je jasno vidljive tragove nedavne seče mačetama.

— Šta ovo znači, do đavola, Les?

— Da imamo posla sa dve

grupe protivnika. Ovi ovde da leko su manje oprezni od ljudi iz hrama. I mnogo manje znaju o prirodi.

— Zašto je ovo granje posećeno?

Nekoliko desetina jardi dalje, staza se naglo završavala, presećena gustim žbunjem koje kao da je neko namerno na gomilao preko tragova guma urezanih u meko tle. Pit shvati da se upravo to i dogodilo; neko je tim žbunjem maskirao po prečnu stazu koja se na ovom mestu odvajala od puta između sela i hrama.

— Ti misliš da su ovi ljudi ovde napali ekspediciju?

— Siguran sam. I nemoj da se iznenadiš ako među njima ugledaš i poznata lica.

— Robertsona i Harta?

— Robertsona i Harta — klinu ninda glavom. — Idemo sada njihovom stazom, kladim se da im ni skrovište nije daleko...

*

* *

Skrovište odista nije bilo daleko, svega dve milje bočno od puta koji spaja Vado de Santa Maria sa hramom na vrhu ugašenog vulkana.

Tabasko Pit tiho zviznu kad konačno shvati šta se nalazi pred njim.

Ogromna maskirana mreža prebačena preko visokog drveća zaklanjala je logor, mnogo veći od onog kakav je za sebe podizala Osbergova ekspedicija. Dugi red džipova bio je uređno parkiran duž jedne strane logora, a oko njih je šetao čovek u odeći vojničkog kroja, sa automatskom puškom na ramenu.

— Gomila ljudi i opreme! — šapnu Tabasko. — Čoveče, ovi ovde se bave veoma krupnim poslovima!

— Suviše su blizu hramu — sleže ninda ramenima. — Kladim se da oni koji imaju skrovište u njegovim ruševinama već znaju sve što im je potrebno o ovima ovde.

— Zar oni ne sarađuju?

— Sarađivali su. Imam utisak da se ova ekipa ovde sprema da izbacij ekipu iz hrama. Verovatno zato što im je dosađilo da dele profit sa njima.

— Stara priča — nasmeja se Tabasko. — Čak i najinteligentniji zločinci redovno čine tu istu grešku. Les... misliš da će ovamo dovesti Osberga i njegove?

— Siguran sam. Vidiš da ne koliko džipova nedostaje iz reda? Idemo natrag, da ih dočekaмо na stazi.

Oprezno su se vratili do me

sta koje je ninda odabrao i odakle su, skriveni, mogli osmatrati stazu.

Brundanje snažnih motora najavilo im je još izdaleka da se približava čitava kolona vozila i Pit se nervozno promeškoltji u svom zaklonu. Ninda mu rukom dade znak da bude miran; iako ovi protivnici ne poznaju šumu tako dobro kao ljudi iz hrama, opreznosti nikada nije previše.

Prvi džip pojavi se iza zavijutka staze, poskakujući na neravnom terenu. Za njim niz već poznatih malih kamiona Osbergove ekspedicije.

Lice ninde se smračij dok je proučavao lica ljudi u kabinama. Nekoliko koraka dalje Pit je bezglasno psovao, pomerajući usne.

Nijedno poznato lice. Loš znak.

Da li je moguće da su ih odista sve likvidirali i ostavili u šumi koja će za veoma kratko vreme uništiti sve tragove njihovog zločina. Ili...

Ninde su naučile da kontrolišu svoja osećanja. Lesliejeve oči, međutim, zasvetleše kao usijani čelik na pomisao da bi Sumiko u ovom trenutku mogla biti već mrtva!

Ne... ipak ne...

Uzdah olakšanja Tabasko Pi ta bio je tako glasan da se ninda trgao, iako nije bilo opasnosti da bi ljudi u vozilima mogli čuti taj šum.

Sumiko i Ajris Flanagan se dele su na zadnjem sedištu otvorenog džipa, iza dvojice ljudi grubih lica. Obe su bile potpuno nage, a ruke im lisicama bile vezane za čeličnu šipku.

Te lisice su problem, do đavola!

Ninda je već imao plan; jedna dimna bomba ispred, jedna iza džipa sa Sumiko, a onda hitar skok na stazu. Onu dvojicu napred može eliminisati sa dva munjevita udarca mačem, ali potom ostaje pitanje kako obe žene osloboditi lanaca...

Posade drugih vozila neće oklevati da pucaju. Oni su danas već osetili krv; po svemu sudeći, njih dve jedine su preživjele iz Osbergove grupe.

U redu, strelci neće videti u šta gađaju kroz zavesu od dima, ali ni on sam neće moći da proceni koliko metaka leti u njegovom pravcu. A moderno automatsko oružje može ispali ti ogroman broj hitaca u veoma kratkom vremenu.

Sa samo nekoliko stopa rastojanja prešao je pogledom preko lica i tela dveju žena koje

su rezignirano gledale pred sebe.

Nikakvih tragova nasilja nad njima, to je dobro. Napadači su ih svukli verovatno samo za bave radi i da ih pokažu svojim drugovima u logoru.

Redak plen, odista. Veoma je teško odrediti koja je lepša od njih dve...

Sumiko, krhka i sitna, sa za mamnim licem i očima i oblina ma iznenađujućeg bogatstva. Ajris, ženstvena i divlja, a njeno telo jedno je od onih o kakvim većina muškaraca može samo sanjati.

Ostali su na mestu sve dok i poslednje vozilo nije prošlo ispred njih. Ninda je pažljivo osmotrio svako lice, iako je već bio siguran da su dve žene jedine preživjele napad...

Pit ispusti dug uzdah kad se i poslednji džip izgubi iza sledeće krivine staze.

— Šta sada, ortak? — prošaputa.

— Sada idemo polako za njima, a kada stignemo u blizini logora, ti ćeš se privući vozilima. Odabraćeš jedan od džipova koje smo maločas videli.

— Kako bih bio siguran da ću moći odmah da ga startujem kad to bude potrebno? — nasmeja se Tabasko. — Dalje?

— Baš tako. Kad čuješ prvu

eksploziju, uskoči u džip, pokreni ga i povezi što brže možeš prema velikom šatoru u središtu logora.

— Imam ovalšenje da sredim svakoga ko mi se nađe na putu?

— Bez milosti. Nećemo imati mnogo vremena i zato nemoj birati sredstva. Želiš li koju od mojih eksplozivnih kuglica?

— Ovoga puta ne — odmahnu Tabasko galvom. — Hmmm... ti ćeš izvući ženske iz šatora i uskočiti u džip, je li tako? Šta sa poterom?

— Pobrinuću se za njih — obeća ninda. — Kritično će biti samo u logoru.

Nekoliko minuta zadržali su se na stazi u neposrednoj blizini ulaza u logor. Pit je vrteo glavom posmatrajući šta njegov prijatelj radi.

Katana je tiho naćeo dva debela, po jedno sa obe strane staze, a onda je ninda oko tih debala obavio tanko i jako uže od niti crne svile. Zategao ga je na visini od oko dve stope, nadajući se da nijedno vozilo u međuvremenu neće izaći iz logora i upasti u tu jednu stavnu, ali efikasnu zamku.

Razdvojili su se, bez ijedne reći. Mnogo puta su zajedno po lazili u akciju i već godinama delovali kao dobro uigran tim.

Uostalom, gerilski napadi imaju svoju taktiku i tehniku koju su obojica izvanredno poznavali.

Pit se izgubi u šipragu, privlaćeći se parkiranim vozilima. Ninda odabra put kroz vazduh, kroz krošnje drveća koje je sa svih strana okruživalo logor.

Povratak ljudi koji su učestvovali u napadu izazvao je zbrku u logoru s kojom je on i računao. Čak i stražari će više gledati na tu stranu, nego po okolini logora.

A naročito kada su najlepši deo plena dve mlade i lepe, potpuno gole žene!

Bešumno je pao u travu u podnožju drveta koje je nosilo jedan deo maskirne mreže. Od ovog mesta ima samo dvadesetak jardi do zadnjeg dela velikog šatora, kroz gustu, neugaženu travu.

Dečja igra za japanskog nindu. Prešao je neprimćen taj prostor i legao duž platnenog zida, siguran da ga ne može primetiti niko sve dok doslovno ne nagazi na njega.

Glasovi iz šatora. Poznati glasovi...

Kratki nož širokog sečiva u desnoj ruci ninde načini mali prorez u šatorskom krilu i on zaviri kroz njega.

Dobro je odabrao mesto. Od

avde može videti praktično sve što se zbiva u velikom šatoru.

Robertson i Hart, njegovo predosećanje nije ga prevarilo.

Ili bolje: Hart i Robertson. Sasvim je jasno ko je ovde gospodar, a ko samo sluga...

Krupan čovek u vojničkoj odeći i sa pištoljem na opasaču završavao je svoj kratki izveštaj o napadu na ekspediciju.

— Siguran si da ti niko nije umakao, Baleti? — hladni, strogo kontrolisani Hartov glas. On sedi u širokoj platnenoj na slonjači, sa čašom ledenog pića u ruci.

— Potpuno, šefe. Proverio sam sa ridokosom. Kaže da je jedino neki Meksikanac iz sela ostao u blizini hrama. Jednostavno nestao, to su reči kojima se poslužila.

— Meksikanac iz sela? To mi zvuči neverovatno! — dobaci Robertson. Stajao je korak iza Hartove stolice, leđima okrenut nindi, ali se jasno videlo kako pogledima proždire dve nage žene.

— Da li je tako, mis Flanagan? — upita Hart.

— Jeste — rezignirano odgovori Ajris. — Nestao je pre nego što smo krenuli i više se nije pojavio.

— Ah, tako! — nasmeja se Hart. — Pa, mislim da nam ni

on neće stvarati probleme; ljudi našeg dragog prijatelja Oha džime veoma su efikasni. Vrlo dobro, Baleti, možeš ići.

Krupni čovek klimnu glavom i izade iz šatora, pažljivo zatvarajući krilo na ulazu za sobom. Bučno dišući, Robertson pride ženama; njihove ruke još uvek su bile vezane lisicama za jednu od uspravnih motki šatora.

— Lepe su, a, Hart? — reče prigušeno. — Pogledaj samo! Malo ćemo se zabaviti, a?

— Kad završimo posao — hladno odgovori drugi čovek.

— Počinjem da shvatam onog magarca koji je umro od gladi između dva plasta sena — nastavi Robertson kao da ga nije čuo. Ruke su mu drhtale kada ih je položio na grudi Ajris Flanagan i nežno joj pomi lovaio bradavice.

Žena se trže i čitav šator se zatrese od tog trzaja.

— Ostavi je na miru — nasmeja se Hart. — Srušiće nam šator na glave, do đavola!

— Biće ona mirna — obeća Robertson, brišući jednom rukom pljuvačku sa usana. — I ova mala će biti mirna, videćeš...

Njegova ruka skliznu po grudima Sumiko, steže jednu pa drugu dojku, a zatim pođe na-

niže, do trougla od mekih crnih dlačica.

Devojka je stajala kao statua od mermera, nijednim gestom ne pokazujući da oseća ruku starca na sebi.

— Ovi su mi se kukovi dopali— mrmljao je Robertson — čim sam ih ugledao u svojoj kancelariji. Divna je, zar ne, Hart? Tako sitna i krhka, kao one japanske figurine od porculana. I ima japanske krvi, pogledaj joj samo oči!

Hart otpi gutljaj iz čaše, fiksirajući prizor pred sobom.

— Ako želiš neku od njih, Robertsons — promuklo se nasmeja — moraš pozvati stražare spolja da ih drže. Kladim se da ne bi uspeo da sam savladaš njihov otpor, matori jarče!

Cereći se, Robertson je ponovo zavukao jednu ruku među butine Ajris Flanagan, dok je drugom milovao njene grudi.

Ona nije imala takvu kontrolu nad sobom kao Sumiko. Sem toga, ima žena koje uzbuđuje svaki dodir muške ruke...

— Hej, pa ona je nadražena! — promuklo uzviknu Robertson. — Čoveče, sva je vlažna dole! A pogledaj joj samo bradavice!

Prilazeći bliže ženi, on nastavi da je vešto miluje, sve

dok Ajris promuklo ne zastejna, uvijajući kukovima i sklajajući oči.

Čak i Hart se naže napred, nesvesno mljackajući usnama.

Okrećući se, Robertson dohvati ključ lisica sa stola, gde ga je Baleti spustio nekoliko trenutaka ranije.

— Odvezaću joj ruke — pro mrmlja. — Možda i ona želi malo da pomiluje mene, a, Hart?

— Ne pravi gluposti! — nasmeja se Hart. — Jača je od tebe, do đavola!

— Biće ona mirna, videćeš... Ja ti se dopadam, zar ne, mala? Reci da ti se dopadam!

Na drugoj strani šatorskog krila, ninda je bio spreman, sa nožem u ruci.

Brava na lisicama škljocnu i Ajris istrže ruke iz njih. U istom trenutku, nož u ruci nnde načini dug rez po platnu i on se jednim skokom stvori usred šatora, na samo korak iza Hartove stolice.

Dugi parajući šum upozori ovoga da se nešto događa i on okrete glavu, otvarajući usta da vikne.

Široka oštrica zari mu se kroz otvorena usta odozgo u dušnik, kidajući na svom putu jezik, nepca, glasne žice. Krv za klokota u Hartovom grlu, čaša

mu ispade iz ruku i čitavo telo samo se jednom zatrese u stoli ci pre nego što je nastupila smrt.

— Hej! — uzviknu Robertson, ali je taj povik bio upućen Ajris koja je iznenada odskočila unazad. Ono što se događalo iza Robertsonovih leđa za njega je prošlo potpuno neopaženo, i tek ga je užasnut izraz na licu Ajris Flanagan upozorio da se okrene.

Ninda je već bio pred njim, a oči su mu ponovo imale boju usijanog čelika. Oštrica sa koje je kapala Hartova krv podiže se još jednom, ali je ovoga puta udarac bio zadat horizontalno.

Robertsonova glava, glatko odvojena od vrata, zakotrlja se po podu šatora. Obezglavljeno telo, se zanjihla na ukočenim nogama, a krv šiknu iz preki-trenutak, a onda se telo stro-nutih žila; potrajalo je to samo trenutak, onda se telo stro-pošta, obilato zalivajući krvlju sve oko sebe.

Ajris Flanagan vrisnu, du-go i prodorno, prinoseći obe ru-ke ustima.

Ninda istrže ključ iz mlitavih Robertsonovih prstiju i prisko-ći Sumiko koja ga pozdravi os-mehom.

Nije bilo previše razloga za

žurbu, ali on ipak hitro otklju-ča lisice. U međuvremenu, Aj-ris vrisnu još jednom.

Niko, naravno, neće ući da vidi šta se događa. Čitav logor zna da se šefovi zabavljaju sa dve zgodne ženske...

Razmičući krilo na ulazu, ni-nda proviri napolje. Čitav kr-ug radoznalaca je u blizini i njihova lica pokazuju da se do bro zabavljaju...

Osetljivi prsti napipaše mini jaturnu eksplozivnu kuglicu u skrovištu ispod kožnog opasa-ča ninde i on podiže ruku na glavu, dajući Sumiko drugom rukom znak da povuče za so-bom Ajris Flanagan kada za to dođe čas.

Kuglica polete kroz uski ot-vor. U sledećem deliću sekun-de smrt će ponovo početi da ubira svoj krvavi danak me-đu onima koje je sudbina dove-la na put ninde...

*

* *

Fantastičan je učinak odista male količine eksploziva skri-vene u jednoj od kuglica kakve ninde u Japanu izrađuju već stotinama godina. Savremene eksplozivne smeše još uvek ne maju takvu moć i zato bi fo-rmula tog sastava dostigla ve-oma visoku cenu u sitnim, ne-

označenim dolarskim novčanicama na bilo kojem crnom sveskom tržištu oružja...

Eksplוזija zatrese tle pod nogama ninđa, podižući ogroman oblak crnog dima kroz koji su svetlucali crveni jezici plamena. Komadi zemlje, komadi ljudskih tela i granje i lišće sa okolnog drveća pomešane se u vazduhu pre nego što se sudariše sa maskinom mrežom razapetom nad čistinom.

— Čekaj! — dade ninđa znak Sumiko koja je sada stezala Ajris Flanagan sa obe ruke, razdržavajući je da slepo ne jurne napolje.

Motor džipa urlao je na parking još pre nego što je udar ni talas eksplozije stigao do tog mesta. Tabasko Pit će za koji trenutak biti ovde.

Ali, u međuvremenu...

Ljudi sa puškama trče unaokolo; Hart je okupio solidnu ekipu profesionalaca koje takva sitnica kao što su eksplozije i pokidani delovi ljudskog tela neće tako lako zbuniti.

Srećom, niko od njih još ne shvata da je smrtonosna bomba doletela iz šefovog šatora i svi oni još uvek traže metu za svoje oružje.

Tabasko Pit će im je pružiti, u zahuktalom džipu. To se nikako ne sme dozvoliti...

Nova eksplozija potrese tle. Ovoga puta kuglica je pala na drugu stranu, iza leđa najveće grupe naoružanih ljudi koja je hrlila prema središtu logora.

— Sada! — uzviknu ninđa. Umesto kuglica, među prstima desne ruke stezao je tri šuriken, oružje kojim će ukloniti sa puta svakog ko pokuša da ih zadrži.

Poskakujući, džip dojuri do ulaza u šator i Tabasko leže na kočnicu, dopuštajući da se zadnji deo vozila okrene na vlažnom tlu.

Lesli doslovno ubaci dve žene na zadnje sedišta. Cereć se, Tabasko ponovo dodade gas i džip poskoči.

Ninđa ima vremena za još jedan pogled unaokolo. Desetina sekunde za njega je veoma dugo vreme, a najmanje toliko vremena ima pre nego što i sam uskoči u džip.

Čovek koji tamo kleči i gleda prema njemu niz cev svoje puške. Jedan od onih koji su uspeli da sačuvaju hladnokrvnost i shvate gde je, u stvari, središte zbivanja...

Šuriken zazuja kroz vazduh kao razlućena osa. Pogođen tačno među oči, čovek se groteskno izvi i pade na bok, pokušavajući već omlitavelim prstima da iščupa iz čelone kosti pre

dmet koji mu se zario u mozak.

Hitrim skokom ninda se nađe u džipu. Drugi šuriken već je bio u vazduhu, usmeren prema grudima strelca koji je tek dizao svoje oružje u nameri da jednim rafalom pokosi Pita za volanom džipa.

Još dva izgubljena šurikena koje više neće moći da vrati u svoj arsenal. Na žalost, to se nije moglo izbjeći.

Poslednji šuriken od čelika specijalnog sastava i obrađenog na poseban način iskovan je pre nešto više od dve stotine pedeset godina, a onda je jedan od mnogobrojnih obračuna među zavađenim japanskim feudalcima odneo živote malobrojnih kovača koji su poznavali tu tajnu.

Broj šurikena tog kvaliteta koji još postoji na svetu relativno je mali. Svaki koji ostane zariven u telu jedne od žrtva ninde zauvek je izgubljen za njega.

— Ji-piii! — zaurla Tabasko Pit kao na rodeu. Ta luda vožnja po neravnom terenu zapravo je i podsećala na rodeo, jer su iz dubine logora počeli da stižu prvi hici upućeni beguncima, pa je Pit morao da izbegava vožnju u pravoj liniji.

Još samo tridesetak jardi, pa će se naći u zaklonu drveća na zavijutku staze. Međutim, тамо na parkingу, već bruji nekoliko motora; Hartovi profesionalci shvatili su da potera džipova može dati mnogo više rezultata od pucnjave za beguncima.

Klizajući po vlažnom tlu, džip izbi na stazu. Ninda vrati šuriken za pojas i uhvati se sa obe ruke za sedište, dobacujući ženama upozorenje da učine to isto.

Tabasko naglo smanji brzinu pred užetom razapetim preko staze i hauba džipa lagano počće da ga zateže.

Već načeta stabla zakrckaše i Pit oprezno dodade gas.

Uz lomljivu granu i šuštanje lišća, oba stabla sručiše se uko so preko staze, efikasno blokirajući prolaz goniocima. Odme ravajući pogledom rastojanje do njih, ninda hitro iskoči iz džipa.

— Vozi, Pite! — Dobaci. — Čekaj me stotinak jardi od ovog mesta!

Jedan potez nožem bio je do voljan da preseče uže i otvori džipu prolaz. Osluškujući zvuke iz logora, ninda se baci na posao da među granje oborenog drveća smesti još jednu od svojih eksplozivnih kuglica, o-

voga puta povezanu sa detonatorom koji će je aktivirati čim neko pokuša da ukloni prepreke sa puta.

Skliznuo je u grmlje samo delić sekunde pre nego što se prvi džip sa progoniteljima zaustavio ispred prepreke. Glasno psujući, sva četvorica iz posade iskočiše, nadajući se da će njihova snaga biti dovoljna da odvuku isprepletano drveće sa staze.

Ninđa je bio pedesetak jardi daleko kada se tle pod njim ponovo zatrese. Bacio se licem na tle, u zaklon jednog stabla i sačekao da udarni talas eksplozije protutnji iznad njega.

Suma se još uvek povijala i treperila, kao pod naletom uragana, kada se uspravio i potrčao dalje. Nije, zapravo, bilo razloga za žurbu, bar što se tiče ljudi iz Hantovog logora. Svaki od njih izgubiće puno vremena pre nego što pokuša da na bilo koji način ukloni prepreku sa jedne staze.

Ono što brine ninđu jesu ljudi iz hrama.

Ljudi koji pripadaju čoveku po imenu Ohadžima...

Pojedine kockice mozaika sa da se već skladno uklapaju na svoja mesta. Još samo nekoliko detalja nedostaje pa da ninđa stekne potpuno jasnu sli-

ku o onome što se već godinama odigrava u okolini hrama Jaksčilar...

Džip je čekao na dogovorenom mestu i ninđa mu bez žurbe priđe. Ove eksplozije bez sumnje su se čule i u hramu i oni uskoro mogu očekivati po setu Ohadžiminih ljudi, ali do tog trenutka imaju sasvim dovoljno vremena da potraže za sebe sigurno skrovište.

Ajris Flanagan još uvek se tresla čitavim telom, nikako ne uspevajući da zakopča na grudima košulju koju joj je velikodušno, ali ne i oduševljeno, ustupio Tabasko Pit. Što se Sumiko tiče, njoj golotinja nije toliko smetala i držala se potpuno mirno, kao da je potpuno odevena.

Ridokosa razrogači oči kad ugleda Leslija. Očevidno, sada je prvi put dobro pogledala njeovo lice.

— Eldridž! Kako si se ti ovde stvorio?

— Slučajno — osmehnu se ninđa. — Ajris, šta se dogodilo sa Džimijem Osbergom i ostalima?

Zelene oči žene potamneše.

— Mrtvi — reče promuklo. — Svi su mrtvi. Hladnokrvno su ih poubijali, iako nismo ni pokušali da pružimo otpor ka-

da su nas iznenada napali iz zasede!

— Vas dve... nisu dirali..?

Sumiko odmahnu glavom.

— Ne. Nisu nam uradili ništa strašno, sem što su nas potpuno svukli. Da bi uživali u prizoru, tako su rekli. Veoma su disciplinovani, Les, taj Hart ih je očevidno strogo kontrolisao.

— Šta se ovde, do đavola, događa? — nesigurnim glasom upita Ajris.

— Duga priča! — Tabasko Pit je nežno potapša po ramenu. — Kada se jednom vratimo u San Francisco, mala, sešćemo zajedno, recimo kod »Kelera« i onda ću ti ispričati sve iz početka, važi?

Ona zadrža pogled na telu mladića nagom do pojasa i nasmešila se.

Lesli i Sumiko izmeniše po jedan pogled koji je mnogo govorio.

Nema te stvari koja bi mogla uplašiti Ajris Flanagan kada je u blizini neki privlačan muškarac, zar ne, govorili su ti pogledi...

Pit se zadovoljno isceri.

— Kuda sad, šefe? — upita glasno.

— Prema selu. Sumiko, obući ćeš košulju pre nego što stignemo.

— Inače ćemo dobiti prve nemire u toj rupi — nasmeja se Tabasko, dodajući gas. — Ako sam te dobro razumeo, pošlaćemo ove dve lepotice kući?

— Da. I obavestiti vlasti o onome što se dogodilo Osbergu i njegovim ljudima. Tamo je čitava gomila naoružanih ljudi sa kojima više ne želim da imam nikakva posla.

Zastali su samo na trenutak da dvojica muškaraca raščiste sa staze žbunje koje je maskiralo raskrslu. Čitali su, svi četvoro, misleći o prizoru koji ih čeka pored ovog puta, neko liko milja dalje.

— Nemoj gledati — tiho reče ninda kada su stigli u blizinu mesta zasede.

— Moram da vidim — odgovori Sumiko. — Neki od ljudi koji su krivi za ovo već su kažnjeni... ali te molim, Les, da kazniš i preostale!

On joj obavi ruku oko ramena, osećajući kako devojka drhti. Njene reči malo su ga iznenadile, jer od njih troje Sumiko je obično bila jedina koja je smatrala da ponekad u svojim obračunima sa organizovanim zločinom na Zapadnoj obali prolivaju previše krvi...

Visoka trava, srećom, prikri la je one najružnije detalje nasilne smrti i oni su ćutke pro-

šli pored ispruženih tela. Ajris pokri oči rukama; debeli lešina ri samo su se odmakli nekoliko jardi od mrtvih, strpljivo čeka jući da se udalji bučna mašina.

— Ohadžima — tiho reče Tabasko. — On je sledeći na redu, zar ne, Les?

Ninda klimnu glavom.

— Ko je Ohadžima? — trže se Ajris Flanagan. Njen instinkt novinara već je savladao težinu prizora koji je do malo čas bio pred njenim očima.

— I to je duga priča — isceri se Tabasko. — Kad se vratimo u San Francisko...

— Znam već, sešćemo u neki pristojan lokal i sve ćeš mi ispričati...

— Baš tako. Uvek sam cenio inteligentne devojke!

Ninda i Pit izmeniše po jedan kratak, značajan pogled i Tabasko razočarano uzdahnu.

Kada se njih dvojica vrate u San Francisko, Pit će morati da izbegava Ajris Flanagan. Sa svojom lepotom i inteligencijom, ta devojka predstavlja preveliko iskušenje i postoji mogućnost da dozna više nego što bi smela o neobičnoj trojci sa kojom upravo sada sedi u džipu...

*
* *

— Glupost! — naroguši se Tabasko Pit. — Čoveče, ti pre više izazivaš sudbinu!

— Ne. Ja spadam u one koji samj određuju sopstvenu sudbinu, Pite. Veruj mi, ovo je najbolji način.

— Taj Ohadžima je ninda, to je već i meni jasno!

— Da. Veoma star, uzgred.

— Otkuda to znaš, do đavola?

Lesli se nasmeši.

— Jedno od mojih predosećanja kojima ti još nisi naučio da veruješ. Kaži mi, koliko du go postoji legenda o ukletom hramu Jaksičilar?

— Otkud znam, do đavola? Hmm... Čekaj, Sumiko je nešto pominjala... od prve ekspedicije arheologa, negde tridesetih godina?

— Baš tako. A krčmar u Va du mi je rekao da je njegov otac zapamtio te ljude.

— Kako se prokleti japanski ninda stvorio u ovom zelenom paklu, Les?

— To tek treba da doznamo — sleže Lesli ramenima. — A mislim da je Ohadžima jedini koji nam to može reći. Spreman?

— Već satima — sleže Tabasko ramenima, pokazujući na

torbu sa uredno spakovanim šipkama dinamita. — Ti odugo vlačiš, ne ja!

— Želim da se pojavim pred hramom u samo svitanje, to je razlog što ne žurim. Hoću da me dobro pogledaju pre nego što uđem.

— Čemu? I Ohadžima već svakako zna da si i ti ninda!

— Moraju osetiti da ih se ne bojim, Pite. U obračunima ova kve vrste psihološki momenat je veoma bitan.

— Psihološki momenat — pre zriivo frknu Tabasko. — Čoveče, njih je čitava gomila; nikakvi psihološki momenti neće ti pomoći ako svi odjednom nagrnu na tebe!

— Oni su svesni toga da ja znam koliko ih je. Šta će pomisliti kad shvate da nisam impresioniran njihovim brojem?

— Pomisliće da si šašav što im sam dolaziš u šake! — pro mrmrlja plavokosi džin. — Ali u redu, do đavola... Nadam se samo da ću i ja dobiti šansu da malo razdrmam te ruševine eksplozivom!

Krenuli su iz svog zaklona čim je sunce izašlo, naglo, kako se to uvek događa u tropskim predelima. Okolina je bila neobično mirna, možda i za to što je čitav jučerašnji dan protekao uz buku pucnjave dok

se vojska obračunavala sa ostacima Hartove bande.

Niko se, međutim, nije približavao ruševinama hrama, ni ti je među njima bilo ikakvih znakova života, ni juče, ni čitave noći posle toga. Vojska se povukla sa svojim plenom i za robljenicima, ali je ninda bio siguran da od Hartovih ljudi niko neće moći da dozna ništa posebno važno o tajni koja se krije u ruševinama hrama.

Osećao je da teret razrešenja te tajne leži na njemu i na Pitu i znao da to neće biti ni lak, ni jednostavan posao...

Ohadžima, Japanac koji je ko zna kako zalutao u ovaj kraj, stvorio je u podzemlju hrama snažnu i opasnu organizaciju koja se bavila svime što može doneti profit. Negde u dubini džungle bez sumnje su plantaže koke i mini-fabrike za njenu preradu, a trgovina oružjem posao je koji će u Srednjoj Americi cvetati još dugo.

Hart i Robertson, njegova veza sa Severnom Amerikom, sa da je prekinuta, ali se Ohadžima sigurno pobrinuo i za reze rvne varijante.

Isto onako proračunato kao i za svoju sopstvenu bezbednost. Grupa mladića, obučenih kao ninđe, bez sumnje predsta

vljaju njegovu ličnu telesnu stražu i oni će svakako pre umreti nego što će dopustiti da se neko približi njihovom gazdi...

Međutim, upravo zato oni imaju i svoju slabu tačku. Do sada su već morali shvatiti da njihova obuka ni izbliza nije bila tako dobra kao obuka tog pravog ninđe koji se iznenada pojavio u hramu.

Crv sumnje sada već nagriža njihovo samopouzdanje. Sa tom grupom mladića lako će izaći nakraj.

Ohadžima je, dakle, jedini pravi problem. Ne više zbog svoje fizičke snage, već zbog lukavstva akumuliranog u duhom i burnom životu.

Podzemlje hrama, znao je, prepuno je zamki. Onih koje su stvorili sami graditelji, prekozna koliko hiljada godina i novih mnogo ingenioznijih, zamišljenih i konstruisanih od stane iskusnog japanskog ninđe...

Da, pokazaće im se otvoreno, pri punoj dnevnoj svetlosti i tako zadati još jedan udarac njihovom samopouzdanju. I Ohadžiminom, uostalom; niko bolje od njega ne može znati za kakve je sve fantastične podvige spreman jedan pravi japanski ninđa.

»Pedeset—pedeset«, tako je realno procenio svoje šanse na uspeh Lesli pre nego što je počeo lagano da se uspinje uz strminu. Pit je ostao u zaklonu; prići će kasnije i sa druge strane, spreman da čuva odstupnicu svom prijatelju.

Bio je na polovini uspona kada su se dve vitke prilike pojačale na ulazu u hram.

Sa ovog rastojanja oni izgledaju kao pravi japanski samuraji. Duga kosa, spletena u perčin, lepršavi, šareni kimono, dva mača zataknuta za široki pojas i onaj poznati opuštenu stav, sa rukama prekrštenim na grudima.

Međutim, svaki novi korak otkriva poneki detalj koji se ne uklapa u sliku. Oblik lica, boja kose, dezen i struktura tkanine, sve to samo izdaleka podseća na Japan.

»Uspela kopija«, pomisli ninda. »Ali... samo kopija i ništa više!«

Zastao je dvadesetak koraka pod vrhom brega i podigao svoj pogled prema dvojici mladića.

Lica su im nepokretna, nalik drvenim maskama. Prsti ruku, međutim, ukočeno stežu tkanih rukava, a u očima im je ble sak koji ne odaje previše sigurnosti.

Sklapajući dlanove, ninda im se ceremonijalno pokloni, kao da ima posla sa pravim Japancima. Uzvratili su mu pozdrav, i dalje nepokretnih lica.

Japanska etikecija ima svoja stroga pravila i Lesli odlučila da ih se drži, ako ni zbog čega drugog, a ono da utvrdi koliko je detaljno Ohadžima upoznao svoje učenike sa tim delom znanja.

Nijedan detalj nije suvišan kada se razmišlja o budućim protivnicima, još jedno od pravila ninducia koje je vreme mnogo puta potvrdilo...

— Želeo bih da govorim sa vašim učiteljem, Ohadžima-sanom — reče ninda na japanskom.

Progovorio je mladić koji je stajao desno, sasvim u skladu sa običajem. Takođe na japanskom, iako se njegov naglasak učinio čudnim nindži.

— Ohadžima-san je spreman da primi nepoznatog ratnika — reče mladić. — Molim vas za vaše poštovano ime kako bih vas mogao najaviti učitelju.

Ninda se još jednom naklonila.

— Recite vašem gospodaru da sa njim želi da govori Lesli Eldridž iz San Franciska u Severnoj Americi.

Oči obojice mladića se raširiše. Sve do tada pretpostavlja li su, očigledno kao i njihov učitelj, da će imati posla sa Japancem.

— Ali... ali... — zamuca govornik. — Ako je to tvoje pravo ime, onda nemaš prava da nosiš tu odeću i oružje, Lesli Eldridže!

— Nije tačno. Imam puno pravo, i na odeću i na oružje!

— To su odeća i oružje ninde — objavi svečano mladić sa očevitim olakšanjem na licu. — Samo Japanci mogu postati ninde, a pošto ti kažeš da nisi Japanac, to znači da ne možeš biti ni ninda!

— Ima ovde puno ljudi koji nisu Japanci, a žele da postanu ninde — nasmeja se Lesli. — Tvoj dokaz nije posebno jak, mladi čoveče!

— Imam i jačih dokaza — prkosno odvrati govornik. — Ovde, za pojasom!

— Da li tvoj učitelj želi da mi ih pokažeš?

— Ja sam njegov najbolji učenik i mene je odabrao da proverim tvoju veštinu. Tek ako upeš da me savladaš, moj prijatelj će ući kod učitelja Ohadžime da te najavi!

— Kada pođe da to učini neka doda još i moju poruku: loš

je učitelj koji svoje učenike šalje u sigurnu smrt!

— Nećeš me zaplašiti — smirenog lica odvratí mladić. — Ti nisi ninda i nikada to ne možeš postati!

— Videćemo...

— Dosta smo govorili — svečano objavi njegov protivnik. — Neka sada progovore naši mačevi!

— Na žalost, naši mačevi ne govore istim jezikom, mladi čoveče. Jezik mog mača izrađen je od najboljeg čelika, a od čega je tvoj?

— Dovoljno je oštar da ti prenese poruku mog gospodara, stranče!

Još jednom su se ceremonijalno poklonili jedan drugom, a onda se mladić povuče da bi svom protivniku ostavio prostor na zaravni pred ulazom. Drugi se povukao još dalje, u sam kameni okvir vrata, jasno dajući do znanja da ne želi da se meša u borbu.

Čovek odeven u crno od glave do pete pređe poslednjih nekoliko koraka i zastade sa rukom na dršci mača ukoso prebačenog preko leđa.

Ovaj izvuče mač iz pojasa i pozdravi njime protivnika. Ninda učini isto. Sa ovog rastojanja bilo je sasvim jasno da je mladićev mač načinjen od

tvrdog drveta, obojenog tako da odaje utisak kovanog čelika.

Uprkos tome, ovaj je napao sa svom hrabrošću i žustrinom koja odlikuje mladost. Zamahnuo je, divlje i nepravilno, kao da je u trenutku zanosa za boravio sve lekcije svog učitelja.

Ninda poturi svoj katana po prečno pod oružje protivnika. Držao je mač samo levom rukom, oslobađajući desnu za slučaj da se dogodi nešto nepredviđeno.

A s tim svakako mora računati, jer ovi mladići nisu prave ninde i ne može znati kakve je sve izmene u njihovoj obuci načinio Ohadžima...

Da... DA!

Skrštene ruke drugog mladića, onoga koji je tobože neutralno stajao u okviru vrata, pokretoše se, otkrivajući da je sve vreme u šaci leve ruke skrivao kratku drvenu duvaljku za otrovne strele, oružje koje je staro koliko i čovečanstvo u ovim delovima sveta...

Prineo je duvaljku usnama, hitrim, preciznim pokretom, obrazi mu se ispuniše vazduhom naglo izbačenim iz pluća.

Šuriken je, međutim, već bio među prstima slobodne ruke ninde i čelična zvezda otpeva

svoju kratku pesmu smrti pre nego što se zarila mladiću sa duvaljkom u vrat.

Vazduh šumno izađe na novostvoreni prerez u dušniku. Udarac zabaci glavu žrtve una zad, a za glavom pođe i čitavo telo, padajući u mračnu unutrašnjost prednje prostorije hrama.

Duvaljka sa otrovnom strelicom u sebi otkotrlja se po podu od tvrde zemlje i umiri kraj nogu već mrtvog čoveka.

Prvi mladić ukočeno je stajao i buljio u svog protivnika. Desna ruka još uvek mu je stezala dršku mača, ali se komad drveta sa vrha, dug skoro dve stope, još uvek vrteo u vazduhu nad njihovim glavama, odsečen preciznim udarcem ninđe.

— Poruči svom gospodar — reče Lesli mirno — da je zaboravio pravila poštene borbe kojima su ga učili. Ja znam da je on star i da je malo snage u njegovom telu... ali nisam verovao da je tako malo snage ostalo i u njegovom duhu!

Mladić odstupi korak, ispuštajući iz ruke beskorisni komad drveta u koji se pretvorilo njeovo oružje. Lice mu je bilo blede kao kreč.

Okrenuo je leđa nindži i počeo da trči prema jednom od unutrašnjih hodnika, sada već

zahvaćen bezglavom panikom čoveka koji je shvatio da je u poslednjem trenutku izbegao smrt.

Vrteći glavom, nindža izvuče šuriken iz grla oborenog mladića i pažljivo ga obrisao o njeovu odeću pre nego što ga je vratio u skrovište pod opasčom.

Ohadžima je odista ostario. Ne samo zato što nije uspeo da nauči mladiće svemu što bi trebalo da znaju.

Suviše dugo on nije imao sebi ravnih protivnika u ovom delu sveta i to ga je učinilo lenjim i površnim. Dobijao je sve bitke, i to s lakoćom. Sada, kada je konačno naišao na protivnika opasnijeg od sebe, zahvalila ga je panika i neće birati sredstva da pobedi u tom obračunu.

»Počni da se plašiš ako ne prestano pobeđuješ«, rekao je jednom njegov učitelj, sensei Tanaka. »Ponekad i poraz ume da bude dobra stvar, jer pokaže ratniku da niko nije nepobediv...«

*
* *

Prošao je mesto gde su jednom ležala mrtva tela Henesija i Vilera i zastao pred tajnim vratima.

Haragei je sada delovao, najbolji znak da ga neko čeka sa druge strane tih vrata.

Tigrove kandže sada su mu bile navučene na prste obe ruke, mač ponovo u koricama prebačen preko leđa.

Lak udarac nogom u poznati kamen, a onč'a hitar skok naviše, sa ispruženim rukama. Kandže se zariše u pukotine u kamenom svodu i telo ninde ostade pod tavanicom, oslonjeno vrhovima kandži i nožnih prstiju, gotovo nevidljivo u tamj ispod svoda.

Potpuno nevidljivo, naravno, za petoricu mladića u crnim kostimima nindi koji su na drugoj strani spremno čekali da se vrata otvore do kraja. Niko me od njih, sasvim logično, ni je ni palo na pamet da bi njihov protivnik mogao ostati pod tavanicom kamenog hodnika!

Pet kopalja zabrujaše u vlažnom vazduhu; poletela su iz ruku pre nego što su oni shvatili da pred sobom nemaju nikakvog cilja za svoje oružje.

Lesli im ne dade vremena da se dočepaju mačeva prebačenih preko leđa, kao i kod nje ga. Opuštajući svoj stisak, on se meko dočeka na noge pred njima i tigrove kandže se ispružiše prema grlima dvojice najbližih protivnika.

Krv iz nekoliko dubokih rana šiknu istovremeno, probijajući crnu tkaninu njihovih kostima. Dva jeziva urlika razoriše tišinu kamene prostorije.

Ninda odiže dva već mrtva tela i kao lutke ih baci prema ostalima. Jedan od njih uspe da odstupi i isuče mač iz korice, ali ga je čitava zbrka živih i mrtvih tela na podu sprečila da pokuša da uzvрати udarac.

Lesli, međutim, nije čekao da mu se takva prilika pruži; precizni udarac desnom nogom smrskala lice i lobanju mladića koji mu je pao pred noge; odskakući u stranu, on sa obe noge skoči na grudni koš sledeće žrtve i pod svodom odjeknu je živo krckanje polomljenih i zgnječenih rebara.

Mladić sa drvenim mačem u ruci ispruži ruku u školski pravilnom pokušaju da zarije vrh svog oružja u meki trbuh napadača.

Izvijajući se, ninda laktom odbi taj udarac u stranu. Nije ni bilo potrebe da izvlači mač, ionako nepodesno oružje u uskom prostoru.

Gazeći preko mrtvih tela, on zari kandže u lice poslednjeg od petorice napadača i pribi mu glavu uza zid, ne labaveći stisak sve dok se udovi žrtve ne opustiše.

Odbacio ga je od sebe kao prljavu krpu i duboko udahnuo, ispunjavajući pluća vlažnim vazduhom ispunjenim zadahom sveže ljudske krvi.

Nadao se da je Ohadžima već primio njegovu poruku i da će prestati sa pokušajima da ga zaustavi bacajući pred njega ove neiskusne mladiće. Slao ih je u sigurnu smrt, upravo onako kako je ninda i rekao da će biti...

Hodnik pred njim sada se naglo spuštao naniže niz nekoliko grubo isklesanih stepenika i on počeo oprezno da silazi, osluškujući šumove iz čitavog lavirinta pred sobom.

Od početka je pretpostavljao da su ruševine samo slikovita kulisa i da u njima neće naći ništa značajno. Ono što se tu stvarno odigrava nalaziće se mnogo niže od ovog mesta, u spletu hodnika koje je neko strpljivo izgradio koristeći prostor u grotnu ugašenog vulkana.

Nove i nove stepenice, ali neke od njih sada vode i naviše. Po svemu sudeći sve ovo izgrađeno je samo da bi zbunilo eventualne tragače.

Tri sata kasnije njegove sumnje su se potvrdile, jer se našao gotovo na istom mestu sa kojeg je i krenuo, siguran da

je pretražio sve hodnike u ovom delu ruševina...

Negde je morao proći pored drugog tajnog prolaza koji će mu otvoriti put u sama nedra ugašenog vulkana i mesta gde se sada Ohadžima skriva.

Ali, kako naći to mesto, kada se skriveni mehanizam nalazi iza jednog od mnogo hiljada potpuno istih kamenih blokova?

Eksplzivne kuglice, naravno. Ohadžima nema načina da dozna da je njegova zaliha eksploziva ograničena. Posle prvih nekoliko eksplozija shvaća da preči realna opasnost da ostane zauvek pokopan pod ruševinama hrama...

Vrh širokog noža načini ležište u jednoj od pukotina kamenih blokova i ninda smesti kuglicu u njenu unutrašnjost. Detonatora više nije imao, ali sasvim dobro može poslužiti i komad otrgnutog kamena.

Zaklonjen iza ugla hodnika, ninda zamahnu rukom. Nije čak ni morao da proverava da li će pogoditi, jer ninde jednostavno ne umeju da promaše.

Zid iza kojeg se skrio stresao se i poskočio. Tutnjava eksplozije stravično odjeknu u ograničenom prostoru, pojačane neprestanim odbijanjem udarnih talasa o kamene zidove.

Ohadžima bez sumnje ima utisak da će se tavanica nad njegovom glavom svakog trenutka srušiti. Sem toga, kada Tabasko Pit čuje tutnjavu eksplozije u dubini, i on sam će, po dogovoru, aktivirati nekoliko šipki dinamita raspoređenih na ključnim mestima...

Ruševina se još jednom zatrese, ali je sada eksplozija odjeknula iznad njegove glave. Pit je reagovao brže nego što je to i on sam očekivao.

Da, zvučni efekti su odista stravični, iako stabilnost ostataka hrama ni izdaleka nije ugrožena. Ohadžima se, međutim, ne sme osloniti na to, a naročito kada on sa sledećom kuglicom i Pit sa svojim dinamitom započnu novu seriju eksplozija...

U njegovom opasaču preostala je još samo jedna kuglica kada se Ohadžima konačno odlučio da reaguje.

I ponovo na način za koji je unapred morao znati da neće uspeti...

Ovoga puta mladića je bilo tačno jedanaest. Broj u koji Ohadžima veruje, ili čista slučajnost?

Napali su istovremeno sa obe strane podzemnog hodnika u kojem se ninda zatekao, ure

zujući nožem ležište za svoju poslednju eksplozivnu kuglicu.

Čitava građevina još uvek je podrhtavala od udarnih tala sa poslednje eksplozije koju je nekoliko trenutaka ranije izazvao Tabasko Pit. Jedan oveći kamen odvoji se od tavanice i pade nedaleko od ninde. Ako se nešto slično događa i na nivou ispod njega, onda je to znak da se Ohadžima može zabrinuti.

Protivudarac je, međutim, usledio gotovo istog trenutka. Petorica mladića sa jedne i še storića sa druge jurnuli su uskim hodnikom, urlajući iz sveg glasa, tako strašno da bi se nekom drugom krv sledila u žilama.

Ovoga puta ninda isuka mač; eksplozivna kuglica poslužila bi mnogo bolje, ali je ovu poslednju ipak želeo da sačuva.

Napad dve grupe nije bio dovoljno koordiniran, a isto tako i akcije pojedinaca unutar grupa. Tako se dogodilo da petorka stigne brže do njega i da se od te petorice napadača samo dvojica nađu u položaju da mu mogu odista naškoditi.

Katana fijuknu, ispunjavajući podzemlje svojim karakterističnim šumom. Prvi napadač umre bez glasa i njegova odsečena glava zakotrlja se po po-

du. Drugi grudima nalete na vrh kratkog vakizašija koji se na volšeban način stvori u levoj ruci ninde.

Umesto da odskoči pred naletom preostale trojice, što su oni i očekivali, ninda jurnu napred, bez napora odbijajući pokušaj da ga zaustave udarcima svojih smešnih drvenih mačeva.

Katana i vakizaši ukrstiše se kao kraci makaza i dva tela pa doše na pod, obilato ga zalivajući svežom krvlju. Obrćući se na vrhovima prstiju, u elegantnoj pirueti, ninda ispod levog pazuha zadade udarac poslednjem preostalom napadaču koji mu se u tom trenutku našao za leđima.

Taj potez bio je iznuden, jer su prva dvojica od one šestorke sa druge strane već pristizala, sa mačevima spremnim da zadaju fatalni ubod.

Lesli im prepreči put, obarajući oba mača naniže udarcem vakizašija. Prošao je između njih dvojice pre nego što su i shvatili šta se događa i kratki mač nađe svoj put do srca sledećeg napadača.

Ovoga puta, međutim, našao se usred kruga formiranog od pet tela. Da bi stvar bila još teža, dvojica od njih odbacili su svoje beskorisne mačeve i bacili mu se pod noge u poku-

šaju da ih prikuju na jedno mesto i tako preostalima pruže priliku da konačno zadaju jedan pravi udarac.

Obrćući se još jednom u mestu, ninda zamahnu katanom paralelno sa podom. Sečivo go tovo bez otpora prođe kroz telo jednog od napadača, razdvajajući ga na dve polovine. U isti mah, vakizaši umiri momka koji mu je obavio obe ruke oko leve noge, pokušavajući da ga zadrži.

Dve čvrste šake, međutim, još uvek su mu stezale desnu nogu i ninda bi prinuđen da padne na koleno kako bi izbegao udarac drvenog mača u lice.

Katana još jednom polete kao srp, paralelno sa podom. Ovoga puta ču se glasan dvostruki vrisak, kad oštro sečivo odvoji noge dvojici ljudi od njihovih trupova.

Situacija, međutim, nj izbliza nije bila bezbedna po njega, jer su ona dvojica pored kojih je prošao, sada pokušavali da mu zariju vrhove mačeva u leđa. Izvijajući se, on to izbeže, oslobađajući istovremeno desnu nogu udarcem koji smrska lobanju sledećeg napadača.

Obrćući se, on primi udarac piljoštimice, mačem po ramenu, ali je sada desna ruka sa ka-

tanom konačno bila slobodna i čelični vesnik smrti zafijuka.

Trenutak kasnije u podzemnom hodniku zavlada mrtva tišina, narušena samo sporim kapanjem krvi iz nekoliko smrtonosnih rana.,.

Ninđa se uspravi i ispuni pluća vazduhom. Ovaj napad pokazuje da Ohadžimu postepeno hvata panika.

Ili je jednostavno želeo da dobije u vremenu pre nego što smisli nešto novo?

U redu, sada bar zna da se tajni prolazi na niži nivo ruševina nalaze sa obe strane hodnika. Sasvim dovoljno za početak...

Veoma brzo našao je mehanizam koji je otvorio pravougaoni mračni otvor u podu i elastično skočio u prazninu, izbegavajući grube stepenice.

Ovaj hodnik, to se vidi, mnogo je stariji od onoga iznad. I potpuno mračan, tako da mora uključiti minijaturnu svetiljku, pričvršćenu metalnim prstenom za levu podlakticu.

Krenuo je dalje, ali oprezniji nego do sada. Haragej u podsvesti bućnja svoju poruku da stari graditelji znaju mnogo načina da zaustave neželjene posledice u svom hramu...

Međutim zna da više nije da leko od cilja i da će uskoro pr-

ed sobom ugledati ninđu po imenu Ohadžima...

*
* *

Bosi tabani zastadoše u tami, svega dvadesetak jardi daleko od ninde.

Lesli se tiho nasmeja. Pod niskim svodom taj smeh delovao je zlokobno, preteći...

— Lesli Eldridž? — reče tih, šuštav glas iz tame.

— A ko bi drugi bio, Ohadžima-san — reče ninđa na japanskom. — Ovo si mesto odabrao za naš susret? Čudan izbor.

I starac se šušketavo nasmeja.

— Oprosti mi — reče. — Moje godine daju mi za pravo da odaberem način na koji ću te ubiti, stranče.

— Misliš da će tama biti na tvojoj strani? Zato što si navikao na nju? Koliko godina si slep, Ohadžima? Deset, dvadeset?

— Dovoljno dugo da upoznam svaku stopu ove građevine. Reci mi, kako se to dogodilo da jedan stranac postane ninđa?

— Jednostavno. Bogovi su me doveli na prag senseija Tanake i on je shvatio njihovu poruku.

— Sensej Tanaka iz Šimono-sekija?

— Upravo taj, Ohadžima. Po znao si ga?

— Čak veoma dobro. Štaviše, on je razlog zbog kojeg sam i napustio Japan pre više od pedeset godina...

— I došao ovamo? Zašto?

Tihi, šuštavi smeh. Da li ga uho vara, ili u tom smehu ima i malo prezira prema sebi samom?

— Tanaka je obećao da će me ubiti — odgovori Ohadžima. — Znao sam da je bolji i nisam želeo da umrem. Pobe-gao sam, nadajući se da je ovo jedno od retkih mesta na planeti gde se mogu sakriti od njega.

— Gotovo da ti je uspelo. Sudbina je, međutim, odredila da umreš od ruke Tanakinog učenika... a ja sam, kako izreka kaže, samo njegova produžena ruka...

Nekoliko dugih trenutaka ti šine u kojima obojica osluškuju disanje onog drugog. Leslie uzalud napreže vid, jer je tama potpuna. A ako aktivira svoju svetiljku, naškodiće samo sebi i ostati zaslepljen nekoliko stotih delova sekunde.

Previše u duelu sa jednim nišom. Pa makar on bio slep, star i slab...

— Šta hoćeš od mene, Leslie Eldridže? — javi se konačno Ohadžima. — Moj život? Pretekao si smrt za najviše nekoliko dana...

— Da te kaznim. Mnogo je ljudi umrlo da bi ti sačuvao svoju tajnu. I svoje prljave poslove.

— I mnogi će još umreti, još manje krivi od njih. Ovaj svet je takav, Leslie Eldridže. Ne mogu krivicom.

— Pitam te samo za ljude koji su umrli tvojom krivicom. Recimo, za mladiće koje su ne milosrdno poslao u smrt, znajući da sa svojim smešnim drvenim mačevima nemaju nikakvih izgleda protiv mene!

— Zaslužili su smrt — glasio je odgovor. — Njih dvadeset nije uspelo da savlada jednog čoveka!

— Jednog nindu — ispravi ga Leslie tiho. — To nije isto, kao što dobro znaš, Ohadžima!

— Svejedno... Dodi, onda, da me ubiješ Leslie Eldridže!

Ninda načini korak napred, znajući da će osetljivi starčev sluh čuti šuštanje svile po njegovom telu.

Starac nešto smeri, to je sasvim sigurno... nešto u čemu će njegovo slepilo biti prednost, a ne smetnja!

On zatvori oči i okrete glavu u stranu. Postoji samo jedan način da se to proveri...

Zaslepljujuća bela svetlost ispuni podzemni hodnik, bacajući oštre senke dvojice ljudi po zidovima i podu!

Lesli je oseti čak i kroz spuštene kapke i bešumno odskoči u stranu, gotovo do samog zida.

Svetleća smesa tek što je dotakla pod hodnika, a Ohadžima je za njom počeo da baca šurikene u pravcu svog protivnika. Jedan, drugi, treći... peti...

Činio je to hitro i vešto, gotovo neshvatljivo brzo za svoje godine. Uostalom, ovo je bila prilika koju je vrebao i sada je u taj pokušaj unosio poslednje ostatke snage.

Znao je da nije pogodio, jer se nijednom nije čuo karakterističan meki šum udara šurikena o ljudsko meso. Njegovo okruglo lice sa retkom bradom dobi izraz očajanja dok je pokušavao da bacanjem šurikena pokrije što veći prostor u hodniku.

Ninđa, sada već otvorenih očiju i naviknut na svetlost, odbi poslednji šuriken pokretom mača i Ohadžima se trže na taj zvuk.

— Da, starče — reče tiho ninda. — Nije uspelo.

Ohadžima skrsti ruke na grudima.

— Onda dođi i ubij me — reče mirno. — Jednom, sam pokušao da pobegnem od smrti i shvatio da je to nemoguće...

— Poznajem mehanizam koji kriješ pod odećom, Ohadžima — nasmeja se Lesli. — Ako ti sada priđem, opruga će izbaciti otrovnu strelicu u moje grudi, zar ne?

Starac lagano spusti ruke.

— Imaš li još kakvih trikova u rukama, Ohadžima? Ili si shvatio da sam bolji od tebe? Kao što je bio bolji i moj učitelj?

— Kakva je korist od moje smrti? — sleže starac ramenima. — Nije li pametnije da sada zajedno sidemo u moje odaje i okrepimo se, a potom podemo u obilazak mog malog kraljevstva skrivenog u utrobi vulkana?

— Možda — oprezno odgovori ninda.

— Dole je na stotine hiljada dolara laboratorijske opreme za preradu kokaina — žustro je šaputao starac. — Svake godine milioni... milioni dolara zarade, razumeš li?

— Ne, ne razumem. Svaki taj dolar je korak bliže smrti za nekoga ko ti ništa nije učinio...

— Ali... novac, bogatstvo...

— Ponećeš ih sa sobom u grob?

Starčeve rurke padoše niz bokove. Kao da je upotrebio i poslednji argument u pokušaju da spreči svoju smrt.

Ninda elastično odskoči u stranu. Da, taj starac odista je vreća puna trikova!

Pokret koji je načinio takođe je imao svrhu, da oslobodi oprugu na grudima. Otrovnost strelica prozija kroz vazduh, na nekoliko palaca od ramena ninde.

— Da li je vreme? — upita tiho.

Ohadžima ne odgovori ništa. Samo je ustupao, korak po korak, pokazujući time da se još uvek plaši smrti.

Ninda ga je sledio, sve dok starčeva leđa ne dotakoše kameni zid.

— Greh je ubiti nemoćnog starca! — promrmlja Ohadžima. — Greh je ubiti nemoćnog starca!

— Nemoćnog? A šta je sa tim nožem u desnom rukavu tvog kimona, Ohadžima? Služi za ukras?

— Umri! — iznenada vrisnu starac, visokim, prodornim glasom. Nije, međutim, posegao za mačem u rukavu, već je zamahnuo nogom prema trbuhu ninde.

Oštrica duga nekoliko palaca, izbačena iz donja Ohadžimine obuće udarcem o tle, prohuja pored Lesliejevog rebra. Glasno se smejući, on podiže i spusti svoj mač...

Tihj šum, jedva čujan u odjeku poslednjeg Ohadžiminog vriska. Prikovan za zid vrhom mača umirao je sporo, upravo onako kako je ninda i želeo.

Uostalom, izreka kaže da hrabri umiru samo jednom. Kukavice, stotinu i hiljadu puta...

— KRAJ —

CENOVNIK:

NINJA I KUNG FU ODELA

140—155	550,00 din.
160—175	590,00 din.
180—200	635,00 din.

KUNG FU PANTALONE

140—155	180,00 din.
160—175	190,00 din.
180—195	238,00 din.

ZNOJNICA ZA GLAVU SA PRESLIKAČEM

(bela ili crna) 50,00 d

AMBLEM po komadu 42,00 d

MAJICA SA PRESLIKAČEM

112,00 d

NINJA REKVIZITI:

MAC 98,00 d

NUNCAKE 119,00 d

TONFA 84,00 d

KAMA 63,00 d

SURIKEN 70,00 d

META 14,00 d

POSTOLJE

(sa metom i uloškom). 154,00 d

SPORT MONTEX kao specijalni proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine nudi svojim kupcima karate opremu i opremu za TKD.

SPORT MONTEX

international

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikle:

NARUDŽBENICA - NINJA

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Visina vežbača	Cena

Ime i prezime _____

Datum _____

Datum rođenja _____

Ulica i broj (sprat, stan) _____

_____ tel. _____

Svojeručni potpis _____

Broj pošte i mesto _____

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63, 32300 Gornji Milanovac

SPORT

international

MONTEX

Telefoni: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

Gornji Milanovac

Narudžbenica na 96. strani

